JAYNE HOLLOWAY

Vacanță de vis

Traducerea și adaptarea în limba română de
SÎNZIANA MIHALACHE

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

– Dumnezeule! murmură Carly Brown.

Stătea ghemuită în vitrina magazinului unde lucra, aranjând o rochie, și observă o bătrână uitându-se înăuntru, cu ochii înlăcrimați. Femeia își acoperi privirea cu podul palmei. Părea că leșină.

– Vă simțiți bine? sări Carly într-o secundă afară din magazin.

Pesemne că bătrâna fusese deosebit de frumoasă pe vremuri; încă păstra un farmec aparte, dar pielea albă își pierduse fermitatea, iar glasul avea inflexiuni aspre, trădând oboseală.

– Scuze, cred că arăt ridicol, șopti ea.

– Nu-i nimic. Și eu sunt la fel de cele mai multe ori, surâse fata, sprijinind cotul doamnei. Intrați puțin să stați jos. Vă fac un ceai.

– Nu vreau să deranjez. Sunt bine, acum.

Glasul bătrânei păstra un accent din alte timpuri, necunoscut

lui Carly.

– Niciun deranj, insistă, simțind încă tremurul brațului pe care-l ținea. Vântul acesta sălbatic vă doboară de pe picioare.

Era o zi cu vânt tăios, deși nu trecuse vara, iar femeia era albă ca varul la față.

În magazin nu era nimeni, în afară de patroana Ruth Clarkson, care se ocupa cu decorul interior. Tocmai terminase de aranjat o pancartă când Carly trecu pe alături ca o vijelie. Fata era sprintenă de felul ei, dar ultima mișcare o lăsă cu gura căscată chiar și pe Ruth. Observase gestul umanitar de adineauri. Bătrâna nu părea un posibil client, nici ca vârstă, nici ca aspect fizic; așa că Ruth prinse imediat mesajul și le ieși în întâmpinare.

– Nu te deranjează dacă îi servesc un ceai, nu? și o așeză pe femeie într-un scaun.

– Sunt o pacoste pe capul vostru!

– Deloc, zise Ruth.

– Chiar și noi aveam de gând să bem unul.

Intră în birou și puse ibricul pe foc, în timp ce doamna rămase nemișcată, cu mâinile înmănușate.

– Credeam că leșină, îi șopti Carly patroanei.

– Du-te și stai cu ea. Mă ocup eu de ceai.

– Cum te numești ? se interesă femeia.

– Caroline, dar mi se spune Carly.

– Eu sunt Amy Corby.

Doamna purta un sacou bine croit, albastru. Pantofii, geanta și mănușile păreau scumpe. Părul îl avea strâns într-o bandană

de catifea. Probabil că fusese înstărită, acum ajunsă la sărăcie, și încă-și păstra hainele cu grijă. Lui Carly i se făcu milă ; nu nepărat din cauza întâmplării, dar bătrâna îi inspira un sentiment de singurătate.

Dintr-o dată, fata simți că străina avea nevoie ca cineva s-o îngrijească, să-i țină de urât, să-i vorbească. Deja își imagina mediul din care provine: unul apus, cu piese de mobiler vechi, poate un apartament, sau vreo cameră de azil, unde Amy Corby se adăpostea cu amintiri cu tot.

De obicei, Carly știa să citească omul, iar opiniile i se confirmară îndată.

– Am văzut acea bluză în vitrină, remarcă doamna. Am avut una exact la fel, la un costum, acum aproape șaizeci de ani.

O bluză albă, cu mânecile franjurate, potrivită pentru o seară, atâta timp cât reușeai să nu-ți ajungă materialul în farfurie.

– Le spuneam mâneci-batistă, își aminti doamna Corby, și ochii îi luciră.

– Asta și sunt – două batiste victoriene. Și eu care credeam că sunt prima care inventează mânecile întoarse!

– Tu ai făcut-o?

– Da…Vreți s-o vedeți?

Carly trase jos bluza și i-o aduse.

– E minunată! exclamă femeia. Din păcate, doar o tânără o poate purta, zise ea cu nostalgie. Dar când am văzut-o, m-am reprezentat pe mine, pe vremea când pielea îmi era la fel de fină ca a ta.

– Sunt sigură că aveați o frumusețe rară.

– Pe vremea mea, râse cealaltă, altele erau standardele. Eu treceam drept o apariție acceptabilă.

Carly și-o imagina delicată, fragilă, dorită și apreciată. Acum puține ar fi avut parte de același tratament. Ea însăși era un produs al timpurilor recente – înaltă, subțire, cu ochi migdalați, o gură plină și trăsături fine ale feței. Părul bogat, arămiu, îi atârna în voie pe umeri. Fata sări s-o ajute pe Ruth, care venea cu o tavă.

Moleșită de băutura fierbine și de atenția acordată, doamna Corby nu dădea semne că ar vrea să plece. Intrară și câțiva clienți, unii cumpărară, alții, nu.

Magazinul mergea de pe azi pe mâine, fără vânzări spectaculoase. În lipsa vreunui miracol cât mai curând, cele două femei rămâneau fără loc de muncă. Spațiul necesita modificări, iar încăsările riscau să nu mai aducă deloc profit. Din păcate pentru Carly, căreia îi plăcea locul și trăia într-o casă chiar după colț. Acolo își avea atelierul de lucru, și muncea cu mare pasiune.

Deși o fată practică, doar cocheta cu moda. Folosea materiale vechi, resturi, combinându-le. Acorda mare atenție fiecărei piese, în mod special. Unele creații erau elegante, altele drăguțe, dar se vindeau bine. Însă nu putea produce la comandă, iar prețurile continuau să crească. Multe magazine mici se ruinau, iar al lui Ruth nu făcea excepție.

Dacă închidea, Carly trebuia să se întrețină singură. Era

convinsă că fizicul și personalitatea ei o vor menține la suprafață. Nu același lucru putea spune despre Ruth, care mai avea și un copil pe deasupra, un băiat, care tocmai începuse școala. Patroana fusese portița ei de lansare. Carly lucra la o colecție de haine și plănuia să le ducă la buticurile din împrejurimi, pentru vânzare. Ruth îi oferise spațiul, și în curând cele două deveniseră prietene bune.

La început, Carly rămânea la magazin toată ziua. Lucra și ca ospătăriță la un hotel, dar renunțase. După ceva timp, Ruth recunoscuse că întâlnirea întâmplătoare cu tânăra o salvase din letargia în care se cufundase după moartea soțului. Nici relațiile și nici prietenii nu reușiseră s-o aducă pe linia de plutire, dar Carly știa să trateze clienții, să înveselească atmosfera, să țină magazinul, într-un cuvânt.

Deja trecuseră doi ani de la asocierea lor. Carly împărțea acum casa cu prietena ei. Băiatul acesteia, William, crescuse și se maturizase destul de mult. Ruth începuse să iasă cu alți bărbați, iar Carly o vedea căsătorită cu altcineva. Dacă n-ar fi avut probleme cu spațiul actual, viitorul le-ar fi surâs amândurora.

De partea cealaltă, Carly avea și ea câțiva pretendenți acceptabili. Dar nu tânjea după companie. Avea farmecul ei personal și ceva pe deasupra. Și Ruth era atrăgătoare, dar Carly părea o adevărată provocare. Ochii îi sclipeau și gesturile o făceau să iasă în evidență. La cei douăzeci și doi de ani era încă singură și fără gânduri de măritiș…

Doamna Corby le mulțumi pentru ceai, iar fata o conduse cu

privirea de-a lungul străzii. Cealaltă se pregătea să plece la școală după William. De obicei, Carly închidea magazinul.

– Sper să fie bine.

– Sunt sigură că așa va fi. Mai ales că s-a odihnit puțin.

Însă Carly nu se referise la sănătatea bătrânei, căci aceasta părea chiar refăcută complet. Dar oare încotro se îndrepta? Poate că trăia singură într-o cămăruță, la fel ca mulți alții în aceeași situație. "Viața e nedreaptă" oftă în sinea ei.

– Ne vedem mai târziu, o salută Ruth.

– Chiar că târziu. Mă ia Barney.

Barney era agentul de asigurări, care conducea un Jaguar și care agreea compania lui Carly pentru eleganța ei. Și el trăia destul de bine, atât cât îi permitea bugetul, și plănuia să-i facă o propunere de mutare împreună.

Carly se simțea bine cu el. Apartamentul lui modern aducea uneori a salon de mobilă. Știa că Barney aduce fete, dar pe moment locuia singur și chiar cocheta cu ideea de a se încadra în decor.

Mașina lui parcă în fața magazinului la șase fix. Barney era foarte punctual; un tip previzibil de altfel. Până să ajungă el, Carly ordonase totul și se schimbase într-o fustă de mătase și o bluză, ambele rozalii.

– Foarte sexy, rânji el.

– Le-am făcut dintr-o fostă cămașă de noapte.

Urmau să ia masa într-un local împreună cu alți cunoscuți de-ai lor. Localul era o fostă ambarcațiune, transformată. Pe sub

felinarele negre ce atârnau din tavan încă se mai vedea apusul, și apele împurpurate ale râului. Apoi cerul înstelat îi luă locul.

– De ce te tot uiți în sus? o întrebă Barney.

Zâmbea delicat și avea trăsături plăcute. În cea mai mare parte a timpului, Carly îl privise doar pe el, dar acum dădea din umeri.

– Nu știu. Poate că am gânduri de ducă.

– Te rog… și-i strânse ușor mâna cu degetele lui frumos îngrijite. Nu vrei să te muți la mine? Încep să tânjesc după prezența ta.

Aproape că șoptise ultimele cuvinte la urechea ei, suflarea lui gâdilându-i obrazul.

– Am să mă gândesc.

Barney nu părea încântat. Se vedea deja acceptat, din cauza locuinței mici în care stătea fata. Nu înțelegea de ce atâta timp de gândire, dacă se înțelegeau bine.

– Mă rog…

– N-ar fi drept să mă mut cu tine, se simți ea datoare. Eu nu tânjesc după nimeni.

Într-adevăr, Carly nu se trezise niciodată în toiul nopții cu dorința de a-l atinge sau de a-l ști alături.

– Ai un apartament drăguț și-ți mulțumesc de ofertă, dar aș vrea să-mi plătesc singură chiria.

– Și n-ai nevoie de companie? sorbi el din pahar. O faci pe femeia independentă?

– Poate sunt doar norocoasă.

Când o sărută de noapte bună în fața casei lui Ruth, îi aminti din nou de propunere.

– Gândește-te la ce ți-am spus.

– Noapte bună, se strecură ea. Și mulțumesc încă o dată.

Mai voia să iasă cu el pentru că-l plăcea, dar n-avea de gând să meargă la el acasă sau să rămână acolo mai multe nopți de-a rândul. O găsi pe Ruth la bucătărie, cu o cană de lapte în față ; probabil nu reușise să adoarmă.

– V-ați simțit bine ?

– Am mâncat prea mult.

– Dai jos, râse cealaltă, fiindcă ea se îngrășase în ultimul timp, iar Carly nu punea deloc pe ea. E simpatic, nu?

– Da…Mi-a cerut să mă mut cu el.

– Înseamnă că-ți place cu adevărat, remarcă Ruth după o pauză.

– Nu îndeajuns încât să-mi doresc a-i vedea chipul la fiecare mic dejun.

– Tu nu mănânci dimineața, chicoti prietena ei, ușurată de răspuns.

– Nu, dar sunt sigură că e pretențios. În plus, încă îmi aștept milionarul.

Era o lgumă de-a lor – Carly avea să-și găsească un milionar cu ajutorul căruia să poată cumpăra spațiul magazinului. Câteodată, Ruth chiar credea în această glumă; poate nu chiar un milionar, dar ceva asemănător. Carly nu putea fi înfrântă, spre deosebire de ea.

– Atunci, te rog să te grăbești cu afacerea. Nu vrei să bei ceva?

– Vreau doar un pat, și căscă, urcând împreună cu Ruth spre dormitor.

Nu era obosită. Putea adormi, dar trebuia să-și scoată din minte toate problemele privitoare la Ruth și la băiat, la viitorul lor sau al ei. Nu mai gândea clar după miezul nopții. Pe Barney îl elimină încă de la început. N-avea să locuiască împreună cu el, pentru că nu-și dorea apropierea lui. Bineînțeles că mințise puțin, uneori se simțea și ea singură, ca toată lumea. Privi peticul de cer printre faldurile perdelei, amintindu-și de doamna Corby. Îi părea rău că nu-i ceruse adresa. Avea de gând să verifice cartea de telefoane, ca să dea de ea și s-o invite la un ceai. Într-o duminică poate…

– De ce nu? primi Ruth. Chiar ți-a plăcut bătrâna?

– Da.

Magazinul era gol, iar Carly stătea la tejghea, schițând modele pentru fuste.

– Poate fiindcă întotdeauna mi-am dorit o bunică.

Fiind orfană, fata nu cunoscuse prezența unei familii, dar nici nu dădea semne de nostalgie. Sociabilă din fire, avea mulți prieteni, iar Ruth și fiul acesteia erau ca un fel de familie. Înainte de această întâmplare, nu manifestase dorința de a avea o "bunică", însă ceva din persoana doamnei Corby – curajul sau personalitatea poate ? – îi atrăseseră atenția.

Nu trecu mult însă și doamna Corby reveni la magazin. Carly o primi bucuroasă.

– N-am venit pentru ceai, zâmbi femeia. Mi-am pierdut ieri o mănușă și mă gândeam că poate…

Carly își aminti de mănușile albastre pe care le observase și ea. Astăzi, purta unele de mătase; celelalte probabil fuseseră printre cele mai bune perechi ale ei. Fata nu găsise nicio mănușă, dar toată scena era doar o scuză și femeia revenise pentru că-i făcea plăcere să stea la taclale.

Fără nicio rea intenție. Doamna Corby era o femeie singură care înfrunta tumultul vieții, imaginea mereu schimbătoare a femeii în societate, clienții care se perindau neîncetat prin magazin. Stătea în același scaun, urmărind totul ca la teatru. O femeie aparte, distinsă, cu gust, care impulsionase mai mult decât un singur cumpărător.

– Ne-ați influențat vânzările, chicoti Carly închizând ușa în urma unei fete. Ar fi plecat fără nimic dacă n-ați fi apreciat-o.

– Dar chiar îi venea bine.

– Mă bucur că vă place marfa noastră. Aveți copii ?

– Nu, se întunecă doamna Corby.

Carly nu-i mai puse întrebări, în schimb Ruth îi arătă câteva poze cu băiatul.

– Am observat ieri că n-ai inel de logodnă, îi spuse ea lui Carly, dar presupun că te așteaptă vreun tânăr special.

– Nu neapărat…

"Special" nu era tocmai cuvântul potrivit pentru Barney, nici pentru vreun alt prieten de-al ei.

– Mi-e greu să cred asta.

– Din vina ei, zâmbi Ruth. Are de unde alege.

– Aș vrea eu! glumi Carly, deși cu un sâmbure de adevăr.

Se poate ca majoritatea celor cu care ieșise s-o fi considerat specială, dar pe ea cu greu o puteai mulțumi. O relație cu un bărbat nedorit se putea transforma într-un adevărat coșmar – cel puțin asta învățase Carly. Astfel că nu discuta această problemă cu nimeni.

– N-ați vrea să veniți la ceai duminică? schimbă fata subiectul.

– Ce drăguț din partea voastră! se lumină femeia. Mi-ar fi făcut plăcere…dar duminică e ziua mea și fac o mică întrunire. Mai bine v-aș invita eu pe voi.

– Duminica o dedic lui William, ezită Ruth.

Însă domna Corby nu părea să fi auzit scuza, continuând s-o fixeze pe cealaltă. Carly deja își imagina niște bătrâni sorbind lichioruri, amintindu-și de vremurile apuse; ea, tânără, nu s-ar fi încadrat în peisaj, dar ochii femeii o învăluiau fără scăpare.

– Mi-ar face plăcere, acceptă în cele din urmă, cu gândul de a nu sta mult. La mulți ani! și-i oferi un șal făcut de mâna ei. Purtați-l la petrecere, e de la mine.

– Mulțumesc, draga mea, și ochii i se umeziră. Dar nu cred că dă bine la vânzare dacă tot faci cadouri.

– O fac doar la ocazii speciale, pentru persoane speciale. Vă asigur că nu mă înduioșez repede, și încercă să surâdă, dar femeia o cercetă atent, intimidând-o.

– Da, așa te și văd…

– Dumnezeu știe de ce ai acceptat, remarcă Ruth mai târziu.

Dar presupun că n-o să fie pe placul tău. Și trebuie să ajungi la Chaltenham…Credeam că e localnică.

Adresa doamnei Corby era cam la zece kilometri distanță. Petrecerea începea la șapte, deci toată după-masa era pierdută pentru Carly.

– Pot să iau camioneta?

Mașina era singurul mijloc de transport cu care cele două se aprovizionau cu marfă. Cu toate acestea, Carly beneficia de cele mai multe ori de mașini foarte luxoase când vreunul din pretendenți venea s-o ia de-acasă. Poate ar fi trebuit să întrebe dacă n-are voie să ia și un partener, ca să-și asigure transportul. Oricum, nu știa pe nimeni doritor a participa la asemenea întruniri.

Se aranjă cu grijă, îmbrăcând un costumaș în două piese, de culoare închisă. Cu o fustă mai lungă, ar fi arătat chiar ca de pe vremea doamnei Corby.

– Bunica arăta așa, remarcă Ruth.

– A cui bunică? întrebă William cu ochii mari.

– A mea, zise Carly, stârnind curiozitatea micuțului.

– De unde ai una?

– A intrat așa, pe ușă.

William, încă la vârsta la care visa cu ochii deschiși, își manifestă dorința de a avea și el o bunică.

– Ți-o dau pe a mea, dacă vrei.

Cu siguranță, doamna Corby n-ar fi avut nimic de obiectat. Ar fi fost un al doilea cadou de ziua ei.

– O s-o întreb în seara asta, surâse Carly spre mama copilului.

– Dacă vezi pe-acolo vreun milionar, ce faci? sugeră prietena ei. Îl iei?

– Normal! Numai să fie în stare să-și scrie numele pe cec.

Carly cercetă harta ca să nu greșească direcția, până ajunse la zona cu pricina. Multe case în stil Georgian, majoritatea cu decorații exterioare și clopoței la intrare. Dacă și doamna Corby avea locuința în apropiere, înseamnă că trăia oarecum distins. Toate mașinile parcate afară depășeau cu mult eleganța camionetei lui Carly. Tot căutând, fata parcă lângă un parapet. Rămase pe gânduri înainte de a coborî. Ușa abia ce se închisese, dar deja zărise un candelabru, precum și stucaturile tavanului; dinăuntru răzbeau râsete și veselie. Se pare că nu era deloc o întrunire liniștită, pentru o bătrânică singuratică.

Și bineînțeles că prejudecățile fetei cu privire la statutul social al bătrânei fuseseră greșite. De altfel, Carly se bucura nespus de mult văzând condițiile excelente în care trăia femeia. Se pare că nu avea nevoie de pretecția nimănui, deși fata tot mai insista în sine ca doamna Corby să vină la ceai și să-i dea lui William impresia unei relații speciale.

Carly coborî și păși în urma altui cuplu care tocmai își făcea intrarea. Blana femeii din fața ei se potrivea cu părul de abanos. Bărbatul purta o haină de piele. Pe Carly, în rochița ei subțirică, o luară frigurile. Totuși, când ușa se dădu în lături, dinăuntru păru că o învăluie o briză plăcută.

Holul îți lua răsuflarea prin bogăție. Totul – pereți, tablouri,

covoare – strălucea. O adevărată bijuterie, precum cele pe care fata le văzuse doar în reviste. Realiză că cineva aștepta ca ea să-și spună numele; un băiat în frac.

– Carly Brown.

– Pe aici, vă rog.

Cuplul de adineauri se integra în rândul celorlalți invitați, ca și cum cu toții se cunoșteau de mult timp. Carly fu condusă în salonaș. O zări imediat pe doamna Corby, deși camera era înțesată de lume. Gazda stătea pe un fotoliu aurit, iar fata înaintă, încă sub îndrumarea băiatului în frac. Doamna Corby se înclină, întinzându-i o mână plină de inele. " Niciodată nu și-a scos mănușile, își zise Carly. Dacă-ar fi făcut-o, aș fi observat bogăția asta! Și șalul!"

Gazda purta o rochie violet, de mătase, cu șalul dăruit, prins cu o broșă mare, cu piatră de ametist. Un gest cu adevărat mișcător pentru fată. S-ar fi spus că toată grandoarea la care asista i-ar fi zdruncinat încrederea în sine. De fapt, Carly nu se simțea câtuși de puțin afectată. De mult încetase a mai invidia pe alții. Cândva, își dorise un cămin al ei și părinți, ca toți copiii, dar nici viața de orfelinat nu-i păruse prea dură. O învățase să aibă încredere în forțele proprii. Iar acum, Carly păși spre sărbătorită, conștientă că musafirii o țintuiau cu privirile lor.

– Mă bucur că ai venit, îi strânse mâna bătrâna, iar Carly se aplecă, sărutându-i-o.

Mirosea a petale de trandafiri. Părul femeii cădea în valuri cenușii pe spate, iar tenul își recăpătase strălucirea de altădată.

– El e Roland, prezentă femeia un tânăr. Știe totul despre tine.

"Pun pariu că nu" își zise Carly. Descoperi în fața ei niște ochi albaștri, primitori, un chip tuciuriu cu dinți de un alb imaculat. Un bărbat chipeș, pe care sperai să-l întâlnești la orice petrecere.

– Ai grijă de ea.

– Cu cea mai mare plăcere, zise el cu o voce profundă, dar pe un ton distrat – compania perfectă în opinia lui Carly.

Bărbatul îi luă brațul ca și cum ar fi fost obișnuit cu o astfel de companie.

– Vrei ceva să mănânci? Bufetul e destul de reușit.

Cu toate că mâncase înainte, fata era convinsă că va da peste o masă spectaculoasă. Trecu la brațul lui printre invitații care încă o cercetau.

– Nu pleacă nicăieri, explică Roland. Am să te prezint mai încolo.

– Nu-ți face probleme, râse ea. Chiar dacă-mi aud numele, n-or să aibă nici cea mai mică idee cine sunt.

Sufrageria avea pereți albaștri, un candelabru strălucitor, iar în mijloc o masă mare pe care tacâmurile luceau precum bijuteriile. Carly își dorea ca și prietena ei să fi venit sau să poată lua ceva acasă pentru micul William. Roland o îmbie cu un pahar de șampanie.

– Am nevoie de câteva minute să-mi vin în fire, zise ea. Credeam că vin la o întâlnire a mai multor bătrâni, într-o cămăruță. Că doamna Corby e o bătrânică săracă, ce trăiește de

una singură.

– Nu e chiar așa, chicoti el, iar numele ei este Madam Corbe.

– Dumnezeule! sorbi ea din șampania aromată, dar își aminti că are de condus înapoi. Se pare că nu prea ghicesc.

– Ba da. Mătușa Aimee ne-a vorbit despre tine în termeni foarte apreciativi.

– E chiar mătușa ta?

– Nu chiar. Bunicul i-a fost văr. Eu sunt pe parte englezească, ea e franțuzoaică.

Ceea ce explica accentul simțit de Carly la prima întâlnire.

Roland lăsă jos paharul și luă o farfurie, ezitând între mai multe feluri de salate.

– Ce zici de asta?

Fata se așeză alături, cu farfuria plină. Femeia care intrase în casă înaintea ei veni spre cei doi.

– Unde e Liam? întrebă aceasta.

– Vine imediat. E fratele meu, explică el.

– Sunteți doi?

Deja citea în ochii lui Roland atracția față de ea, o atracție de altfel reciprocă. Nimic surprinzător, dacă relația ar fi evoluat.

– Nu semănăm. Suntem burlaci amândoi, dar eu arăt mai bine, glumi el, iar Carly se gândi că e cel mai atrăgător bărbat din încăpere.

– Sunt convinsă. Ești atât de drăguț, încât doi ca tine m-ar copleși de tot.

– Și tu ești la fel.

– Mulțumesc.

– Mătușa vorbește despre tine de când ai ajutat-o.

– A fost doar un gest.

– În seara asta, îi sunt recunoscător că te-a invitat.

– Și eu de asemenea…pentru că e o petrecere extraordinară, adăugă, cu gura plină.

– Fratele meu nu e la fel de simpatic sau de amabil. Dar nu-mi explic de ce, de obicei el se alege cu ce e mai bun. În seara asta, eu sunt câștigătorul.

Cu siguranță că n-ar fi fost pentru prima oară, dar flecăreala lui o înveselea ca niciodată. Roland Sherrard n-o scăpă din ochi toată seara. O prezentă tuturor, iar fata, cu felul ei degajat de a intra în grații, reuși în scurt timp să se integreze cercurilor selecte ale invitaților. Uneori, întrebată cu ce se ocupă, răspundea că face haine după propriile planuri, ceea ce i-ar fi putut aduce posibili cumpărători; câteva doamne chiar se interesară de magazinul unde vindea.

Roland se ocupa de pământurile mătușii, care se aflau undeva în spatele casei.

– Vrei să vezi grădina?

La care bineînțeles că ea acceptă.

Spațiul amplu din interior putea fi completat de o peluză largă, credea fata. Însă păși într-o grădină mică, pavată, plină de flori și de tufe. Chiar cu o scăriță ce urca până la o platformă cu vase de lut și statui.

– E perfectă! exclamă ea. Totul e magic aici.

Nu mai era nimeni afară. Carly îl urmă pe Roland până la o statuie care înfățișa un bust bărbătesc, cu mustăți.

– E din familie? Doar nu e Liam, nu?

– Nici dacă n-ar fi avut mustăți, râse celălalt.

– Ce bine. Mi se pare cam încruntat.

– La fel e și Liam. Ți-am spus doar că eu sunt cel amabil și cel mai frumos din familia Sherrard.

– Așa e…

Știa că dacă nu s-ar fi agitat atât pe lângă el, Roland ar fi sărutat-o.

– Cineva anume?

– E avocatul Louis Mathieu, acum cinci generații. Cei mai mulți din familie au făcut dreptul. Liam e avocat.

– Și tu?

– Eu mă ocup de averea mătușii, din Britania. Acum suntem în vacanță, ne întoarcem acasă peste câteva zile. Ceea ce nu-mi lasă prea mult timp, așa că ce faci mâine seară ?

– Poți să crezi că am de gând să-mi spăl părul? glumi ea, căci îi surâdea ideea de a ieși cu el.

– Are un parfum special, și-i adulmecă podoaba capilară. Așadar, îmi faci plăcerea de a ieși cu mine la cină?

– Mulțumesc, aș fi încântată.

Cu siguranță, doamna n-avea să se supere, mai ales că părea mulțumită de perechea pe care cei doi o alcătuiau; o pereche frumoasă. Batrâna își părăsise locul și se plimba printre invitați, zâmbind către Roland care o avea la braț pe Carly. În hol se făcu

agitație pentru ca în scurt timp, un bărbat și o femeie să-și facă apariția. Toată lumea își îndreptă atenția spre ei, iar Carly auzi numele lui Liam, ca și cum el era cel așteptat, cu toate că sărbătorită era doamna Corbe, iar petrecerea era una reușită.

Înfățișarea superbă a femeii o recomanda drept o actriță – o rochiță verde, lejeră, o piele imaculată, ochi mari cu gene lungi și negre. Glasul ei subțirel împărțea saluturi în stânga și-n dreapta, până ajunse la gazdă. Bătrâna nu-i oferi obrazul așa cum făcuse în cazul lui Carly, semn al unei posibile animozități. Probabil că tânăra era prea repezită pentru femeia în vârstă.

Carly rămase deoparte cât timp Roland purtă o discuție cu fratele său, interesându-se de ce a întârziat.

– Afacerile, știi tu.

Într-adevăr, Roland nu minți se spunând că arată mai bine decât Liam. Acesta din urmă era mai înalt, la fel de bine făcut, însă cu un chip vulturesc, oacheș. Nu semănau deloc, în afara zâmbetului.

Deci Liam era unul din bărbații strălucițiai familiei; de altfel, gândi Carly, chiar arăta de parcă ar avea răspuns pentru orice situație. Față de el, fata nu simți aceeași atracție instantanee care se produsese cu Roland.

Dimpotrivă, Liam inspira un fel de teamă, chiar și de la depărtare. Dintr-o dată, Carly se trezi îndepărtându-se, căutând protecția mulțimii.

– Carly! strigă Roland, și ea se deplasă spre cercul familiei.

– N-ai cunoscut-o încă, nu-i așa? zise doamna Corbe, și făcu

prezentările.

Musafira se aștepta la o primire impersonală, la un zâmbet fals, dar privindu-l drept în ochi, îngheță, împietrită. Sfârșitul unei seri perfecte, și a unei prietenii asemenea. El știa…

Capitolul 2

Chipul lui Liam Sherrard nu schiță nicio reacție; el rămase nemișcat, fixând-o. Preț de câteva secunde care părură decenii, Carly nu reuși să articuleze o vorbă și nici să înainteze. Apoi, printr-un efort extraordinar, păși în lături.

Spre mirarea ei, nimeni nu observă scena care o marcase atât. Mintea îi era complet răvășită. Fiind avocat, era foarte probabil să fi fost prezent la vreunul dintre procese. Deja se aștepta să-l audă: "Nu cumva ne-am mai întâlnit?" sau "Cum v-ați descurcat, domnișoară, de la procesul pentru jaf al prietenului dumneavoastră?"

Roland părea foarte mândru de noua lui cucerire în fața fratelui său, dar Carly se gândea cu amărăciune că bucuria lui nu va mai dura multă vreme.

– Ea e Victoria Hayden, iar el e fratele despre care ți-am povestit.

Liam o salută politicos, iar fata abia se abținu să nu-i arunce în față nevinovăția ei. Dar realiză că doamna Corbe o ținea de braț, așteptând ceva din partea nepotului.

– Așadar?

– Ce?

– De cine-ți amintește?

Carly păli; frații se uitau unul la celălalt. Roland ridică din umeri.

– N-am idee, zise Liam.

"Ba da, ai, gândi fata, și-mi dau seama că știi; dar la ce se referă oare bătrâna?"

– Credeam că măcar Roland a observat, dar nici tu, Liam…

– Mă dau bătut. Spune-ne.

– Am să vă arăt, și o trase pe Carly de mână. Haideți.

Ieșiră împreună, în timp ce gazda împărțea saluturi încolo și-ncoace, exact ca la o procesiune regală – doamna cu fetele de la curte.

Carly încă nu se dumerise. Dacă n-ar fi apărut Liam să dezgroape amintiri atât de dureroase, seara ar fi decurs interesant. Cu toate acestea, Carly nu pregetă să remarce frumusețea scării și a dormitorului în care femeia își introduse invitații. Camera era plină de vaze și boluri pline cu trandafiri galbeni. Bătrâna le arătă o poză într-o ramă ovală, de pe măsuța de toaletă.

– Deci, acum vă dați seama? și glasul ei devenise autoritar, ca și cum cei doi frați trebuia s-o aprobe. Cine e?

Niciun răspuns. Doar ei urcaseră. Roland luă poza, comparând-o cu înfățișarea timidă a lui Carly.

– Da, parcă seamănă, și i-o arătă și fetei.

Încadrată în rama de argint, o tânără blondă, cu breton auriu, stătea pe o piatră, iar în spatele ei marea. Carly găsi o asemănare cu doamna Corbe, mai degrabă decât cu ea însăși.

– Nu vedeți? insită bătrâna. Părul, culorile. Felul în care își schimbau nuanța când întorcea capul. Și gesturile. A fost o fată sensibilă. Ar fi ajutat o bătrână, excat așa cum ai făcut tu, și-i puse mâna pe umeri.

– Sunt sigură…

– A fost nepoata mea. Arăți ca nepoata mea.

O coincidență, își spuse Carly, cu toate că tocmai în acea după-amiază se gândise s-o adopte pe bătrână drept bunica ei.

– Ați pierdut-o? se interesă Carly, oarecum măgulită de asemănare.

– Acum aproape douăzeci de ani. Imediat ce a fost făcută poza. O fată frumoasă, nu-i așa?

– A fost, zise Liam, iritat. Dar semăna cu tine, mătușă, nu cu domnișoara Brown.

Chipul bătrânei se întunecă. Se vedea clar că-și dorise acel moment retrospectiv, și ar fi continuat cu depănarea amintirilor, dar Liam îi tăiase avântul.

– Câți ani ai, Carly? întrebă ea, tremurător.

– Douăzeci și unu.

– Antoinette ar fi făcut douăzeci și nouă, de o vârstă cu

Roland; dar cred că s-ar fi dezvolat exact ca tine.

– Mi-ar plăcea să-mi povestiți despre ea.

– Nu în seara asta, interveni Liam. Cel puțin nu de față cu alte cincizeci de persoane. Te așteaptă în salon o groază de lume, draga mea, pentru tine au venit. Poți discuta cu domnișoara Brown altădată.

Ca reprezentantă a vechii școli de maniere, gazda își aminti de îndatoririle ei.

– Bineînțeles că am să cobor îndată, și se agăță de brațul lui Liam, care începu să-i povestească ceva amuzant.

Ceilalți doi rămaseră în urmă, iar Carly se uită din nou la poză.

– Cum era fata?

– A fost tot ce-avea mătușa mai scump pe lume. Nici acum bătrâna nu se desparte de fotografia asta. A fost făcută în vara dinaintea morții ei. De obicei mergeam acolo în vacanțe, iar ea ne-a fost ca o soră. Cred că acum douăzeci de ani – Dumnezeule, ce zboară timpul!

Carly începu să retrăiască vremurile când mergea și ea în vacanțe. Pentru ea, programul școlar și cel liber nu difereau prea mult. Cei mai mulți copii aveau unde să meargă, pe cineva care să-i ducă. Însă ea rămânea la orfelinat. Nu trăise o copilărie nefericită, căci își ocupa timpul cu grădinăritul sau cu ajutorul acordat muncitorilor de prin împrejurimi. Însă niciodată nu avusese parte de o vacanță în sânul unei familii.

Ce tragic ca o persoană care avea de toate să dispară așa,

dintr-o dată. Probabil că vacanțele aveau farmecul lor în compania băieților, cu reprize de înot, de călărie, de plimbări pe plajă. Deja și-l imagina pe Roland, al cărui chip păstra trăsături fine, pe Liam, serios, și pe acea fată între ei doi.

– Chiar semăn cu ea?

Oglinda ce-i reflecta imaginea nu-i răspunse la întrebare. Diferența de ani și trăsăturile mai proeminente ale chipului ei făceau diferența.

– Poate, ezită Roland. Nu prea-mi aduc aminte cum arăta; aveam doar nouă ani când a murit. Mi-o înfățișez doar în poze, dar mătușa poate nu greșește când spune că semănați.

Dar nu întocmai, gândi fata. Nici la suflet.

– Păcat că trebuie să coborâm și noi, remarcă el, îmbrățișând-o și sărutând-o ușor.

Un sărut delicat, plăcut, lipsit de pasiune– doar un gest apreciativ. Carly se privi din nou în oglindă; împreună cu Roland, făceau o pereche potrivită: ea – înaltă și slabă, alături de figura lui elegantă.

Apariția lui Liam pe fundal strică imaginea. El rămase în prag cu brațele încrucișate pe piept, urmărindu-i cinic.

– Întotdeauna te furișezi așa? întrebă ea, stârnind curiozitatea lui Roland.

– Da, la mine acasă.

– E casa ta?

– Mă tem că da, și Liam deschise un sertar din care scoase o sticluță. Sărurile mătușii. S-a cam rarefiat aerul, acolo jos.

Carly însă bănuia că Liam revenise din dorința de a nu-l lăsa pe fratele său singur cu ea. Dacă i-ar fi găsit sărutându-se, i s-ar fi confirmat toate suspiciunile.

– Nu-mi place să vă stric seara, adăugă, dar ar fi bine să veniți și voi.

– Mă tem că da, confirmă celălalt, cu brațul în jurul taliei fetei. Nu e o fată minunată? Nu ți-ar fi greu să te abții?

– Cam greu, răspunse Liam sec, dar nu imposibil.

Privindu-i mâinile, Carly se crispă, simțindu-i îmbrățișarea. Cu siguranță, nu ar fi tratat-o blând.

– De ce n-o tutuiești? zise Roland în timp ce coborau. Spune-i Carly.

– E un nume cam ciudat. E vreo prescurtare? se interesă Liam, scrutând-o ca și cum s-ar fi aflat în sala de judecată.

– De la Caroline. Caroline Brown, îl privi ea în ochi.

Nu dorea ca el să capete impresia că a intimidat-o și încerca să fie cât mai sobră. Dar păși greșit pe scară, iar Liam o prinse de umăr, făcând-o să tresară. Strânsoarea lui era suficient de dură ca s-o rănească, deși glasul denota îngrijorare:

– Ai grijă pe unde calci, Caroline.

– Mulțumesc…Ai reflexe bune, poate pripite. Nu cădeam, oricum. Și nimeni nu-mi spune Caroline. Dacă nu-ți convine Carly, rămânem la domnișoara Brown.

– Atunci, Carly să fie! râse el, vorbele sunând a amenințare.

Restul petrecerii trecu mai fad ca la început. Roland îi acorda aceeași atenție, se purta la fel de delicat, dar în timp ce flirta cu

el, Carly îl căuta cu privirea pe fratele său. Nu fățiș, dar devenise ca un fel de telepatie, căci aproape îi simțea prezența în oricare colț al camerei s-ar fi aflat. Și de fiecare dată ce ea își ridica ochii, îi întâlnea pe ai lui.

Încordată, Carly nu reușea deloc să se relaxeze, iar atmosfera încărcată de fum de țigară, de parfumuri dulci, feminine și bărbătești o incomoda cu atât mai mult. Deși aparent doar ea avea această problemă.

Dansa împreună cu Roland, care refuza s-o dea în primire altui pretendent. La un moment dat se deschiseră ușile terasei și lumea se deplasă afară. Chiar și-n aer curat, Carly nu-și găsi liniștea, poate și din cauza avertismentului primit din partea lui Liam:

– E umedă podeaua. Ai grijă, ți-am mai spus!

Liam se afla cu spatele la ei, alături de Victoria.

– Fratelui tău nu-i scapă nimic, nu? zise Carly către Roland.

Afară, ritmul muzicii pătrundea lin printre perdele. Pe terasă încăpeau doar vreo zece cupluri.

– Așa e, răspunse el, îmbrățișând-o. De ce spui asta?

Pentru că Liam o vâna precum un vultur din priviri. Îi simțea ghearele. Pentru că Liam o cunoștea – sau, cel puțin, așa părea. Dacă ar fi fost doar cu Roland acolo, Carly ar fi mers până în fundul grădinii, unde s-ar fi așezat pe o piatră și i-ar fi mărturisit totul, despre întâlnirea cu Liam, și despre Gerald.

Cu siguranță, Liam însuși avea să-i dezvăluie totul la finalul petrecerii, și poate că Roland va renunța la invitația la cină. Iar

relatarea celuilalt n-avea s-o pună deloc într-o lumină favorabilă. Dar dacă aveau să se întâlnească, până la urmă, Carly îi va povesti varianta ei. Iar dacă o va crede, cu atât mai bine. Nu dorea să meargă mai departe în acea seară; nu era nici timpul, nici locul potrivit pentru astfel de mărturisiri.

– Deci? Ce te face să spui așa ceva despre fratele meu?

– Pentru că ne-a văzut venind, deși era cu spatele la noi.

– Poate că ne-a auzit.

– Și pare iritat.

– Mai rău. E înțepat.

– E iritat și plin de prejudecăți.

– De ce? și o slăbi din strânsoare, exasperat.

– Nu mă place.

– Aiurea!

Roland nu simțise antagonismul tacit dintre ei doi, încât lui Carly i se părea că exagerase.

– Normal că te place! Dar bineînțeles, nu la fel de mult ca mine.

Cuplul continua să danseze, iar fata observă că Liam și partenera lui ies pe terasă.

– Să-l întrebăm? sugeră Roland.

Brusc, Carly își pierdu interesul pentru întreaga scenă, amintindu-și că trebuie să se trezească dimineață devreme.

– Aș vrea să plec, și se îndreptă spre ușă, în ciuda protestelor lui. Noapte bună, îi salută pe ceilalți doi.

– Pleci deja? întrebă Liam.

– Încep lucrul devreme.

– Am auzit că faci haine, zise Victoria, ca și cum Carly ar fi fost o croitoreasă oarecare.

Un prim semn de antipatie între cele două. Cealaltă rânjea maliţios, iar Carly o găsi foarte potrivită pentru personalitatea lui Liam.

– Așa e. Tu te ocupi cu ceva?

– O, da, râse fata, privind spre Liam. Și mă pricep chiar bine, nu-i așa, dragule?

Aluzia era mai mult decât clară.

– În locul tău, aș fi mai atentă. M-a ajutat să cobor scările, și deja m-a învinețit.

După care o căută pe gazdă.

– E o petrecere fantastică, m-am distrat, dar trebuie să mă trezesc devreme.

– Noapte bună, draga mea, și bătrâna întinse din nou mâna pentru a-i fi sărutată.

Fata simțea nevoia a-i atragea atenția asupra a aceea ce avea să audă din gura lui Liam.

– Ne vedem înainte să plec, adăugă femeia.

– Sper…

– Noi ne întâlnim mâine seară, interveni Roland, spre satisfacția sărbătoritei.

– Aș putea lua câteva prăjituri pentru William? încercă fata.

Primi un platou întreg. Când coborî scările de la intrare, îl simți pe Liam veghind-o de pe terasă.

– Prăjituri, strigă ea. N-am furat nimic. Vrei să vezi? Sunt pentru un băiat.

– Al tău?

– Nu. Al unei prietene.

Încă nu știa sigur dacă o recunoscuse, deși avea certitudinea că-l întâlnise pe vremuri. Chiar și-așa, puțin probabil ca el s-o plaseze în timp și spațiu. Trecuseră aproape patru ani. Probabil că și el se lupta acum cu imaginea ei, neștiind de unde s-o ia. Poate că încă era timp să-și dreagă povestea.

Roland o conduse la mașină în tăcere.

– Asta e? întrebă el văzând camioneta.

– Nu e tocmai una pe care s-o furi, nu?

Bărbatul râse, dar Carly regreta termenul "a fura". Acum ar fi fost momentul să-l invite înăuntru și să-i povestească. Dar oboseala și dezgustul pentru propriile-i amintiri o determinară să renunțe. Vorbele îi făceau rău. A doua zi…dacă el venea la întâlnire.

– Noapte bună, și o sărută ușor pe buze. La șapte, și am să număr orele.

– Știi unde mă găsești…

În camera lui Ruth încă ardea lumina, iar ușa era întredeschisă. Prietena ei citea.

– Te-ai distrat? o auzi.

– Cam pierzi nopțile, intră Carly.

– Uite cine vorbește, deși când rămânea acasă, fata dormea aproape toată noaptea.

– Să știi că m-am înșelat amarnic în privința bătrânei! Are pământuri în Britania, e franțuzoaică; ar fi trebuit să vezi în ce casă trăiește!

Pe măsură ce-i descria totul, Ruth făcea ochii mari.

– Ce mașini de lux! M-am simțit atât de prost cu a noastră încât am parcat-o mai deoparte…Serios, acum, am rămas cu gura căscată de toată bogăția! Dacă doamna Corbe și-ar fi dat jos mănușile în magazin, am fi realizat că poate să cumpere spațiul și să-l revândă.

– Presupun că n-are niciun gând în acest sens.

Carly nu meditase la asta, dar bătrâna păruse interesată de magazin, și poate că nu i-ar fi displăcut o asociere.

– Sau poate că ți-ai găsit milionarul? glumi Ruth.

– Stai să vezi cine mă ia deseară de la muncă! Îl cheamă Roland Sherrard și e rudă cu doamna Corbe. Se ocupă de pământurile ei și arată superb.

– Fii serioasă! Îți bați joc de mine!

– Ba nu, și-i arătă platoul. Uite, pentru William, dacă nu mă crezi. Mă gândeam să-l iau la mine și să i-l dau după școală. Dacă-l pui jos, îl vede la micul dejun.

Personalul de la bucătărie pregătise totul cu multă atenție, chiar dacă era pentru un băiețel.

Copilul își vârî capul pe ușă.

– E pentru mine? Pot să văd?

Se pare că auzise discuția, așa că mama lui îi dădu o chiflă și-l duse din nou la culcare. Carly îi urmă exemplul și adormi pe

loc.

Se trezi înaintea soneriei, retrăind momentele petrecerii. Încă nu-i dezvăluise totul prietenei – că semăna cu nepoata gazdei, că Roland avea un frate…

O bântuia imaginea lui, ca într-un coșmar. În subconștient îl cunoștea, dar nu-i erau clare circumstanțele. Îi reținuse trăsăturile feței, iar acum se concentra într-atât încât începu să aibă dureri de cap.

Se ridică din pat și se spălă, pentru a-și șterge din minte îngrijorarea. "N-are ce să-mi facă, sau să mă rănească. Dacă asta îl va face pe Roland să mă respingă, n-am să sufăr, pentru că nu m-am implicat emoțional. Mă simt doar atrasă de el, și oricum are să plece la sfârșitul săptămânii."

Era sigură de întâlnirea cu Roland și de faptul că va reuși să-l uite pe Liam. Rănile de pe umăr nu erau atât de vizibile pe cât crezuse, și aveau să se vindece curând. Deci, nu avea de ce să tresalte speriată de fiecare dată când dădea cu ochii de Liam Sherrard.

Și totuși, nu-i aminti lui Ruth de existența acestui frate.

– E adevărat ce mi-ai spus despre seara trecută? se interesă Ruth la cafea.

– Întocmai!

– Abia aștept să-l văd pe milionarul tău!

Din cauza aglomerației, Carly nu mai apucă să deschidă subiectul până când Ruth plecă după William la școală. Abia aștepta să-l revadă pe Roland, și deja se pregătise emoțional să-i

povestească despre Gerald, deși subiectul nu-i făcea mare plăcere. De mult nu mai revenise asupra lui, și oricum, i-l expunea lui Roland doar ca măsură de apărare împotriva versiunii lui Liam.

Cu câteva minute înainte de închidere, magazinul ducea lipsă de clienți, încât fata se gândea să stingă și să plece. Ar fi avut astfel mai mult timp de pregătire. Sună telefonul.

– E aici! șoptea Ruth în receptor.

– Cine?

– Prietenul tău.

Era abia cinci și jumătate. Nu doar că-i strica planurile, dar tipul părea și foarte nerăbdător. Sau poate că venise cu o scuză de a contramanda întâlnirea.

– Servește-l cu ceva. Vin și eu acum.

– Grăbește-te, chicoti Ruth. William deja se interesează dacă el e milionarul pe care l-ai întâlnit azi-noapte.

– Poftim?

– Cred că ne-a auzit vorbind.

– A fost doar o glumă.

– Știu, dar lui nu i-a prea surâs. Am încercat să-i explic, dar n-a reacționat nici de data asta…m-a tot întrebat de tine, și i-am spus că ești populară și sociabilă, că te descurci cu clienții și că o adori pe doamna Corbe. Dar n-a dat semne de îmbunare.

Lui Carly i se puse un nod în gât.

– Cred că n-ai nimerit-o.

– Adică? Doar îl cheamă Sherrard.

– E brunet, cu păr bogat? Înalt și ciudat?

– Dar arată superb, foarte distins.

– E Liam, înghiți Carly în sec. E fratele lui Roland. Ține-l pe Willliam departe și nu-i vorbi despre altceva în afară de vreme.

– Grăbește-te! Mă intimidează într-atât încât mă tot bâlbâi.

– E Liam. E avocat. Pun pariu că-și linșează suspecții, și închise telefonul, după care, cu mișcări iuți, stinse totul și fugi spre casă.

Mercedesul din fața aleii trebuia să fie al lui, iar Carly abia se abținu să nu-i spargă cauciucurile.Cum de îndrăznea să vină la ea? Intră în fugă spre sufragerie, unde Ruth stătea pe canapea, cu William în brațe. Liam Sherrard era în picioare.

Purta un costum gri, elegant, cămașă cenușie și cravată. Un tip înalt dădea bine în orice, dar se vedea calitatea superioară a acestui costum. Liam o cercetă cu ochii mijiți, cu buzele strânse, semn că întâlnirea n-avea să fie deloc una cordială.

– Nu-mi amintesc să te fi invitat, sări ea.

Mai bine ar fi venit normal de la magazin, căci acum abia mai respira, iar părul îi tot venea în ochi.

– Îmi cer scuze…Ar fi trebuit să sun, să cer o programare, o ironiză el.

– Ce vrei? se aprinse, sub privirile curioase ale celorlați doi, care nu mai văzuseră această latură a lui Carly.

– Eu… se ridică prietena ei.

– Nu pleca…Mai bine mergem noi în studioul meu.

Era camera ei de lucru, la drum. N-avea ca piese de mobilier

decât o masă, un scaun și o oglindă mare. O rochie neterminată atârna la mașină, și alte câteva haine pe umerașe.

– Bun, deci?

N-ar fi trebui să fie atât de înțepată. Nu-l voia de dușman. Ar fi trebuit să rămână calmă,dar într-un fel sau altul, Liam reușise să i se strecoare sub piele, să-i provoace astfel de reacții. Se aprinsese fie de furie, fie de teamă.

– Normal că ne-am mai întâlnit, zise el pe când el închidea ușa.

– Ba nu, și inspectă camera cu interes. Prietenul meu, Gerald Collet…

– Prieteni de treabă…

Carly și-l amintea perfect: un tip vesel, amabil cu oricine, care pledase pentru cazul lui Gerald cu atâta fervoare încât deja se așteptau la un verdict favorabil. Ceea ce-ar fi fost un miracol, căci Gerald recunoscuse că jefuise câteva case.

O senzație teribilă să-l vadă în boxa martorilor, cu toate promisiunile de viitor spulberate. Carly îl întâlnise la o petrecere, iar atracția fusese una instantanee și reciprocă. Pe atunci,ea lucra ca vânzătoare, și avea mulți prieteni studenți, poate mai puțini strălucițidecât ea, dar se îndrăgostise pe loc de Gerald. Aceeași ar fi fost situația chiar dacă băiatul n-ar fi avut decât alocația lunară; din fericire, avea și bani. Cheltuia în voie,îi cumpăra cadouri, și-i lăuda încontinuu frumusețea. O ceruse în căsătorie. Dar voia mai întâi să termine facultatea. Îi adusese un inel cu diamante. Când căzuse vestea-bombă, ea tocmai

împacheta pentru excursia în Spania pe care ei doi, împreună cu alți prieteni,aveau s-o facă. Credea că e Gerald, care venise mai devreme acasă. Dar la ușă găsi un polițist, și atunci începuse întreg coșmarul.

Jumătatea de oră ce a urmat a îmbătrânit-o pe Carly, a maturizat-o. Vestea cum că banii cu care îi făcuse toate poftele nu erau ai lui, o bulversă complet. Nici inelul de la mână nu-i aparținea. Prietenul ei era un hoț, ce-și recunoscuse faptele – căci deja îl arestaseră – și dăduse vina pe ea, pe Carly. Negă cum că ea ar fi știut natura lucrurilor respective, dar când fusese citată, juratul era de opinie că și ea ar fi fost vinovată. Astfel, Carly devenea o răufăcătoare, o hoață, o fată care ademenise un tânăr să-i facă pe plac prin astfel de fapte.

Carly, deja îndeajuns de vinovată pentru banii cheltuiți, se învinovățea acum și pentru faptul că nu se întrebase niciodată de unde avea Gerald atâția bani. Dorea să dea totul înapoi, fiecare bănuț sau lucru în parte,dar nimeni nu părea s-o ia în serios. Era de-a dreptul împroșcată cu enormitatea faptelor comise, încât nici nu mai făcea diferența între stările de fapt. Atunci îl zărise pe Liam. Se uita în public în timp ce prietenul lui Liam, avocatul lui Gerald, o făcea cu ou și cu oțet. Mai zărise acolo și alți cunoscuți, dar își amintea perfect chipul său întunecat, acuzator,deasupra tuturor.

– Am fost în sala de judecată, admise el. Participasem la un alt caz și mă alăturasem familiei Morisson – din care făcea parte avocatul respectiv. Presupun că nu l-ai așteptat la ieșirea din

închisoare.

– Nu.

Gerald fusese închis timp de un an, iar tatăl lui îi interzisese fetei a-l mai vedea. Ambii părinți o detestau teribil – și cum să-i învinovățească dată fiind acea situație? Bărbatul îi înmânase o scrisoare de la fiul său pe care, după citire, Carly o rupsese în bucăți. Chiar și acum, în clipele de singurătate, își amintea fiecare cuvânt – dur, nemilos, acuzator. De atunci, fata își pierduse complet încrederea în bărbați.

– Mă așteptam să ajungi altfel decât așa, remarcă el, plimbându-și privirea prin cameră.

Într-adevăr, nimic impresionant, ca de altfel întreaga casă.

– Ba chiar te-aș fi catalogat drept o persoană veșnic nemulțumită.

– Da? Să știi că sunt mulțumită.

– Uimitor; vocea lui semăna cu a lui Roland, dar vorbea mai precipitat.

– Îl cunoști pe Gerald? întrebă ea

– Nu.

– Atunci de ce faci presupuneri? Ceea ce am spus la proces e adevărat. Nu știam de unde provin banii.

– Nu e nevoie să-ți mai susții inocența. Ce-a fost a trecut.

Deși tonul părea încurajator, buzele lui se mișcau încordate, cu o notă de cinism. Nimic nu trecuse, de fapt. Iar el încă o judeca pentru acele fapte. De aceea și venise.

– Mătușa mea te place foarte mult.

Doamna Corbe nu-i era de fapt mătușă, dar acum nu mai conta.

– E o femeie încântătoare, cu ceva special.

– Banii?

Palma ei se ridică involuntar, pregătită să lovească.

– Dacă faci asta, nu-mi dai altă soluție decât să te pocnesc și eu, sugeră Liam.

– Dacă așa te controlezi și la procese înseamnă că ești un avocat jalnic, și-și înfipse unghiile în palmă, abținându-se.

– Aici nu e vorba de autocontrol, ci de premeditare.

– Drăguț din partea ta! zise Carly, conștientă de seriozitatea situației. Ai venit să-mi spui că Roland e ocupat cu altceva? Sunt sigură că i-ai povestit totul.

– Nu. Știam că versiunea ta l-ar fi convins mai mult decât a mea. Am venit din cauza mătușii – e ferm convinsă că semeni cu Antoinette.

– Și?

– Aveți părul la fel, o cercetă el, iar Carly se simți dezbrăcată din priviri, de parcă i-ar fi pătruns sub piele și în minte, și încerca din răsputeri să-i reziste. Pe interior nu există nicio asemănare. Totuși, vrea să te ia cu noi vineri. Sau vrea să ne urmezi cât mai curând.

– Adică să vin cu voi în vacanță?

O surpriză plăcută din partea bătrânei, una binevenită, dar responsabilitățile și starea lui Ruth o împiedicau să plece. În plus, nu era Antoinette, iar asemănarea provoca doar suferință,

căci nepoata pierdută n-ar fi fost niciodată înlocuită.

– Mulțumesc, dar nu se poate.

– Cât de mult îți dorești să refuzi la fel și-n fața lui Roland?

Deci Liam considera că se vinde, o vedea drept o oportunistă.

– Te temi că m-ar putea adopta, nu? se înfurie Carly. Dacă îmi schimb numele, crezi că ar ajuta?

– Nu ești Antoinette, se răsti el, iar dacă vii, am să mă asigur că nu vezi niciun sfanț din banii mătușii. Dacă, dimpotrivă, refuzi, îți fac eu o ofertă și mai tentantă.

– În ce sens? se lingușì ea înadins. Crezi că doamna Corbe și-ar schimba testamentul de dragul meu? Că te exclude ca să mă pună pe mine?

Nici nu mai alegea cuvintele.

Oricât de ridicolă părea, astfel de replici erau singurele cu care reușea să-l înfrunte. Liam se dovedea la fel de aprins ca și ea.

– Dacă ești sigură că o prefăcătorie ar face-o fericită, te-aș pofti să încerci, dar nu e recomandabil. Cred că doar ai provoca și mai multă durere, și ai ajunge să regreți amarnic că te-ai născut.

– Înseamnă că Roland nu și-a contramandat întâlnirea, nu? și se deplasă spre fereastră. Atunci, va trebui să mai aștepți, pentru că am să-i dau lui răspunsul final. Dacă refuz, aștept să mă suni, să-ți spun condițiile. Ceea ce înseamnă că miza e foarte mare, și în ciuda tuturor amenințărilor tale, nu cred că vei putea face mare lucru!

Privirile lor se întâlniră. Carly simți același fior trecând prin trupul ei timp de o secundă. Apoi Liam plecă fără a închide ușa studioului. Carly îl urmări cum se urcă în mașină. Îl văzu că stă câteva secunde nemișcat, cu mâinile pe volan.

Ochii lui o căutară brusc la fereastră, iar fata se dădu înapoi, pentru ca zgomotul motorului s-o aducă din nou la geam. Îl ura! O tratase fără milă. Nu încăpea nicio îndoială că pe el îl recunoscuse în mulțime. Dintre toți cei prezenți, îi zărise chipul perfect, arogant, cu trăsături apăsate, tronând deasupra celorlalți.

Nu putea merge în Britania. Îi va spune același lucru și lui Roland, iar lui Liam îi va spune că nu vrea nimic drept răsplată, lăsându-l să-i bănuiască doar sosirea.

– Carly, o auzi pe Ruth chemând-o de departe, ești bine?

– Da.

– A plecat?

– Mda…În seara asta, Roland îmi va propune să merg cu ei în vacanță, în Britania, și Liam crede că nu e o idee bună.

– De ce nu?

Ruth știa întâmplările nefericite din viața lui Carly, și le considera o nedreptate. Nu aminteau niciodată de ele. Pe când Carly se pregătea să-i explice motivul disprețului lui Liam, cealaltă remarcă:

– Mi se pare o ocazie fabuloasă. Ți-ar prinde bine o vacanță; aș putea chema pe cineva să mă ajute câteva săptămâni. Nu vrei să mergi?

Poate doar o săptămână. Doar ea cu Roland și cu doamna Corbe, fără a se preface că e nepoata ei. Să-i arate lui Liam că nu se teme. În sala de judecată, Liam o privise oarecum cu dispreț, iar acum îi putea plăti cu aceeași monedă. El locuia și lucra în Anglia, deci poate nici nu va ajunge pe-acolo. Și n-ar fi aflat nimic din ce face ea.

– Ba da, cred că mi-ar plăcea să merg, dacă spui că te descurci.

Capitolul 3

Între cei doi frați era o diferență ca de la cer la pământ. Roland se bucură nespus de mult că o revede, și o complimentă încă din prima clipă.

Carly era de asemenea mulțumită de felul în care se aranjase. Se gătise îndelung, mai ales că scena cu Liam o demoralizase cumplit. Imediat după discuție, se refugiase în camera ei, mărșăluind în sus și-n jos nervoasă, pentru ca apoi să se uite în oglindă. Cu părul vâlvoi și cu ochii injectați l-ar fi îndepărtat imediat pe Roland, așa că n-avea de gând să se lase influențată negativ de Liam.

– Și tu arăți extraordinar, remarcă ea. Intră puțin până îmi iau geanta; știa că Ruth moare de curiozitate.

Roland conducea un Porche cu volan pe stânga, foarte ciudat în opinia ei. La fel ca ceilalți parteneri cu care cochetase, Roland arăta bine, și reprezenta o companie plăcută, glumind și vorbind

de parcă o cunoștea de ani de zile.

Carly nu-i spuse de vizita lui Liam până ce el nu veni cu invitația, după desert. Până atunci, el îi povestise o mulțime de lucruri despre reședința doamnei Corbe, Chateau des Sables, un adevărat castel datând din secolul șaptesprezece, aflat pe coasta Britaniei.

– Ar trebui să-l vezi. De ce nu vii cu noi în vacanță?

Ea continuă să mănânce din prăjitură.

– A fost ideea mătușii, dar mi se pare genială.

– Liam nu e de acord.

– De unde știi?

Se pare că Liam deja își expusese opinia, dar dacă nu-l menționase pe Gerald, oare ce alt motiv invocase?

– Mi-a făcut o vizită. Mă aștepta acasă când m-am întors de la muncă.

– Poftim? sări el. Nu știam că e chiar atât de serios. Cred că din cauza fanteziilor pe care le are mătușa, cum că ești ca nepoata ei. Liam nu agreează amintirea fetei, mai ales că bătrâna e cam slăbită.

– Nu e doar asta…Crede că aș putea profita de pe urma stării ei materiale.

– Nu pot să cred! De ce ar spune Liam una ca asta?

Carly simțea că e momentul să-i spună întreaga poveste, dar îi era mai ușor să-și ferească privirea pur și simplu. În ciuda bunei dispoziții, acum devenise reticentă; scena din sala de judecată și atitudinea lui Gerald o umiliseră teribil de mult. Nici

nu știa care dintre acestea două o afectase mai tare, dar nu suporta ca cineva să i se uite în ochi dacă vorbea despre ele.

– L-am mai văzut pe Liam. Acum aproape patru ani, trăiam în Nord. Cunoscusem un tip, un student, cu care am devenit prietenă. Mi-a spus că tatăl său e bancher; avea o groază de bani, pe care-i cheltuia în voie. Însă s-a dovedit că tatăl său era doar un fiu de funcționar și că tipul fura.

– Și Liam… se îngrozi el, închipuindu-și că celălalt o acuzase pe ea în boxa martorilor.

– N-a fost cazul lui. Avocatul lui Gerald a fost un prieten de-al lui Liam, iar fratele tău a stat în sală. N-am luat parte la acele jafuri, dar știu că n-au dat bine imaginii mele. Iar Liam mă consideră acum o femeie fără scrupule.

Roland sorbi o gură de coniac și se înecă, desigur din cauza relatării.

– Nu e genul lui Liam să aibă prejudecăți.

Se pare că respecta deciziile fratelui și se lăsa influențat de acestea.

– Așa că, te rog, mulțumește-i mătușii din partea mea, zâmbi Carly, și spune-i că deocamdată nu vin. Poate altădată.

– Îmi cer scuze, se înroși el. Doar nu crezi că n-am încredere în influența ta benefică asupra mătușii? Dacă nu vii, sunt sigur că va fi teribil de dezamăgită, la fel ca mine. Așa că mă bazez pe tine. Sigur poți lua o pauză, poate chiar de câteva săptămâni.

Trecuse foarte repede peste situație, dar Carly încă ezita.

– Îți promit că vei avea parte de o vacanță pe cinste. Călărești?

– Nu.

– Te învăț. Nu vrei să dormi în patul lui Napoleon?

– Fii serios!

– Sunt. Și orice vrei să înveți… și zâmbi larg.

Amândoi își recăpătară buna dispoziție, din fericire. Roland reușise să înseninеze din nou atmosfera, iar Carly știa acum că are un sprijin. Spre deosebire de Liam.

– Am să-ți dau un răspuns curând, dar nu vreau să-ți faci iluzii.

Când o conduse acasă, Roland o sărută de plecare, cu buze moi, delicate.

– Mi-a plăcut tipul, remarcă Ruth.

– Decât celălalt…

– E mai prietenos.

Ruth apucase să schimbe doar câteva vorbe cu Roland și deja o cucerise, pe când Liam o speriase de-a binelea.

– Ți-a vorbit despre călătorie?

– Poți căuta pe cineva să mă înlocuiască. Îmi iau bilet pentru săptămâna viitoare, iar Roland mă ia de la aeroport.

– Ce romantic, oftă prietena. Ca într-un roman.

Carly zâmbi, iar Ruth deja o vedea visând la întâlnirea lor. Însă Carly se gândea la Liam, imaginându-și scena în care Roland îl va anunța venirea ei.

Oarecum, se aștepta ca Liam s-o caute din nou acasă, după toate avertismentele și amenințările cum că trebuie să stea departe de doamna Corbe. A doua seară o sună Roland ca s-o

întrebe dacă vrea să-i rezerve biletul.

– Îl iau eu, mulțumesc. Nu te deranja. O cunosc pe fata de la agenție.

Nu dorea ca Liam să intervină în viața ei și-i promisese bărânei că îi urmează cu primul avion.

– Și vii și vineri seară la cină, nu? sugeră doamna Corbe.

– Dacă dumneavoastră nu veniți la noi…

Din câte aflase, Liam n-avea să participe la masă, iar nepotul și mătușa plecau a doua zi. Drept pentru care acceptă. Roland urma să vină după ea. Între timp, Carly avea să-și rezerve bilet, imediat ce Ruth găsea o înlocuitoare.

În aceeași seară, colega ei găsi două posibile ajutoare pentru magazin.

– Mă descurc. Nu poți scăpa o asemenea ocazie.

Se referea desigur la vacanță…Deși, poate – doar poate – avea speranțe că o familie bogată ar putea investi puțin în micul ei magazin.

Carly se ferea de astfel de iluzii. I se năzărise și ei de câteva ori, înainte de întâlnirea cu Liam, care deja îi tăiase orice cale de salvare: "Am să mă asigur că nu vezi nici un sfanț din banii mătușii". Dacă ar fi acceptat compromisul cu el, i-ar fi impus să cumpere acțiunile magazinului. Deși nu avea alură de infractoare, Carly se considera o amenințare destul de serioasă, după felul în care Liam reacționase, deci cererea ar fi fost în ton cu riscul asumat. Însă de la întâmplarea cu Gerald, fata nu mai acceptase compromisuri cu alți bărbați, și nici în disperare de

cauză n-ar fi apelat la ajutorul lui Liam Sherrard.

Își cumpără bilet pentru joia următoare. Se apucă de terminat niște haine; în timpul zilei își lua mașina de cusut la magazin. Renunțase la orice distracție, lucrând până târziu. Nu avea timp de pierdut. Se simțea oarecum vinovată că o șterge în vacanță, cu toate că nu profitase încă de timp liber.

O sunase și Barney, s-o scoată în oraș.

– Nu pot. Plec în Franța câteva săptămâni și sunt grăbită cu lucrul. Doar nu puteam refuza o asemenea ofertă din partea unei bătrâne care a intrat în magazin.

– Vacanță cu o bătrână. Și ce? Mergi pe post de asistentă?

– O să-ți trimit o vedere.

– Când pleci?

– Într-o săptămână.

– De unde?

– De la Birmingham.

– Pot să te duc la aeroport?

– Mulțumesc.

Vineri era singura zi în care-și permise să iasă, la cina cu pricina. Abia aștepta să revadă casa lui Liam Sherrard. Se întreba dacă doamna Corbe aflase de Gerald sau dacă avea de gând să-i dea cazul pe față la masă, ceea ce-ar fi fost și mai lamentabil. Carly stătea ca pe ghimpi.

– Cum a primit fratele tău vestea că am acceptat invitația? se interesă ea în timp ce Roland conducea spre reședința lui Liam.

– I-a pus mătușii în vedere faptul că nu ești Antoinette.

Un sfat înțelept, pe care chiar și Carly ar fi trebuit să-l sublinieze.

– Și?

– Mătușa a fost prevăzătoare, ca-ntotdeauna. I-a zis: " Nu-ți place fata, așa-i? La care Liam i-a răspuns că nu ești genul lui.

– Și gata?

– N-a fost chiar un compliment, dar a tratat situația destul de relaxată.

A, nu! Liam Sherrard nu putea rămâne nepăsător sau resemnat în astfel de cazuri. Încercase s-o intimideze chiar pe ea. Era un tip periculos.

– Și-atunci, care e genul lui? râse ea.

Roland rosti numele unei cunoscute prezentatoare de modă, apoi a fetei unui duce.

– Printre altele…

– Printre altele? Le schimbă cam repede fratele tău.

– Nu neapărat, dar nu crede în căsătorie, așa că e într-o continuă mișcare.

– Vrei să spui că femeile astea l-ar lua de soț? chicoti ea. Ce văd la el?

– Nu știu, dar de ani de zile aștept această întrebare din partea unei femei. Apropo, sper că n-ai probleme cu vederea.

– Deloc…Cred că nici el nu e genul meu.

Amândoi izbucniră în râs. Carly n-ar fi recunoscut pentru nimic în lume că se temea de următoarea întâlnire cu Liam.

Când cei doi ajunseră, gazda se afla la un birou, în camera ei.

Scria o scrisoare, pe care o lăsă pe dată ce dădu cu ochii de nou-veniți, ridicându-se pentru a-i întâmpina.

– Cât mă bucur să te văd, Carly! și o îmbrățișă.

Bătrâna nu obișnuia să facă spectacol doar de dragul spectacolului. La petrecere, Carly n-o văzuse îmbrățișând niciun invitat, nici chiar pe prietena lui Liam. Cu toate acestea, fata luă salutul drept un gest familial, simțind că Liam l-ar fi dezaprobat vehement.

Carly îl căută pe acesta din urmă cu privirea peste tot, până la baza scărilor, asigurându-se că doamna Corbe era singură acasă. Nu-l putea aduce în discuție. În schimb, vorbi despre clienți, despre incidente mai mult sau mai puțin amuzante din magazin. Abia în sufragerie, unde masa era pusă pentru trei persoane, Carly răsuflă ușurată. Liam nu cina cu ei, deci putea mânca liniștită.

– Fratele lui Roland n-a putut să stea cu noi, observă doamna Corbe, parcă citindu-i gândurile. Lucrează până târziu. Dar sper să apară înainte ca tu să pleci.

"Asta înseamnă că voi pleca devreme", gândi Carly, fără a răspunde.

– E-n ordine, mătușă, râse Roland. Carly știe că nu e genul lui.

– Da? și se așezară să servească supa.

Fără un ghimpe în coaste, Carly se bucură de compania celor două gazde. Cu cât ajungea s-o cunoască mai bine pe bătrână, cu atât o îndrăgea mai mult. Și asta fără a nutri interese materiale,

așa cum insinuase Liam. Același lucru îl simțise și la prima impresie, când și-o imaginase o bătrână lipsită de ajutor; la fel și acum, când femeia stătea pe o canapeaua de catifea verde, având-l pe nepotul ei alături, în fața șemineului.

– Sunt sigură că Liam nu mai stă mult, observă doamna Corbe la ora unsprezece.

– Deja e târziu, sări Carly. Trebuie să plec. Mă așteaptă o zi lungă mâine, iar pe dumneavoastră o călătorie. A fost o seară minunată.

Abia aștepta s-o întâlnească din nou peste o săptămână.

– Ai grijă de tine, copila mea, și o sărută înainte de plecare.

– Ai un har, remarcă Roland în mașină.

– Pentru?

– Intri ușor sub pielea oamenilor. N-am mai văzut-o niciodată pe mătușa atât de entuziasmată cu alte persoane.

– Te deranjează? Căci nu i-ar fi convenit ca Roland să împărtășească suspiciunile fratelui său.

– Deloc, și o sărută pe obraz. Are gusturi bune.

În oglinda retrovizoare se reflectă niște lumini.

– E Liam. Vrei să-l saluți?

– Nu neapărat. Hai să mergem.

Roland porni, iar fata o mai salută încă o dată din mână pe bătrână, care stătea în prag. Apoi, se uită înapoi, asigurându-se că Liam nu-i urmărește. Reușise să scape la timp; doar un minut în prezența lui i-ar fi stricat toată seara.

– Te aștept joi, îi aminti Roland acasă.

– Iar eu am să te caut.

Lumina dinăuntru îi umbrea chipul într-o asemenea măsură încât aducea foarte mult cu fratele său.

– Tremuri, observă el sărutând-o. S-a făcut frig.

Însă înfiorarea se datora imaginii lui Liam, pe care fata o întrezărise dominând-o, și a brațelor lui puternice încolăcite în jurul ei…

Cu siguranță, Liam n-avea să rămână indiferent. În zilele ce-au urmat, la fiecare sunet al telefonului, Carly tresărea. Figura lui îi stăruia atât de pertinent în minte, încât ajunsese s-o bântuie. Îl vedea urmărind-o pe partea cealaltă a străzii, deși descoperea acolo un alt bărbat. Uneori avea impresia că-l visează, fiindcă se trezea neliniștită.

Miercuri, în timp ce se afla în baie, Ruth o anunță că are un telefon.

– E Liam?

– Nu. E Lucy, vecina. Vrea să-i aduci un parfum. Așteptai să te sune Liam?

– Nu chiar…

– O să-ți prindă bine o vacanță, medită Ruth. Ești obosită.

Dar Carly știa, în mod surprinzător, că nu e vorba de oboseală. De când îl întâlnise pe Liam la petrecere, stătuse ca pe spini, iar vacanța o ajuta să scape de prezența lui. Dis-de-dimineață va pleca la aeroport și se va lăsa purtată spre țara în care o aștepta Roland…

După cum îi promisese, Barney veni s-o ia de acasă. Din cauză

că soneria nu sunase, ultimele clipe trecură ca vântul pentru Carly, agitată să se îmbrace, să se machieze și să împacheteze ultimele lucruri. În loc să urce elegant, ca o doamnă, în mașina lui Barney, ajunse pe fugă, mușcând dintr-un sandviș, total copleșită de situație.

– Avem destul timp, o liniști el.

– Mulțumesc că mă duci.

Barney își dorea s-o însoțească pe fata îmbujorată ce-i stătea alături, a cărei ființă vibra, mereu agitată.

– Cu cine te duci? se interesă el.

– O cheamă Madam Corbe, și-i povesti despre petrecere, fără a-l menționa pe Liam.

Nu dorea ca alcineva să mai știe de existența lui. Însă prietenul ei avea o căutătură suspicioasă, ca și cum ar fi fost gelos. Situație în care risca să rămână pe drumuri, fără șanse de a mai ajunge la aeroport.

– Are pământuri acolo, și e foarte bogată. Nu vrei un sandviș? încheie ea.

Barney nu părea foarte convins. Carly mai luă o îmbucătură și împachetă pâinea, punând-o în buzunar, după care îl întrebă despre starea vremii. Călătoria decurse plăcut, cei doi discutând diverse lucruri. Lui Carly îi creștea inmia de bucurie doar anticipând ceea ce o aștepta. Ea fiind cea care pleacă, el cel care rămâne, îl înțelegea, cu toate că Barney își luase nenumărate vacanțe fără ca ea să-i poarte câtuși de puțin pică sau să-l invidieze pentru stilul lui de viață.

– Te-ai mai gândit la ce ți-am propus? Să te muți cu mine?

– N-ar merge.

– Ba eu zic că da.

Probabil că el își închipuia diminețile exact așa cum o vedea acum – somnoroasă, cu părul răvășit, aproape de el. Dar poate că nici nu era timpul potrivit să-i ceară explicații. Poate că la întoarcerea din aparent luxoasa vacanță, apartamentul lui spațios va avea câștig de cauză în fața casei mici a lui Ruth.

La aeroport, o ajută să facă formalitățile, după care o însoți până se anunță îmbarcarea. Carly era nerăbdătoare să plece. Deși recunoscătoare, acum nu-și mai dorea prezența lui.

– Sunt OK și mi-ai fi de folos dacă ai pleca, zise ea într-un final.

– O să-mi fie dor de tine.

– Mă întorc, și sări brusc în picioare, căci se anunța zborul.

– Să te mai gândești. la mutare, și o trase aproape, sărutând-o zgomotos.

Peste umărul său, Carly observă figura imensă a lui Liam Sherrard apărând din zona în care stătuseră. Fata îngheță, dar el se apropie.

– S-a anunțat zborul nostru.

Barney o eliberă din îmbrățișare, cercetându-l mirat pe intrus. Liam arăta sigur pe sine, conștient de puterea lui de seducție. Avea tot ceea ce lui Barney îi lipsea, iar Carly ar fi vrut să-l încurajeze pe prietenul ei, dar Barney rânjea.

– Deci asta e oferta irezistibilă?

Sărise la bănuieli neconcludente, căci dacă ar fi plecat cu Liam, nu l-ar mai fi rugat pe el s-o conducă la aeroport, și nici nu i-ar fi povestit despre bătrână.

– Când terminați cu îmbrățișările… adăugă Liam politicos.

– El e nepotul doamnei Corbe, interveni repede Carly.

– Cel de care ai uiat să-mi spui? și se întoarse pe călcâie, dispărând în mare viteză, încât fata nici n-avu timp de reacție.

De fapt, nici n-ar fi avut ce să facă; simțea că totul în jur se năruie, că doar persoana lui Liam rămânea neclintită, cu degetele înfipte în cotul ei. În sfârșit, îl vedea în carne și oase, după ce fantoma lui o bântuise întreaga săptămână. Încă din prima seară se așteptase să-l revadă. Deși relația cu Barney nu era una serioasă, nu-și dorise un asemenea deznodământ. Dacă ar fi fost timp, ar fi strigat după el, însă Liam deja se îndrepta spre poartă.

– Cred că te-ai dat peste cap ca să ajungi în avionul ăsta, se răsti ea după ce trecură de control.

– Nu chiar.

– De ce, mă întreb?

– Am câteva zile libere, și te-am avertizat că te voi supraveghea. Acum, avem timp să ne cunoaștem.

Îi sticleau ochii. Unii l-ar fi catalogat drept fermecător; nu însă și Carly. În tot acest răstimp, fata se deplasa ca printre umbre, ca prin ceață. Probabil din cauza orei matinale, și a lipsei micului dejun. Dar și a faptului șocant de a-l revedea acolo.

Liam o lăsă să urce prima în avion. Fata nu dorea să stea

împreună cu el, dar nu găsi cale de scăpare; el ședea la margine, blocându-i ieșirea pe culoar. La un moment dat se întoarse, încercând să-l împungă din priviri, dar realiză cât de chipeș era cel de alături – trăsături fine, o gură bine conturată, răutăcioasă, nas acvilin. Roland, la fel ca și Barney sau ca alți bărbați, aparținea timpurilor prezente. Înfățișarea lor se încadra perfect în contemporaneitate. Însă chipul lui Liam ar fi făcut furori în orice epocă.

Și el o privea neclintit, pentru ca apoi Carly să-și mute privirea spre alți pasageri, ca și cum ar fi căutat pe cineva cunoscut. Pe timpul decolării, se uită pe geam încercând să nu-l mai vadă, atentă la pista ce se pierdea sub ei.

Barney era jos și Carly spera să nu conducă înapoi ca nebunul din cauza supărării. Acum, spre nemulțumirea ei, prietenul ei o credea în vacanță cu Liam; absurditatea gândului o făcu să tremure.

– Cine e tipul? întrebă Liam.

"Nu e treaba ta" i-ar fi spus, dar se pomeni cu alte cuvinte pe buze:

– Un prieten; care mi-a cerut să mă mut cu el.

– Ceea ce n-ai să faci, afirmă, încrezător.

– De unde știi?

– Pentru că ai primit o ofertă mai bună.

– Uite ce e, oftă ea, încercât să se controleze, îmi place să zbor. Speram să mă bucur de această călătorie, dar singurul mod este de a mă preface că ești inexistent. Așa că te rog să taci din

gură. Te rog!

Își mută atenția spre geam, prefect conștientă de prezența lui. Îl simțea relaxat în scaunul său, cu ochii închiși, probabil. După un timp, din cauza tensiunii, durerea din ceafă i se propagă spre întreg capul. Nu putea rămâne așa până la Rouen. Își frecționă gâtul și se întinse în scaun. Intesitatea prezenței lui se accentua cu fiecare clipă, chiar fără ca el s-o atingă.

– Cât mai avem?

– Trei sferturi de oră până la Rouen…Și încă vreo două sute de kilometri până acasă.

– Dar Roland vine după mine la Rouen, nu?

Prezența lui deja îi punea semne de întrebare. El negă din cap.

– Nu? sări ea. Înseamnă că o să fim doar noi?

– De câți oameni ai nevoie pentru escortă? întrebă el amuzat.

Și ea care nu suporta nici măcar ideea de a-l avea alături tot drumul. Încordarea devenea un chin.

– Poate că ne putem preface că abia ne-am cunoscut. Să uităm de prima și de ultima noastră întâlnire…Să ne purtăm ca doi oameni normali.

– De ce nu?

Să fi știut că bărbatul de alături n-o disprețuiește, ar fi găsit că are un zâmbet atrăgător.

– Și, mergi în vacanță? i se adresă, ca unei străine.

– Da, da…Într-un loc numit Guirec Vert. Ai auzit vreodată de el?

– Să știi că da, și mimă uimirea. Ce mică e lumea! De fapt, chiar am crescut acolo.

– Serios? Măi să fie. Și familia ta e încă acolo?

La cina de după petrecere, Roland îi povestise că doamna Corbe era singura rudă a celor doi frați.

– Da. Ai tăi unde locuiesc?

– Nu știu. N-am știut niciodată.

Se lăsă tăcere, iar Carly îi observă ochii cenușii cu gene lungi și dese, iar inima începu să-i tresalte.

– De fapt, se bâlbâi ea, nu-mi place să zbor. Mă sperie. Anul trecut, pe când eram în vacanță și trebuia să aterizăm, roțile avionului s-au blocat, și am planat deasupra aeroportului aproape o oră.

– Mă bucur că a aterizat în cele din urmă.

– Serios?

– Foarte. Acum, cred că ai avea nevoie de ceva care să-ți dea curaj, un coniac de exemplu, și făcu semn însoțitoarei de zbor, care zâmbi atrăgător, special pentru el. Ceva de băut, comandă Liam.

– Zbori mult?

– Destul.

– Dacă începem să ne clătinăm, pot să mă țin de tine? glumi ea.

– Bineînțeles.

– Mulțumesc – deja îl simțea mai afabil și mai prietenos. Acum, sunt în siguranță.

Și chiar așa dădea impresia, și nu din cauza coniacului. Ci pentru că cel de alături încetase a mai fi gardianul. Carly își dorea să uite amintirea din sala de judecată, dar poate că această călătorie le va da ocazia să se cunoască mai bine. Dintr-o dată, decise să-i deschidă ochii în privința adevăratelor fapte petrecute atunci.

– Poate n-aș fi în avion dacă n-ai fi venit la Ruth. N-ar fi trebuit să plec în vacanță tocmai acum, dar m-ai enervat într-atât încât am acceptat.

– Deci nu mi-am atins scopul?

– Nu.

Carly ar fi primit încântată invitația și ar fi onorat-o cu altă ocazie, dar acum mergea doar ca să-i facă lui în ciudă.

– Roland mi-a spus că n-ai prejudecăți, de obicei. Ai făcut o excepție în cazul meu?

– Poate…

– E adevărat că nu cunoșteam faptele lui Gerald. Mi-a spus că e bogat și l-am crezut. E încântător să fii răsfățată; dacă știam, Dumnezeu mi-e martor că n-aș fi acceptat nimic. Nu sunt o profitoare, și n-aș lua ceva de la doamna Corbe. O admir foarte mult și mi-aș dori să fi fost nepoata ei. Cu toate că asemănarea cu Antoinette nu mă încântă nici pe mine.

Liam confirmă cu un semn din cap, fără urmă de resentiment.

– Așa că n-ai de ce să-ți fac griji pentru averea familiei.

Și ambii zâmbiră, ajungând astfel la împăcare.

Trecură și de controlul de la aeroportul Rouen, iar ea

observă:

– Nu așa mi-am închipuit că o să fie, referindu-se că-l așteptase pe Roland, nu pe Liam.

– Mi te-a încredințat.

– Se poate avea încredere în tine?

– În majoritatea cazurilor.

– Se pare că Victoria are încredere în tine, adăugă ea, șireată. De ce n-a venit?

Se gândise mult înainte de a pune întrebarea, căci fata părea nedespărțită de el la petrecere.

– N-a fost invitată. Adică, mătușa n-a invitat-o, și e casa ei.

Ceea ce nu era regretabil, din punctul ei de vedere. Probabil că simțea lipsa lui Roland, dar ar fi fost un deranj în plus din moment ce și Liam avea aceeași destinație. Acum, reușiseră să lase în urmă situațiile incomode. Carly nu se mira văzând o mașină așteptându-i; se urcă, relaxându-se, bucurându-se de vremea superbă de afară. Era pregătită pentru orice, ca și cum se aflau la începutul unei aventuri inedite.

– Ce viață minunată, nu-i așa? strigă ea, cu părul răvășit din cauza brizei ce sufla prin trapă. Ceea ce trăim acum e minunat.

– Să știi că da, răspunse el, la fel de ciufulit.

Liam devenise o persoană total diferită de cel care o avertizase în privința intențiilor ei, la început. Fără acele trăsături grave și cu ochii mult mai luminoși, întinerise.

– Te grăbești să ajungi la castel? întrebă el, iar Carly încremeni realizând că el nu virează la stânga, ci la dreapta. N-ai

vrea să mergi la Paris?

– Mă răpești? râse ea, considerând totul o glumă.

– E o zi superbă pentru a răpi pe cineva.

– Mai bine nu, deși i-ar fi plăcut să se oprească undeva, oriunde.

– Unde ai vrea să mâncăm? Vezi că ai acolo un ghid și o hartă. Te descurci cu o hartă?

– Normal. Dar mi-ar plăcea să luăm ceva și să stăm afară; ca un picnic. Vrei?

În orășelul în care opriră se ținea zi de piață. Parcară undeva pe o străduță și porniră în căutarea prânzului. Liam vorbea franceza atât de bine, încât Carly abia-l putea urmări. Nu l-ai fi luat drept turist; doar crescuse acolo. Fără sacoul pe el, părea un localnic. Cumpărară atât de-ale gurii cât și tacâmuri ieftine și fructe.

Piața era înconjurată de clădiri înalte, din lemn, unele pictate pe exterior. O imagine pitorească – alei înguste și case cu obloanele trase, misterioase parcă. Apoi, cei doi se plimbară puțin, iar Liam o luă de mână, ceea ce părea natural pe o vreme superbă ca aceea, din moment ce hoinăreau împreună. Lui Carly îi plăcea atingerea lui; avea ceva familiar și delicat. Când degetele lui le prinseră și mai strâns pe-ale ei, tresări, ca și cum ar fi sărutat-o. De altfel, gestul născu în ea o dorință interioară instantanee. Nu doar din cauza puterii sale de seducție, dar parcă erau împreună de mult timp și se cunoașteau, iar acea strângere de mână transmitea un mesaj negrăit.

"Dacă aș fi crezut în reîncarnare, își spuse ea, mi-aș explica de ce mi s-au înmuiat genunchii, ca și cum aș ști cum reacționează corpul tău în clipele de tandrețe". O explicație și mai plauzibilă ar fi fost atracția reciprocă și faptul că în acel moment se aflau pe aceeași lungime de undă.

Ce subțire era granița dintre faptul real și fantezie, gândi ea, imaginându-și că tocmai și-au cumpărat de mâncare pentru o seară și se îndreaptă spre o cameră de mansardă. La capătul străzii, dădură de o cafenea.

– Cafea? întrebă el.

– Mda…

Și se așezară, iar el comandă. Picolița făcu un gest amplu către Liam, la fel ca însoțitoarea de zbor din avion, făcând-o pe Carly să zâmbească.

– De ce râzi?

– Fata te place.

– Nu-i nimic. Și mie mi se părea că faci ochi dulci tipului acela care te fixează de ceva timp.

Carly se uită în direcția indicată și observă un tip blond de la masa vecină. Abia dacă dădea atenție unor asemenea gesturi, pentru că erau frecvente. Carly îi surâse celuilalt, până când Liam privi și el spre acel bărbat. Carly izbucni în râs la figura amenințătoare a partenerului ei, gata să-l pocnească pe inamic la orice mișcare. Acesta din urmă își goli paharul și o șterse.

– De ce ai făcut asta? Cu ce ți-a greșit bietul om? Crezi că eu am respins-o pe ospătăriță?

– Nu, dar nici nu prea poți. Lucrează aici, poate e chiar proprietara. Iar tu arăți ca o pradă perfectă, așa că nu-l învinovățesc.

– Apropo, mor de foame.

– Să mâncăm aici?

– Mi-ai promis un picnic, sper că n-ai de gând să renunți?

După un tur al orașului, găsiră locul perfect în spatele unor arbori. Parcară la marginea șoselei și puseră totul pe iarbă. Un picnic minunat. Liam se sprijini de un coapc, iar spre sfârșitul mesei, Carly se sprijini de el.

Incredibil cum se trasformase același bărbat care la ea acasă păruse atât de arogant. Mâncau pepene, iar el se mânjise la gură. Fata se ridică, admirându-l.

– Ești Liam, nu? Nu există un alt frate, geamăn? Ești singurul frate al lui Roland; avocatul?

– Da.

– Întotdeauna ți-ai dorit să fii avocat?

– Da. Tu ce ți-ai dorit să fii?

Copilul cuiva – asta își dorise întotdeauna; un nume de familie adevărat, nu unul atribuit mecanic. Cel de Brown nu avea nimic interesant, iar Caroline, nici atât.

– Îmi place ceea ce fac…creez haine.

– Cum ai început?

– Întotdeauna mi-a plăcut să cos. După ce am plecat de la orfelinat, am început să-mi fac propriile haine, după care mi-a venit ideea să mă apuc serios de treabă. Când l-am cunoscut pe

Gerald, lucram ca vânzătoare, iar după…toată povestea, am vrut să scap. Îmi doream să fac carieră, așa că m-am înscris la un curs de modă.

Absolvise acel curs, dar continuase lucrul ca ospătar la un hotel din Stratford; între timp, pregătea și o "colecție" de haine, pe care să le prezinte magazinelor învecinate. Și atunci o cunoscuse pe Ruth. Carly monopolizase discuția. Liam mai intervenea din când în când, până când mâncarea și vinul dispărură aproape complet. Fata începu să împacheteze și-și aminti de sandvișul din buzunar. Îl scoase.

– E sandviș cu șuncă. Făcut de Ruth. A fost micul meu dejun.

– O să ai parte de o cină fabuloasă, remarcă Liam, încă rezemat de copac, cu palmele proptite la ceafă. Minunat…O adevărată demonstrație de măiestrie.

– Ce anume? Îmi pare că te preocupă foarte mult acest aspect.

– Sunt doar selectiv în ce privește gusturile mele, deși vânez tot ce e mai bun.

– Și ce-ar fi atât de special?

– Hotelul la care vom ajunge…pe la șapte, dacă plecăm în următoarea oră.

– Când ajungem la castel?

– Depinde, din nou, când pornim. Cred că mâine după-prânz.

Carly era conștientă de drumul lung pe care-l aveau de parcurs, dar și de faptul că acum trăgeau de timp. Însă nu-și

închipuise că se vor abate, darămite să piardă o noapte.

– Mătușa ta și Roland știu că ajungem abia mâine?

– Normal, răspunse el optimist, dar ea îl cercetă neîncrezătoare, neștiind ce să facă.

Capitolul 4

Ajuseră la hanul "Două Surori" la apusul soarelui, pe când luna deja răsărise, iar pe boltă apăreau primele stele. Aerul avea un parfum aparte, iar Carly își închipuia că prin apropiere se află vreo grădină de trandafiri. Mașina lor parcase într-o curte străjuită de pereți înalți.

Liam îi explică istoria locului – o fostă fermă, pe care două surori o transformaseră mai întâi în restaurant, apoi într-un hotel, recunoscut pentru calitatea superioară a serviciilor. Chiar și curtea interioară era plină de lume; nu neapărat înghesuită, ci exact atâtea persoane cât să-ți lase impresia unui loc popular, promițător în ce privește o seară plăcută. Prin arcada de la intrare, Carly zări restaurantul – tapetat în roșu, fețe de masă albe, tacâmuri strălucind; din spatele biroului de la recepție, o femeie elegantă îl salută pe Liam ca pe o veche cunoștință. Aceasta era doamna Marie, una dintre proprietare. Trei generații

de femei conduseseră hanul, iar Carly se întreba de cât timp venea Liam acolo de le știa pe toate. Bărbatul care se ocupă de valizele lor – să fi avut vreo treizeci de ani – o salută politicos pe fată, apoi începu să discute în franceză cu Liam. El se interesă de sănătatea doamnei Corbe. La primul etaj, o introduse pe Carly în camera ei – aceasta fusese una din condițiile impuse – să aibă camere separate. Dacă femeia ar fi luat o singură cheie, Carly ar fi protestat; însă în condițiile de față, părea că rezervarea fusese făcută înainte de plecarea din Anglia.

O cameră încântătoare– vopsită în rozaliu, cu perdele largi și cuvertură cu franjuri. Baia avea aceeași culoare. Carly simțea nevoia unei relaxări în cadă, și avea de gând să despacheteze și să se lăfăie în apă îndelung. Mai văzu o ușă care probabil ducea în camera vecină. Ciocăni și i se răspunse din partea cealaltă– glasul lui Liam:

– Salut.

– Cred că s-au obișnuit cu tine, să aduci femei aici.

– Îți vine să crezi sau nu, au presupus că a doua cameră e pentru mătușa.

– Atunci, ce e cu ușa de legătură?

– Când doarme în paturi străine, vrea să aibă un mijloc de legătură cu cineva.

– Mă rog, eu sunt foarte sănătoasă, zise Carly neîncrezătoare, așa că putem închide ușa. Dacă îmi trebuie ceva, pot să bat.

– Oricând.

Pentru a doua oară, fata trăia o senzație foarte familiară, stând

alături de Liam, doar cu o ușă despărțitoare între ei, iar restul lumii încuiate pe-afară.

– Absolut oricând, repetă, și Carly își simți obrajii arzând.

– Camera e atât de drăguță, încât nu îndrăznesc să umblu cu picioarele murdare prin ea.

– Arăți extraordinar, îi auzi glasul răgușit.

Suna ca un simplu compliment, însă parcă i-ar fi spus de fapt că se îndrăgostește de ea.

– Știu că vrei o baie și o cină. Ne vedem jos într-o jumătate de oră?

– Mda…

Carly crezu că ea închisese ușa. Dar la fel de bine ar fi putut s-o facă și el. Realiză că în clipa în care rostise ultimele cuvinte, nu-și dorea nici baia și nici mâncarea; îl dorea pe Liam.

Mai bine cu ușa închisă; altfel, situația ar fi degenerat. Întotdeauna Carly era cea care făcea pasul înapoi. Niciodată nu se arunca înainte, iar acum se bucura de timpul alocat doar pentru ea. În plus, nu arăta atât de bine precum reieșea din complimentul lui.

Despachetă cele necesare, inclusiv rochia ei preferată. Nu era o creație proprie, ci una cumpărată într-o clipă de rătăcire, dar întotdeauna se simțea provocatoare purtând-o. Când dezvăluise și celorlalți cât plătise pe ea, deveni piesa favorită a lui Barney. De câte ori trebuia să întâlnească pe cineva influent, el îi recomanda să poarte mica "bijuterie".

Astfel îmbrăcată și machiată sclipitor, arăta la fel de

atrăgătoare precum pretendentele lui Liam. Carly își cunoștea atuurile; învățase să se pună în valoare. Și de data asta, intenționa să impresioneze prin imagine.

Dacă Ruth ar fi văzut-o în acele clipe și ar fi știut cine se află în camera vecină, bărbierindu-se, pregătindu-se de cină și meditând la noi complimente pentru ea!

Liam era un bărbat atrăgător, fără îndoială! Și-l imagina sub duș, cu părul bogat, căzut pe ochi sub jetul de apă, cu umerii săi lați și bine făcuți, și abdomentul plat.

"Sunt frumoasă" își zicea în sine Carly. Avea picioare lungi și arăta bine. Bărbații o doreau. Era aproape convinsă că și Liam, iar imaginea lui stârnea în ea o dorință ce o speria oarecum. Astfel că încercă să-și alunge ideile de mai devreme din minte, deși, privindu-se în oglindă, nu putea nega puterea ei de seducție.

Întârzie câteva minute. Când ieși din cameră, nu găsi pe nimeni pe coridor. De la parter se auzeau glasuri animate și veselie. În capul scărilor Carly se opri, cercetând holul de la intrare. Liam stătea la o fereastră, discutând cu un cuplu, dar o zări numaidecât, probabil atras de mișcarea corpului ei. "Eu te-am zărit imediat, fără să te caut, gândi ea, și în clipa în care te-am găsit, m--ai văzut și tu. Nu e o coincidență?"

El se scuză și-i veni în întâmpinare, întinzându-i mâna la ultima treaptă, pe care fata o accceptă cu grație.

Liam purta pantaloni de stofă negri, un sacou de velur și o cămașă fină. Părul încă umed se încrețise pe după urechi.

– De fiecare dată când te văd arăți altfel, remarcă ea. Să fie din cauza hainelor?

– Există doar un singur mod de a afla, zâmbi el spre mirarea fetei. A, nu cred că ar agrea o repriză de striptease aici; nu cred că ne-ar mai servi cina.

Carly se simțea nespus de exaltată, de parcă ar fi băut multă șampanie.

– Cum arăt?

– Fantastic. Și foarte prețios. Cred că n-ai făcut tu rochia?

– Așa e.

Se așezară alături de femeia vorbăreață care-i întâmpinase și cu care el continua să discute volubil în franceză. Carly asista nedumerită la întreaga conversație, uitându-se când la unul, când la celălalt.

– Ce zici? o întrebă el.

– Nu știu. Nu înțeleg.

– Scuze, și începu să traducă meniul pentru Carly.

– O să iau ce vrei și tu. Sunt convinsă că va fi delicios.

Surprizele completau distracția. Tot ce i se întâmplase de când urcase în avion fusese neplanificat. Ani de-a rându-l își calculase totul în viață. Episodul cu Gerald o făcuse mai precaută, dar acum se afla în vacanță, fără responsabilități sau griji, așa că se lăsa pe mâna lui.

Și nu se înșelase. În viața ei nu mai gustase asemenea delicatese – de la supă la trufandale; cea mai bună cină servită vreodată. Iar Liam Sherrard era probabil cel mai atrăgător bărbat

cu care luase vreodată masa. Și cel mai inteligent, fără îndoială. Îi povesti despre munca lui, amuzând-o cu unele întâmplări. Ea îi vorbi despre magazin.

– Vă descurați? Sunt convins de asta. Îmi pare un magazin cu lipici, cred că aveți mulți clienți.

– L-ai văzut?

– Mătușa ne-a tot vorbit despre el. A impresionat-o.

– Cred că-i place să stea înăuntru și să observe ce se întâmplă. Da, este un spațiu intim…Dar cine n-are probleme financiare? O să se ivească ceva…

– Bineînțeles, și-i reumplu paharul cu vin. Îi vezi pe cei care tocmai au intrat?

Carly se prefăcu admirând decorul.

– O vezi pe tipa în rochie albastră?

O femeie tânără, cu o rochiță minusculă și o față de înger. Intrase cu un grup ce atrăgea vizibil atenția asupra membrilor săi.

– Nu, dar ar trebui să mă documentez, adăugă ea, când Liam spuse numele unei vedete de film despre care Carly auzise. Să-i cer un autograf?

– Mai bine nu. E cam proastă, poate că nici nu știe să scrie.

– La ce-i trebuie, cu o asemenea înfățișare? Nu mi-am dat seama că cinăm alături de celebrități.

– Sunt câteva.

Din poziția lor puteai să observi fără să fii observat. Nu că cineva ar fi recunoscut-o pe Carly, însă Liam era destul de

popular. Iar partenerul ei nu contenea cu amănuntele savuroase din viața unor vedete, amuzând-o la culme.

– Nu știu de unde au atâta energie, chicoti fata. Mi se pare un trai foarte complicat.

– Nu e, dacă te ții de program.

– Vorbești din experiență? Cu asta te ocupi? glumi ea.

– Uneori. Unele dintre aceste persoane au fost date uitării. Dar tu? Câți iubiți ai avut?

Ea îi povesti. De ce nu? Niciuna dintre aventurile trăite nu evoluase prea serios. Încheie cu reacția lui Barney la adresa refuzului ei de a împărți apartamentul.

– Pe Victoria poți s-o uiți? se interesă Carly. Nu-ți aduci aminte de ora și locul în care vă întâlniți?

– Ea îmi aduce mie aminte.

– Sunt convinsă.

Deja și-o imagina pe Victoria sunându-l pe Liam, asigurându-se astfel că el va apărea la momentul potrivit. Și simți degetele lui înfingându-se în carnea ei, la petrecerea mătușii sale.

– Apropo, schimbă el subiectul, ai mai auzit ceva de Gerald după ce a ieșit din închisoare?

– Nu.

– Adică… ai dreptate…

– Tu?

– Nu.

Se lăsă tăcere. Nu era prima oară când discuția se întrerupea,

dar acum era ceva diferit. Numele lui Gerald o zdruncinase. Carly știa doar că prietenul ei ispășise jumătate din pedeapsă, fiind eliberat pentru bună purtare. Nu-i provocase niciun rău, dar băiatul nu dorea să mai aibă de-a face cu persoana ei. Ba mai mult, încercase să-i ponegrească numele…Iar ideea lui Liam de a-l aduce în discuție i se părea o lipsă totală de tact.

Lipsă de tact și cinism, deși poate cu un scop precis. Însă Carly nu-și dădea seama care ar fi fost acela, și continua să amestece în băutura din fața ei.

– Să încerci o dată amestecată cu votcă, sugeră Liam. O combinație interesantă.

– Letală, presupun, și atmosfera reveni la normal.

La sfârșit, Carly refuză coniacul, preferând doar o cafea.

– A fost o cină excelentă.

Deși încântată, rostise cuvintele cu multă precauție, ca și cum cineva ar fi tras un semnal de alarmă. Liam îi spusese că a sunat acasă în timp ce o aștepta și că vorbise cu doamna Corbe și cu Roland.

– Și mie mi-ar fi plăcut să vorbesc puțin cu ei. E prea târziu acum ca să le spun noapte bună?

Orele erau destul de înaintate. Oricât de ridicol părea, fata nu mai avea încredere în Liam, și o vorbă cu una din rudele sale ar fi încurajat-o.

– Cred că mătușa s-a culcat deja. Poate îl mai prindem pe Roland, deși nu prea are rost…

– Așa e. Atunci, cam asta a fost.

Camera cu ușa despărțitoare o îngrijorase. Faptul că Liam amintise de Gerald însemna că încă mai avea suspiciuni în ce o privea, și deci ușa avea să rămână închisă, fiindcă și el ezita.

– Nu te grăbi.

Liam încă avea coniac, dar sărise imediat s-o ajute cu scaunul. Carly inventă o scuză când se auzi un țipăt scurt și numele lui Liam. Era fata cu chip de înger, care se și ridicase de la masa ei, ceea ce presupunea ca Liam să meargă să-i salute.

Carly profită de ocazie și se retrase cu pas grăbit. Fără a mai lua seama la ușa cu pricina, ridică telefonul.

– Vorbiți engleză? întrebă ea la recepție.

I se răspunse afirmativ și ceru legătura cu reședința doamnei Corbe, menționând că domnul Sherrard sunase în aceeași seară. În timp ce aștepta un răspuns, fata conștientiza faptul că gestul ei era unul inutil. A doua zi va fi oricum acolo; doar Liam n-o răpise de-adevăratelea. Asta doar dacă nu era vreun prieten de-al lui Gerald – puțin probabil.

Acționa irațional. Dacă ar fi răpit-o, n-ar mai fi primit o cină într-un hotel unde toată lumea îl recunoștea. Atunci, de ce toate grijile? Posibil ca tocmai din cauză că nu medita asupra gesturilor sale. Se distrase de minune până în acel moment, se simțise în siguranță, fericită, după care parcă primise o lovitură sub centură.

Îi răspunse un bărbat, și ea ceru cu Roland.

– Eu sunt.

– Aici Carly.

– Salut! Părea mulțumit. Mă bucur că ai sunat, chiar mă întrebam dacă ai s-o faci.

– Știi unde sunt?

– M-a sunat Liam.

– E minunat.

– Nu-i așa?

– Am cinat.

– Sunt sigur. Poate că a fost o idee bună să vă abateți, deși am sperat să fii aici în seara asta.

– Așa speram și eu, se liniști ea. M-a surprins când l-am văzut pe Liam la aeroport.

– Venea și el, și a reușit să-și ia un bilet la același zbor.

Aceeași explicație. Poate că exagerase în scena cu Gerald; poate că Liam doar făcea conversație, fără un scop anume.

– E cu tine?

– L-am lăsat jos; s-a întâlnit cu o cunoștință – Alison Parley.

– O fostă prietenă.

– Zicea că-i cam proastă…

Femeia păruse foarte încântată că-l vede, așa că întâlnirea lor mai putea dura ceva timp, poate chiar întreaga noapte…

– Cum vă înțelegeți? întrebă Roland.

– Bine.

– Mă bucur. Dar să nu devină prea serios, râse el. Să nu spui nimic din ce-ar putea fi folosit împotriva ta.

– E doar un avocat, nu polițist.

– L-ai văzut vreodată pledând?

După glas, bănuia că Roland surâde, însă imaginea din sala de judecată i se întimpărise foarte clar în minte; la fel și ochii lui cercetând-o din rândul martorilor.

– Adică în acțiune.

Nemișcat, ca o stană de piatră…

– Nu. De ce?

– Nimeni nu se pricepe mai bine să dezarmeze victima…după care – pac! – e ca un leu în cușcă. Deși țin la el ca frate.

Carly se forță să râdă. Roland încerca, mai în glumă, mai în serios, să descurajeze raporturile dintre ea și Liam. Cu toate că acesta din urmă avea să-i povestească totul, din momentul în care o despărțise la aeroport de Barney. "Nici nu știi cât de aproape am fost, și privi spre ușă. M-aș fi culcat cu el."

– Voam doar să-ți urez noapte bună.

– Noapte bună, draga mea. Ne vedem mâine; și nu te lăsa trasă spre alte destinații.

– Promit.

Lăsă receptorul în furcă grijulie, ca pe un obiect fragil, după care rămase nemișcată. Liam nu menționase legătura lui cu Alison. De fapt, nu spusese mai nimic despre persoana lui. Discutaseră despre alții, fără a intra în amănunte delicate sau secrete, deși ea îi dezvăluise unele lucruri personale. Normal – se aflase în boxa martorilor încă din clipa în care o atrăsese în capcana falsei siguranțe, a spiritelor îngemănate; până îi stârnise dorința.

Asta era cel mai grav. Ar fi fost gata să deschidă ușa. Se aflase la doar un pas de a se îndrăgosti de Liam, spre nenorocirea ei.

Sau se putea înșela. Roland de asemenea. Zborul împreună, camera de hotel, erau menite să-i aducă celuilalt mai multe informații cu privire la persoana ei. Poate făceau parte din planul de seducere. Iar întâmplarea făcuse ca ea să nu se simtă prinsă în capcană până la întrebarea despre Gerald, când el jucase rolul avocatului – o greșeală; își dezvăluise adevăratele intenții.

O noapte împreună ar fi pus capăt relației cu Roland. I-ar fi adus ei însăși o reputație proastă – ironie, nu? Căci Carly era departe de orice idee de promiscuitate.

Se ridică amorțită, obosită, încercând să-și scoată lănțișorul de la gât. Pe tot parcusul ritualului de noapte, nu-și putu lua ochii de la ușa despărțitoare, sigură că Liam avea să bată la ea, mai devreme sau mai târziu. Asta în cazul în care nu petrecea noaptea alături de vechea lui cunoștință sau dacă nu întârzia prea mult încât să nu-și mai permită să bată la ușa altei femei.

În lipsa fostei iubite, ar fi urcat împreună. În dreptul camerei ei, Carly i-ar fi urat noapte bună fără alte intenții, căci situația se schimbase complet de când vorbise cu Roland. Dimineață avea să se arate amabilă, nimic mai mult. Deja se lăsase prea mult condusă de el. Ba chiar prea departe; cel puțin își venise în fire înainte de a cădea în prăpastie, sau în mâinile lui, la propriu.

Dezbrăcă rochița sclipitoare, iar căptușeala fină îi mângâie pielea precum o atingere răcoroasă. O aruncă pe un scaun. Dacă Liam va ciocăni, n-avea să-i răspundă. Ar fi adormit pe loc. Stinse

lumina ca să n-o dea de gol; se demachie, apoi intră în așternuturi, așteptându-se s-o fure somnul imediat.

Se zvârcoli neîncetat și îndelung. Când încerca să se gândească la lucruri plăcute – la doamna Corbe, la Roland – îi răsărea mereu în minte chipul lui Liam. Când reuși într-un final să adoarmă, visă la cele petrecute peste zi: plimbarea prin piață, picnicul, cafeaua. Însă toate întunecate, și Liam privind-o cu ochi vicleni. O tot întreba ce s-a întâmplat cu Gerald. Carly se trezi și mai obosită, de parcă n-ar fi dormit deloc.

Nu era responsabilă pentru Gerald. Acesta nu dorise s-o mai vadă. Poate că era vinovată, așa cum insinuase avocatul său, deși prietenii lui Carly susțineau contrariul.

O bătaie în ușă o făcu să tresară, aproape sigură că nu era prima, și că se trezise tocmai din această cauză. Ce încerca oare Liam? Se vede treaba că-și făcea iluzii, crezând că va deschide și-i va sări în brațe. Cu toate că mai devreme fusese disponibilă. Era indignată, ca și cum de partea cealaltă s-ar fi aflat un străin. S-ar fi ridicat să-l întrebe ce vrea, dar parcă-l auzi bolborosind ceva.

Apoi ciocănitul veni dinspre fereastră. Se iscase un vânt puternic, iar închizătoarea cedase. Carly se ridică și o închise la loc. Apoi se lăsă tăcere, și fata începu să tremure.

Afară era întuneric. Stelele, atât de minunate când ajunseseră, acum se ascunseseră după nori. Carly se furișă înapoi în pat, încercând să vadă ceasul. Aproape două. Se liniști la gândul că între ea și Liam nu se întâmplase nimic. Oare el era dincolo? O

cuprinse o dezolare mai tristă ca orice trăire din ultimii ani. Sentimentul o surprindea chiar și pe ea, căci nu se întrista prea ușor. Ar fi putut să-și înfunde fața în pernă, să suspine până nu mai putea.

Dar nu vărsă nicio lacrimă, ci adormi la loc în scurt timp. Se trezi cu razele soarelui gâdilând-o, auzind din nou aceleași ciocănituri. De data asta erau la ușa principală. Deschise, iar în prag o găsi pe ospătărița din seara precedentă, cu o tavă în mână.

– Bună dimineața.

– Bună dimineața…Mulțumesc.

Puse tava pe o masă, iar femeia remarcă ce frumos era afară, deși se vedea și cu ochiul liber.

Bău din cafea, apoi se uită la imaginea încercănată din oglindă. Își aruncă niște apă pe față, delectându-se cu delicatesele pregătite. După ce termină cu împachetatul, ieși pe coridor, ezitând în fața ușii lui Liam. Nu bătu, ci coborî în hol, unde recepționera o anunță că Liam e la bucătărie.

– Ies să iau o gură de aer, anunță Carly.

Se îndreptă spre zona unde presupunea că e grădina de trandafiri. Găsi într-adevăr o grădină, dar cultivată doar cu legume; nici urmă de flori. O privi nedumerită, convinsă că în seara precedentă simțise miros de trandafiri. Oricum, ziua trecuse aproape ireal, ca și cum ar fi fost îndrăgostită. Carly se amuză singură la o asemenea idee. Dar ceva dinlăuntrul ei îi șterse zâmbetul, și se pomeni supinând.

– Carly! o strigă Liam de la celălalt capăt al grădinii. Ești gata?

– Imediat.

El nu-i veni în întâmpinare, iar ea nu grăbi pasul. Cu toate că-și dorea să plece, prezența lui o descuraja complet. Apropierea lor devenea riscantă. Era ca-ntr-un joc cu șoarecele și pisica.

– Am sunat aseară la castel, zise ea.

– Da?

– Am vorbit cu Roland, care m-a avertizat să nu mă încred prea mult în tine. A zis că te pricepi la a descoase omul de secrete.

– Ce prostie, și păși alături până la mașină, unde el îi deschise portiera. Îți aduc valiza.

– Ai plătit?

– Da.

– Aș vrea să-mi plătesc partea mea.

– Nici nu discut, și dispăru înainte ca ea să scoată o vorbă.

Era hotărâtă să nu se mai îndatoreze față de el. Poate că făcea toate acestea din pură generozitate; sau poate că încerca s-o atragă în cursă. Indiferent de situație, în dimineața aceea Carly stătea cu garda ridicată.

Liam ieși din hotel însoțit de Alison. Aceasta purta un costul crem, ce se potrivea cu nuanța părului ei, și râdea de ceea ce spunea Liam. Dintr-o dată, fără nicio legătură, Carly simți că ea este cea vizată, și se îmbărbătă. Să-i arate când va urca în mașină că e pregătită să-i înfrunte pe amândoi.

– N-ai cunoscut-o pe Alison, nu? se apropiară cei doi.

– Îmi pare bine, zise Carly. "Sigur își joacă rolul la fel de bine și în viața reală."

De aproape, Alison Parley arăta senzațional și avea un glas ușor răgușit și interesant totodată.

– Și mie, apoi o ignoră complet pe Carly. Să mă suni cât mai curând, promiți?

– Bineînțeles. Spor la treabă, și se urcă în mașină, pornind, lăsând-o pe cealaltă să dea din mână.

– Victoria ar fi fost încântată. O veche prietenă, nu?

– A făcut douăzeci și opt de ani luna trecută.

– Cam tinerică. E frumoasă, dar proastă – mi se pare că ai spus chiar tu. Nu te încurci cu femei prea inteligente, nu?

– De ce spui asta?

O zi extraordinară, cu un soare sclipitor; mergeau cu trapa deschisă, ca deunăzi, dar atmosfera prietenoasă dispăruse. Intervenise un scurtcircuit.

– Tu mi-ai spus că Alison e proastă; despre Victoria nu știu mare lucru, dar din vedere mi s-a părut tot o adolescentă.

– A, Victoria e destul de deșteaptă.

– Destul pentru ce? murmură ea, hotărâtă să nu mai spună nimic despre prietenele lui, căci tindea să devină obraznică. Oricum nu era problema ei, atâta doar că ea îi dezvăluise aventurile prin care trecuse, în timp ce el nu.

Se înfundă în scaun, urmărind plopii care alergau prin dreptul geamului și care mărgineau vaste câmpuri neîngrădite. Mai zărea din când în când câte un cal trăgând la plug; Liam

încetinea la fiecare intrare într-un sat sau orășel. Clădirile erau acoperite de plante agățătoare, iar la ferestre se vedeau alte ghivece, aducând pete de culoare pe fundalul gălbui sau maroniu al obloanelor.

La prânz, opriră la un mic local. În timpul conversației, Carly își măsură foarte atentă cuvintele. Deși discutau mai degrabă ca doi străini, fără a lungi prea mult pauza. Liam se arăta la fel de nerăbdător să ajungă, evident plictisit de compania ei. Abia dacă mai schimbară câte o vorbă pe tot parcursul drumului. Carly își ocupa timpul cu harta din buzunarul ușii, pentru a nu-l mai întreba unde se aflau. Nu găsea altceva mai bun să-i spună, deși cu alte persoane ar fi flecărit continuu.

Coasta franceză se deschidea asemănător cu cea din Cornwall, dar la scară mai mare. Mulți kilometri de pereți stâncoși ce coborau abrupt spre marea învolburată. Între masive se întindeau plaje cu nisip fin. De pe coastă se desprindeau mici poteci care duceau spre cătune de pescari; din loc în loc, mai răsăreau și câteva cabane luxoase sau campinguri. Pe stâncile mai înalte se vedeau cabane vechi sau puncte de observație, chiar și un fel de ruine de castele. Jos, marea se spărgea de mal, mugind, împroșcând vapori în atmosferă.

Carly abia se putea abține să nu strige la fiecare lucru inedit pe care-l observa, dar era hotărâtă să nu joace rolul turistului cu Liam. Astfel că-și păstra bucuria noutății doar pentru sine, mulțumindu-se să nu-i acorde deloc atenție.

Abia când zări indicatorul cu numele Guirec Vert îi scăpă un

gest de emoție. Când mașina coti spre o poartă mare, străjuită de două bestii, Carly se răsuci în scaun pentru a le vedea mai bine.

– Ce sunt?

– Lei; cu aripi.

– Interesant…parcă vor să zboare.

– Se zice că ultima oară și-au luat zborul acum o sută de ani…așa că nu trebuie să-ți faci griji.

Probabil o legendă locală, pe care avea s-o audă mai încolo. N-avea de gând să-l întrebe pe el și oricum reședința doamnei Corbe, ce se desfășura înaintea ochilor ei, o lăsă fără glas.

Aleea era flancată de plopi, până la niște scări semicirculare, care duceau spre ușa principală. La fiecare latură a scărilor se aflau vase uriașe cu mușcate. Casa fusese pesemne construită din cărămidă roșie, acum îngălbenită sau acoperită de iederă. Aripa stângă dădea tocmai în stânci; la capăt, un turn înalt, ce oferea cu siguranță o priveliște extraordinară asupra mării. O casă veche. Cine știe câte povești ascundea, gândi fata, agitându-se în scaun imediat ce el parcă la scări. Știa că este urmărită, dar nu-l putea înfrunta. Apoi, pe ușă apăru Roland, alergând spre ea.

Carly coborî repede, pentru a fi întâmpinată și sărutată ușor. Se bucura că-l vede. Celălalt îi urmărea, de-alături, cu o expresie cinică, ca și când cineva i-ar fi spus ceva de necrezut. La fel ca în clipa despărțirii de Barney, Carly îl privi pe Liam peste umărul lui Roland, întebându-se de ce se simte atât de lipsită de apărare, cu toate că era îmbrățișată și dorită. Fugi iute spre capul scărilor, unde doamna Corbe stătea în prag.

Bătrâna își desfăcuse brațele, ducând-o pe Carly cu gândul la căldura unei rude apropiate. Poate că într-adevăr își dorea să fi fost Antoinette, însă trebuia să se ferească de astfel de vedenii.

– Ce bine că ați ajuns teferi. A avut Liam grijă de tine?

– Bineînțeles.

– Sper că nu prea atent, zâmbi Roland. Dar am auzit că v-ați întâlnit cu Alison Parley la hotel, la care femeia în vârstă rămase nedumerită. Fătucile astea apar peste tot…

– Mă bucur că Liam a reușit să scape câteva zile, și că ați călătorit împreună.

– Și eu de asemenea, adăugă Liam, cu ochi sclipitori, încât Carly se felicită că nu petrecuse noaptea cu el.

Altfel, el s-ar fi putut folosi de acest atu.

– Vrei să mergi în camera ta? zise gazda.

– Da, vă rog.

O femeie care stătuse până atunci în umbră, păși înainte.

– Care cameră? se interesă Liam.

– Cea de lângă sala de studiu.

– Cred că alta ar fi mai potrivită, continuă el.

Probabil că se refereau la camera nepoatei. Carly căuta un pretext să solicite o altă cameră, dar bătrâna insistă.

– E cameră de oaspeți de multă vreme.

– Poate… și cea care luase valiza fetei își continuă drumul.

Spre ușurarea lui Carly, camera arăta bine. Se temuse că va găsi totul așa cum le lăsase cealaltă la moartea ei; cărți peste tot, haine pe dulap, poate chiar vreo păpușă. Însă nici urmă de

lucruri personale. Servitoarea o lăsă singură, iar fata despachetă în tăcere.

Spațiul era unul intim, tapetat în culori calde, mobilată în alb și auriu, curios pentru o cameră de copil. Oricum, ar fi avut acum vârsta lui Roland, și Carly se cutremură la gândul morților. Păși spre fereastră ca să-și limpezească mintea.

Avea vedere spre mare. Stătu acolo clipe îndelungate, inspirând adânc acea acalmie și frumusețea locurilor. Zări o formă asemănătoare cu niște turnuri în depărtare despre care avea de gând să întrebe la cină. Dorea să memoreze cât mai multe amănunte, pentru a le împărtăși celor de-acasă. Lui William i-ar fi plăcut leii cu aripi de la poartă; putea chiar să inventeze niște povești de adormit copiii pe marginea lor.

Se răcori puțin, apoi își refăcu coafura și machiajul. Cu toate că se putea obișnui cu lucrurile celeilalte fete, ar fi preferat o altă încăpere. Îi răsări în minte îndoiala cu privire la justificarea venirii sale aici; plecă privirea în pământ.

Pe măsuța de toaletă găsi mai multe porțelanuri și o tavă, precum și o cutiuță, tot din porțelan. Luă căpăcelul, admirându-i lucrătura fină. Înăuntru eraun lănțișor de argint cu ametiste. Probabil că aparținuse fetei; era genul de bijuterie purtat de copile. Carly îl trase afară și-l aranjă în jurul gâtului, admirându-se în oglindă, totodată tristă din cauza sorții nefericite a Antoinettei.

Nu putea coborî astfel; nu-i aparținea. Pe când încerca să-l desfacă, cineva ciocăni.

– Intră, și-și acoperi mașinal gâtul cu palmele.

– Ești așteptată, apăru Liam.

– Vin.

– Vino, spuse el și păși înăuntru. Și ar fi bine să-ți dai lanțul jos înanite, scrâșni el.

– Încerc.

– De ce l-ai pus?

– Nu știu. Am deschis cutia și l-am văzut. A fost…?

– Da, și să nu crezi că dacă stai aici poți pune mâna pe ceva.

– Nu eu am cerut să stau aici. Mătușa ta a zis că e cameră de oaspeți de multă vreme.

– Așa e.

Se aflau acum unul lângă celălalt, și Carly se așeză la loc pe scăunel.

– Dar tu ești primul musafir.

– Înseamnă că…nu prea aveți musafiri?

– Alte camere sunt întotdeauna pline. Dar aici nu intră nimeni. Și scoate-ți odată lanțul acela!

– Închizătoarea e cam buclucașă, și-i tremurau mâinile. Nu pot…

Mâinile lui se întinseră spre ea și Carly încercă să stea dreaptă. Era conștientă că Liam îi va desface doar încuietoarea, dar se panică de parcă cineva o ataca. În clipa în care el o atinse, fata îi îndepărtă sălbatic palmele, iar el o împinse cu atâta forță, încât se pomeni aruncată pe pat.

Niciunul nu îndrăzni să comenteze scena. Se uitară înveninați

unul la celălalt.

– Să nu apari jos purtându-l, rosti el răgușit și ieși.

Carly căzu în genunchi. O nebunie totală. Se luptaseră – la propriu. Ea încercase să-l prindă, iar el o îndepărtase. Ea începuse, fără a întâmpina comentarii, nici măcar mirare din partea lui. Pur și simplu o evitase, o dăduse la o parte.

O nebunie! Nu mai întâlnise bărbați care să se lase stăpâniți de propria mânie. Își privi îngrozită palmele, apoi merse din nou la oglindă. Ar fi fost în stare să-l ucidă, dar mai bine se stăpânea, căci o putea înfrânge mult mai ușor!

Capitolul 5

Îi tremurau mâinile atât de tare încât ar fi fost în stare să rupă lanțul. Însă îl roti, privind în oglindă tipul de închizătoare. Una simplă, cu care însă n-avea sorți de izbândă. Și nici n-o putea forța. Mai bine ruga pe cineva s-o ajute. Nu pe Liam. Mai bine pe Roland, numai să-l găsească. Nu dorea nici ca doamna Corbe s-o vadă astfel. Nu din cauza situației, deși putea fi o piesă valoroasă. Dar faptul că aparținuse nepoatei și că altcineva îl purta acum, o putea deranja pe gazdă.

Își aranjă un șal în jurul gâtului, ascunzând podoaba. Trase adânc aer în piept și coborî. Nici urmă de Liam când ieși pe coridor. Rămase locului o clipă, pentru a se reculege. Casa era îndeajuns de mare ca să te pierzi în ea. Și foarte tăcută. Trecu prin fața mai multor uși închise întrebându-se care fusese camera de studiu, și care probabil ducea în turn – cel puțin așa își amintea ea dintr-un tablou.

Când intră în sufragerie, Liam părea destul de calm, după glas. Ceilalți doi se întoarseră zâmbitori către nou-venită. Liam o fixă rece, grav, sigur pe sine. Deși chiar înainte folosise forța fizică împotriva ei.

Știa că încă poartă lanțul. Se uita fix la eșarfă, iar Carly înghiți în sec, simțind că se înăbușe din cauza strânsorii.

Se așternu masa, timp în care cei patru discutară despre planurile ei de vacanță. Roland reveni la promisiunea de a o învăța să călărească, dar Carly își aminti că se teme puțin de cai. Atunci, el îi sugeră înotul, iar ea îl acceptă, încântată.

– Ai grijă, o avertiză doamna Corbe. Stâncile și curenții pot deveni adevărate pericole.

– Te păzesc eu.

Carly mulțumi, în sinea ei gândind că n-ar fi acceptat să înoate alături de Liam, care nu s-ar deranja pentru a o salva.

Mai erau și câteva locuri ce meritau vizitate: orășele, ruine…

– Sunt niște ruine în larg? întrebă ea. Am văzut ceva de pe fereastră.

– O să mergem la flux, zise Roland. Acolo a fost o capelă de secol doisprezece, construită de un comandant în semn de mulțumire pentru salvarea fiicei sale.

– Salvare de la ce?

– Din mâna piraților.

– Dumnezeule! Și cum a scăpat?

– Se zice că pe la 1110, o femeie foarte frumoasă și credincioasă se plimba pe plajă când o barcă a acostat la mal, și

din ea a coborât un tip înfiorător. Căpitanul era tocmai pe punctul de a-i face felul, iar fata a început să invoce spiritele sfinte, zise doamna Corbe.

– Feioarele aveau acest obicei pe vremea aceea, interveni Roland. Leii înaripați de la poarta casei tatălui ei au venit la ea, săltând-o pe spinarea lor, în timp ce pirații s-au retras în grabă. Și asta e legenda leilor de aici.

– De la poarta voastră?

– Nu sunt cei originali, surâse bătrâna. Dar poate ne vor proteja și pe noi în caz de nenorocire. Întotdeauna mi-au plăcut foarte mult.

– Sunt sigură. Pot apela și vizitatorii la ei?

– Acționează după reguli foarte stricte, observă Liam. Ajută doar persoanele care merită.

Ceilalți doi considerau remarca nepotrivită în prezența unei doamne.

– Și de unde știi că eu nu mă conformez standardelor?

– A, simt că te-am citit foarte bine, zâmbi el din partea opusă a mesei.

– Nu mă cunoști absolut deloc.

Ceea ce nu era adevărat. Știa amănunte necunoscute chiar de ea până în clipa reîntâlnirii. Carly nu credea că există vreo persoană care s-o poată dezechilibra emoțional așa cum reușise Liam. Dar situația actuală era exact pe dos. Fata trezise fiara ce zăcea înlăuntrul lui. Carly era conștientă că dacă le-ar fi povestit scena de mai devreme, niciunul n-ar fi crezut-o. Nici ei nu-i mai

venea să creadă, acum că stătea în fața ei, mult prea civilizat pentru a ridica mâna asupra unei femei. "Măcar că reacția mea a fost una inexplicabilă".

Ochii însă îl trădau, cel puțin din punctul ei de vedere. Când îl înfruntă direct, o străfulgeră un curent, ca și cum ar fi atins un fir electric. Se întreba dacă aceeași imagine se citea și-n privirea ei. Se întoarse către doamna Corbe.

– Ador legendele. Am mai ascultat multe, dar niciodată despre lei zburători. Lui William o să-i placă – băiatul lui Ruth. Dar firește că am să fac din personajul principal o prințesă. Apropo, sper că n-a aparținut familiei dumneavoastră?

– Strămoșii noștri au ajuns aici în secolul al șaptesprezecelea, cu mult după consumarea faptului; care, până la urmă, e doar o poveste.

– A, nu! Pe vremuri, totul se petrecea altfel. Cu dragoni, cavaleri, vrăjitoare…și pirați.

Liam devenise plictisit – probabil din cauza conversației inutile.

– Te văd pirat, observă ea, și nu m-ar mira dacă vreunul dintre strămoși a fost pirat.

– Da? răspunse el. Cu siguranță însă, eu nu te văd ca pe o fecioară.

– Liam! strigă bătrâna, palidă.

– Scuze, surâse el.

– Voi tinerii spuneți unele lucruri cu atâta ușurință. N-a fost deloc amuzant.

"Nu e nici prea tânăr, și nici n-a dorit să pară amuzant, gândi Carly. La minte e mai închistat decât dumneavoastră, și-mi dau seama că-și cere scuze doar pentru că-i sunteți rudă."

– Îți accept scuzele, rosti ea.

Mai târziu sosi un vizitator. După masă, Carly pătrunse într-un fel de salonaș cum mai văzuse doar în muzee. Simțea ca și cum covorul vechi, superb de altfel, ar fi acoperit niște relicve, iar niște săgeți ar fi indicat calea de ieșire. Îi era peste mână să umble nestingherită, să atingă toate acele lucruri minunate, să stea alături de doamna Corbe într-un fotoliu de brocart și să calce pe covoarele persane.

Gazda aduse un album de fotografii din care-i arătă fetei poze din tinerețea ei, de pe vremea când trăia soțul și băiatul, probabil tatăl Antoinettei. Carly avea la dispoziție trei albume groase. Bănuia că băieții și fata aveau să apară abia în al doilea, în toate ipostazele maturizării lor. Frații se așezară undeva în lături, discutând despre afaceri.

Fotografiile o fascinară complet, ca orice poză veche atunci când recunoșteai pe cineva. Exact așa cum bănuise, doamna Corbe fusese foarte frumoasă, însă atenția ei se concentră de câteva ori asupra celor doi din față.

Musafirul – un bărbat îndesat și grizonant intră și păși direct spre bătrână.

– Madame…

– Mon cher Louis!

– Vous allez bien ce soir?

– Oui, tres bien.

– Bon, bon.

Îi ținea încheietura într-a lui, verificându-i pulsul – deci era doctor. Prezența lui, în condițiile în care femeia suferea de ceva, era una la ordinea zilei. Ceea ce o sperie pe Carly, ca și cum relația dintre ele ar fi fost una strânsă. Poate însă că totul se datora vârstei înaintate. Carly fu prezentată doctorului Castel care-i sărută ceremonios mâna și se interesă într-o engleză fluentă din ce parte a Angliei vine. Se pare că bărbatul cunoștea zona; împreună cu fiica lui, înnoptaseră la Liam. Dacă fata îi semăna, nu era genul preferat de Liam; probabil că acum trecuse de patruzeci de ani, și deci, deveniseră prieteni de familie.

– Serviți un parah de vin, nu? iar Roland îndeplini formalitățile.

Se plasară cu toții în cerc, iar Carly deveni visătoare, fără ca ceilalți să-și dea seama de intenția ei de a se integra acelui mediu. Stătea rezemată de pernele moi, ascultând. Vorbeau în engleză, ca și cum prin acele părți nu s-ar fi cunoscut franceza.

– Pledoaria ta în cazul criminalului de acum o lună a fost fabuloasă, remarcă doctorul către Liam. Atâtea pagube a făcut!

– Am fost mulțumit, deși mi-am cam ieșit din fire.

Carly zâmbi în sinea ei, imaginându-și un Liam avocat.

– Doar nu i se spune Inchizitorul degeaba! zise fratele său. Niciodată nu l-au văzut să-și piardă cumpătul.

– Așa ți se spune? întebă ea.

– Normal că nu…

– Dar întotdeauna reușești să te stăpânești?

– În sala de judecată, da.

Sună telefonul – era pentru Liam.

– Ți-am spus că Victoria a sunat aseară. Se aștepta s-o suni imediat ce ajungi; ce-i spui?

– Nu prea multe.

– Aș preconiza o despărțire, observă Roland, când fratele lui ieși. Alison s-a arătat la fel de amabilă ca și anul trecut?

Deci, Alison era "fata de anul trecut", care n-ar fi refuzat să revină în actualitate.

– Ieri am văzut-o prima oară, dar arăta fantastic, zise Carly.

– Din păcate ai dreptate, e o veche prietenă, și doamna Corbe îl bătu pe Roland pe umăr; un semn că toate speranțele de perpetuare a familiei rămâneau în el. Carly ajunse să întrebe dacă nu cumva planurile o includ și pe ea.

"Nu, mulțumesc. O idee cam pretențioasă. Bătrâna mă place, la fel și Roland, dar n-am de gând să contribui la înmulțirea lor."

Doctorul rămase cam o jumătate de oră. La plecare, se interesă dacă doamna avea destule pilule.

"Pilule?" se întrebă Carly. Se referea desigur la somnifere, dar de ce lua bătrâna pastile? Întrebată, femeia făcu un gest a lehamite și-i spuse să nu se îngrijoreze. Imposibil. Carly începu a gesticula, uitând pentru o clipă de bijuteria de la gât. Șalul îi căzuse, iar doamna Corbe făcu ochii mari. Liam înjură, sau cel puțin așa părea. Bătrâna nu dădea semne a-l fi auzit, continuând să fixeze lanțul.

– L-am…găsit într-o cutiuță de pe masă. L-am încercat și s-a înțepenit încuietoarea. Voiam să rog pe careva să mi-l scoată.

– M-am oferit eu, interveni Liam.

– Credeam că mă descurc și singură…Îmi cer scuze, n-ar fi trebuit să-l pun la gât.

– Îți stă foarte bine, draga mea. Îl poți păstra.

– N-aș putea. Te rog să-l desfaci, se uită la Roland.

Dură câteva secunde, fie din cauză că încuietoarea se blocase, fie că era prea complicată. Degetele lui Roland, deși o atingeau, nu-i confereau aceeași senzație puternică de mai devreme, cu toate că celălalt n-o atinsese deloc.

Liam întinse palma, iar Carly lăsă să-i cadă lanțul în ea. Bărbatul îl puse în buzunar. Cu siguranță, fiecare dintre cei prezenți și-o amintea pe Antoinette purtându-l. Carly n-o făcuse intenționat, dar Liam respingea orice posibilitate ca lanțul să ajungă în posesia ei.

– Cred că o să-mi fac plimbarea de seară. Vrei să mă însoțești?

– Da! se grăbi fata s-o ajute, cu toate că nu era necesar.

Bătrâna o duse până la baza turnului, unde se așezară pe o bancă de piatră. Carly îi asculta poveștile din tinerețe. Era timp de flux. În depărtare se mai zăreau stâncile, cu nisipul lucind printre ele, și cu bolovani din loc în loc. Începu să adie briza.

– Nu vreți șalul? întrebă Carly. Mă duc să-l aduc.

La intrarea dinspre terasă, Carly încetini, auzindu-i pe cei doi frați certându-se.

– Ce te-a apucat? întreba Roland, iritat.

– Îți spun eu ce, răspunse celălalt. Magazinul nu le merge bine, dar ea nu duce lipsă de nimic. Tipul care a condus-o la aeroport trăia cu speranța că se vor muta împreună, dar ea a găsit o ofertă mai bună – mătușa Aimee, sau poate chiar tu. Probabil că mătușa n-o citește, dar tu ai face bine să-ți deschizi ochii. Ai grijă că un pretendent a ajuns la închisoare făcându-i poftele, și ea nici măcar nu s-a deranjat să-l caute după aceea. Se putea sinucide, ei nici că i-ar fi păsat.

– Dar n-a făcut-o, nu? se îngrozi Roland.

– Nu.

– Într-adevăr, n-a făcut-o! izbucni ea, intrând. Dar aș fi aflat imediat. Aporpo, de unde știi ce s-a întâmplat cu el?

– Îți pasă?

– Nu vreau să-l mai văd, dar îi doresc tot binele. Ce știi despre soarta lui?

– Că trăiește și are o afacere prosperă.

– Mă bucur. Spuneai că nu-l cunoști pe Gerald.

– Așa e, dar m-am informat după ce ai intrat tu în scenă.

– Sperai că s-a sinucis? Că mi-am încărcat conștiința cu el?

Îl ura atât de tare pe Liam, încât ar fi fost în stare să-l pocnească.

– S-a întrebat cineva ce-am pătimit eu?

– Ia spune, o invită el calm.

– N-ai înțelege, și-l privi pe Roland, mut de uimire, după care luă șalul. Noapte bună, domnilor.

Ieși pe terasă cu capul sus, cu toate că nimeni n-o urmărea.

Oricum, lui Liam îi rămânea indiferentă, și-n genunchi de s-ar fi târât.

– V-a spus Liam ceva despre Gerald Collet? întrebă fata, așezându-se la scurt timp alături de gazda ei.

– Cine e Gerald Collet?

Deci nu știa, dar va afla. Și era mai bine ca ea să-i explice prima.

– O persoană pe care am întâlnit-o acum mulți ani, și care fura ca să-mi facă mie pe plac. Eu credeam că e vorba de banii lui, dar m-am înșelat. Liam știe totul și acum crede că încerc să vă șantajez. Mă consideră o…

Nu reuși să sfârșească, îi lipsea forța interioasă de a mai continua. Ochii i se umeziră, iar Carly nu-și mai putu reine lacrimile.

– E în regulă, o liniști femeia, și fata se cuibări la pieptul ei, descărcându-se. Despre asta vorbeau acum? Te-a supărat?

– Nu…Dar nu e drept, pentru că nu sunt așa cum mă consideră el.

– Vino cu mine, și se ridică, ținând-o de mână.

– Unde?

Nu se putea întoarce tocmai acum, căci doamna Corbe se îndrepta spre casă.

– Nu pot intra deocamdată…

– Ba sigur că poți, și atingerea ei deveni mai fermă.

Dacă s-ar fi opus, ar fi doborât-o pe bătrână. Însă aceasta din urmă persista în intenția ei, iar Carly se târî după ea.

Cei doi se aflau cam în aceeași poziție în care-i lăsase – Roland într-un fotoliu, Liam în altul. Poate că auziseră pași apropiindu-se, căci stăteau în tăcere, privind ușile largi ale terasei pe care cele două femei intrară. Exact ca-ntr-o piesă, medită Carly, cu obrajii aprinși și ochii înflăcărați.

– Liam, rosti bătrâna, ce s-a întâmplat? Uite ce i-ai făcut fetei!

Și el o privi – un chip inert, dar măcar o privea.

– Ce-am făcut?

– Mi-a explicat despre scena cu acel tânăr. Dar nu Carly îl întreținea, ci ea a fost cea înșelată. De ce-i faci zile fripte cu acele amintiri? Nu-ți stă în fire să te porți urât.

"Nu față de dumneavoastră. De aceea e atât de suspicios față de mine, crede că vă apără. Și poate și din cauza banilor. Crede că umblu după moștenirea Antoinettei"

– Bine, să trecem peste. De-acum o considerăm pe Carly o bomboană de fetiță, și-și puse mâna pe brațul ei, zâmbind.

Carly își dorea să scape din acel loc, să zboare cumva. Încercă să râdă. Abia o baie firebinte reuși s-o mai liniștească. Se gândi la Ruth și la grijile acesteia. Prietena ei se îngrijora pentru că îi creștea chiria cu fiecare zi. Dacă ar fi acceptat colierul și dacă pietrele erau veritabile, Carly l-ar fi vândut pentru a-și ajuta colega. Lui Liam nu i-ar fi părut nimic suspicios dacă accepta darul. Stând întinsă, cu pătura peste ea, fata începu a tânji după cineva care să-i stea alături. Însă nu după Barney, în ciuda ofertei sale reconfortante.

A doua zi dimineață, se trezi hotărâtă să plece de acolo cu

primul mijloc de transport. Dacă acuzațiile lui Liam îi prejudiciaseră imaginea în ochii lui Roland, putea foarte bine să nu mai rămână. Acesta din urmă o întâmpină în capul scărilor:

– Ai dormit bine? Normal, altfel n-ai arăta ca o floare!

Nu se odihnise, dar machiajul făcea minuni.

– Dacă mai știi cum arătam azi-noapte, nu e de mirare cum arăt acum.

– Apropo, îmi pare rău că ai auzit discuția cu fratele meu. Nu s-ar fi petrecut toată scena respectivă dacă…

– Adică l-ai fi redus la tăcere?

– Da.

– Nu mi-ar fi părut rău…

– Hai să uităm asta, și-i zâmbi larg.

– Ce zi minunată! intră Liam.

– A fost.

– O să-ți arătăm împrejurimile.

– Amândoi?

– Nu neapărat…Eu sunt în vacanță, dar cred că Roland are treabă.

– Nimic care să nu poată aștepta.

Fata mâncase în cameră, așa că acum beneficia de un tur complet. O conduseră din cameră în cameră, stârnindu-i admirația cu fiecare lucru nou pe care-l vedea. Și erau atâtea – tablouri ale unor pictori faimoși, portrete de familie. Roland îi oferea toate explicațiile, dar ea se pomenea când și când trăgând cu coada ochiului spre celălalt. Într-adevăr, exista

și un pat în care dormise Napoleon, într-o cameră cu tavan de stejar.

– Doarme cineva aici?

– Ocazional, răspunse Liam. Singura cameră nerevendicată de nimeni a fost cea a Antoinettei.

– Mai bine mătușa voastră nu mă punea acolo. Nu-i pot lua locul, oricum.

– Știm, zise Liam.

– Aș vrea o altă cameră.

– Ce zici de asta?

– E totul original? și atinse cuverturile de mătase.

– Da.

– N-aș îndrăzni! M-aș îngrozi doar să știu că am vărsat cafea sau că am rupt vreun cearșaf din cauza unui coșmar. Dar mi-ar plăcea să le spun acasă că am stat aici.

– Fă-ți pe plac, și ea se așeză timidă pe marginea patului.

Liam îngenunche alături și-i scoase un pantof, apoi pe celălalt.

– Întinde-te și gândește-te la Napoleon, și ea îl ascultă.

Nu era cel mai confortabil pat, cam tare, dar se lungi în voie sub privirile lui Liam. Și-apoi, dintr-o dată, chipul lui amuzat se întunecă. Fata ar fi vrut să țipe, dar tocmai atunci Roland spuse ceva despre șemineu și ea se încălță la loc, prefăcându-se că admiră detaliile arătate.

Dacă ar fi fost doar cu Liam în cameră, l-ar fi strigat pe nume. Însă acesta din urmă îi vorbea acum despre descendenții

familiei, cu un glas atât de lin, ușor plictisit. Adineuri citise o dorință clară în ochii lui, dar poate se înșela. Roland nu observase nimic. Însă Carly era sigură că în acele clipe în care o privise de sus, Liam o dorise intens, și că dacă și-ar fi dus planul până la capăt, ea s-ar fi aprins încă de la prima mișcare.

Capitolul 6

Deși n-o agrea, Liam o dorea fizic – un amănunt măgulitor, dacă nu l-ar fi disprețuit într-atât. Carly putea controla întreaga situație dacă reușea să-și păstreze mintea clară.

Nu-și închipuise că dorința fizică poate apărea fără atracție, și chiar se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă Roland n-ar fi fost și el prezent acolo. Își aminti de chipul sălbatic al lui Liam din acele clipe și de impulsul ei de moment. Însă îl ura teribil – din cauza învinuirilor aduse și pentru că-și păstra cumpătul în ciuda farmecului său înrobitor.

Intrară în camera de studiu. Putea fi încă folosită; băncile, fără pic de praf pe ele, erau aranjate în cerc. Tabla era curată, cu cretă într-o cutiuță. În lături – o măsuță, probabil a învățătorului. Dulapurile fiind închise, Carly se întrebă dacă mai păstrau cărțile de odinioară.

– Ați…? și deja și-i închipui pe cei trei.

– Nu, zise Roland. Am fost la o școală din Anglia. Liam a continuat la Cambridge, iar eu m-am întors. Sala arăta la fel în vacanțe, dar am petrecut câteva clipe minunate aici.

În dreptul unei uși se deschidea un hol de joacă, amenajat cu dulapuri și cu multe jucării.

– Cred că au costat o avere. Dar nu e problema banilor, nu? Și e extraordinar să le poți păstra.

Deschise o căsuță de păpuși, admirând toate lucrușoarele în miniatură pe care aceasta le conținea. Totul era atât de perfect reprodus, iar mobilierul la fel de select ca cel de la castel. Și păpușile îmbrăcate după moda veche, privind cu ochișorii aceia nevinovați – probabil jucăriile fetei. Astea pe lângă un căluț de lemn, o companie de soldați și multe altele.

– De ce nu vă căsătoriți, ca să aibă cine le folosi? Toate zac aici, așteptând ca cineva să le dea viață.

– La care dintre noi te gândești? o provocă Liam.

– La niciunul. Nici măcar ca să împărțim căsuța sau calul de jucărie. Dar e o pierdere mare spațiul acesta, fără copii care să-l folosească.

– La fel zice și mătușa, remarcă Roland.

– Nu se referă la mine.

– S-a săturat să-ți mai facă observații.

Glumeau – probabil că era una din glumele familiei ca doamna Corbe să fi abandonat orice speranță de urmași din partea lui Liam.

-Avem un mânz la grajduri, ceva mai mare decât calul ăsta. O

să începi cu Mimi.

– Nu pot rămâne la stadiul acesta? mângâie ea calul de jucărie, atât de minuțios copiat după realitate.

Carly își puse piciorul în scară, iar Liam o ajută să se salte în șa. Fiind foarte ușoară și el puternic, avântul o împinse prea tare; piciorul își pierdu sprijinul și căzu pe partea cealaltă. Șocată în prima clipă, începu să râdă văzându-i pe amândoi deasupra ei, intrigați.

– V-am spus că nu mă descurc în șa.

Posibil că la atingerea lui Roland n-ar fi tresărit la fel, însă îmbrățișarea lui Liam o dezechilibrase.

– Sigur n-ai pățit nimic? se îngrijoră el, ca și cum se simțea vinovat.

Se ținu de Roland pentru a se ridica, și tot el o săltă din nou în șa. De sus, totul se vedea altfel. Apoi începu să miște ușor calul, înainte și-napoi, pentru a-l balansa. Lemnul trosni din toate încheieturile. Fantastic. Cu siguranță, băieții erau fascinați de această distracție în copilărie. Jucăria ținea chiar și un adult; dar poate că și ea era singura persoană adultă care o încălecase.

Cei doi frați se amuzau acum pe seama lui Carly. Iar ea se purta ca un copil, deși era pentru prima oară când într-adevăr se distra aici. Dacă închidea ochii, trăia senzația că se afla cu adevărat în spinarea unui murg. Dar când îi deschidea, îl găsea pe Liam alături.

– Te superi dacă te rog să te joci cu mine? Cred că am rămas la vârsta aceea.

Vorbea pe jumătate serios, dar puțini adulți reușeau să se stăpânească să nu intre într-un magazin de jucării, iar colecția lor o fascina de-a dreptul.

– Deloc. Oricum, nu mi-ar plăcea să apară mătușa, să te găsească singură aici.

Așa cum probabil obișnuia Antoinette să stea ore în șir.

– Așa e. Unde e?

– Jos, zise Roland.

Sigur, bătrâna știa că cei doi o conduc pe Carly prin casă. S-o fi găsit singură acolo, și-ar fi reamintit de asemănarea dintre nepoata ei și musafiră.

– Gata, nu mai vin aici. Și vreau un alt dormitor. Nu sunt nepoata ei, nu sunt nepoata nimănui. Ce pot să fac dacă își amintește de ea când mă vede?

– Fii tu însăți, zise Liam. Și văd că te ții tare!

– Nu-i adevărat.

– Ba da, spre deosebire de Antoinette.

– Există o diferență între noi. E ușor să te abții dacă nu te provocă nimeni.

– Biata de tine! o compătimi Roland. Te-a durut.

– Nu, și nu se plângea, de fapt, ci explica.

– Cum te descurci cu înălțimile? întrebă celălalt.

– Binișor, de ce?

– Merită să urcăm în turn pentru priveliște.

– Sigur că da. Să vedem dacă pot cădea și de-acolo.

Desigur că glumea, dar trebuia să înveselească situația în

vreun fel, pentru a nu da naștere la antagonisme. Însă când Liam îi deschise ușița spre un coridor, fata încremeni, înghițind în sec. Normal că-și imaginase niște scări, dar nu atât de înguste ca acelea, care înconjurau zidul. Exista doar o bară de fier între cel care urca și golul din mijlocul melcului. Îl urmă pe Liam, strângând cu putere bara.

– Vii? îl auzi de sus.

– Bineînțeles; deja i se făcea rău, dar scrâșni din dinți și se întoarse către Roland. L-ai văzut vreodată să-i fie frică?

– Și dacă i-a fost, nu s-a văzut.

– Adică?

– Din câte-mi aduc aminte, nimeni nu poate ține pasul cu el.

– E mai în vârstă ca tine, nu?

– Cu patru ani. Ești sigură că vrei să urci, și o ținu de mână. Te simți bine?

– Da, și-n sinea ei îi mulțumea pentru ajutor, căci singură n-ar fi reușit.

În sus, zări o ușiță. Liam dispăruse deja din peisaj, iar Carly se întreba cum aveau să mai coboare. Pietrele zidului alunecau reci și umede sub degetele ei, din cauză că-i transpirau palmele. Se simțea mai în siguranță sprijinindu-se de perete, dar tensiunea începea să-i provoace dureri în stomac. Începu să vorbească, interesându-se de utilitatea turnului și de motivul construirii. I se răspunse că reprezenta un capriciu al unui fost proprietar, care dorea să-și vadă domeniile de sus.

– Și care nu prea ținea la viața lui, murmură Carly.

– Sigur vrei să continuăm? De sus nu e mare lucru, față de ce vezi de-aici.

Dar era Liam, și nu voia să dea impresia că-i este frică.

-Sunt bine, și acceleră ritmul.

– De ce a durat atâta? întrebă celălalt din capul scărilor.

– Am ocolit, răspunse ea. Ce naiba crezi? M-am mișcat eu încet și Roland a stat în spate. Tu ești obișnuit, dar pentru mine e prima oară.

Și ultima…" adăugă în gând.

– Nu cred că ți-ar fi plăcut să cad, nu? Aș fi distrus grădinița de jos.

– Ai spus că n-ai rău de înălțime.

– Am spus că mă descurc. Și mă refeream la înălțimile muntoase.

Încă avea mușchii încordați și o îngrozea doar ideea de a face cale întoarsă prin spirala întunecoasă.

Sus, se afla o încăpere prăfuită. De jur-împrejur erau ferestre prin care intra soarele, albind întregul spațiu cu lumina sa. Singurele piese de mobilier erau o masă cu niște scaune și un telescop vechi, care semăna a insectă gigantică. Liam începuse a șterge geamurile cu o cârpă.

– Ploaia le curăță pe dinafară; tu trebuie să le cureți pe dinăuntru.

Doamna Corbe zicea că acolo sus te simți mai aproape de cer, și avusese dreptate. Carly avea impresia că poate atinge norișorii plutitori din zare. Șterse și ea un geam.

– Nu te surprinde că a reușit? zise Roland.

– Nu.

– Serios acum! Câți invitați au ajuns până aici? Chiar și bărbați.

– Adevărat. Dar Carly nu se lasă înfrântă ușor, și fata o luă ca pe un compliment. Cred că și tu ești mulțumită; ți-am spus doar că priveliștea e încântătoare.

Fata îndepărtă căpăcelul lentilei telescopului și-și potrivi cu greu imaginile. Minunat. Un șir de colibe, una cu coșul fumegând. Animale într-o curte, o femeie cu un copil în brațe…Începu să le relateze ce vede, fascinată.

– Pământurile mătușii au o mie cinci sute de hectare, din care un sfert din gospodării aparțin de ferme, altele sunt date în arendă. Și poate vrei să afli că în apropiere există și o fabrică de conserve, iar un țăran produce căpșuni.

Doamna Corbe era înstărită, iar Roland se ocupa de afacerile ei.

– Presupun că nu v-ar interesa să investiți și într-un butic… glumi Carly.

– Mai vedem, zise Roland.

Părea foarte serios. Liam ar fi fost singurul obstacol, însă magazinul reprezenta o afacere. De ce să nu profite de situație, pentru a-și ajuta prietena? Amintindu-și de cei de-acasă, întrebă dacă există vreun loc de unde să cumpere vederi, și îl găsi imediat cu ajutorul telescopului. Apoi dădu de-o insulă, și de capela despre care se discutase în seara precedentă.

– Aia e?

Și Liam i se alătură, aplecându-se peste umărul ei pentru a se uita prin lentilă.

– Da.

Îi simțea respirația gâdilându-i obrazul. Fata ridică mâna, ca și cum s-ar fi apărat de atingerea buzelor lui, și preluă mașinăria din fața lui. Ruinele, ușor de recunoscut, păstrau arcadele de pe fațadă, forma ascuțită a acoperișului, precum și a ferestrelor. Lăcașul fusese săpat în stâncă, și de aceea se păstrase atât de bine.

– Mergem și noi?

Valurile împroșcau țărmul cu putere.

– Se retrage marea? întrebă de parcă deja se afla acolo, jos.

Apoi, dădu cu ochii de trapa pe care intrase și se cutremură la gândul întoarcerii. Se aștepta la o reacție compătimitoare din partea lui Roland, și la una ironică de la Liam. N-ar fi reușit de una singură.

– Ia-mă de mână, se oferi ultimul și nu te uita în jos.

Liam coborî câteva trepte și se întinse după ea.

– Mă țin de grilaj, zise ea, considerând că atingerea lui îi va face mai mult rău decât bine.

– Închide ochii, și numără treptele. Sunt patruzeci și trei. Acum, mai ai patruzeci și una.

Carly strânse ochii și-ncepu să numere. Simțea zidul în spate, pe cei doi bărbați încadrând-o și fierul rece al balustradei. Până când în sfârșit păși pe covorul din cameră, gata să se

prăbușească. Picioarele n-o mai ascultau și se rostogoli ca un sac până la perete, rușinată de propria atitudine.

– Niciodată nu mi-am închipuit că aș reacționa astfel. Am vrut doar să merg sus, fără să știu că la coborâre e mai rău…Nu știam că am rău de înălțime – în fiecare zi afli lucruri noi despre tine.

– Sigur te simți bine?

– Nu vrei să te întinzi?

– Nu, mulțumesc, îmi revin în cinci minute.

Înapoi în camera Antoinettei, intră în baie și se spălă cu apă rece; respira greu. Îngrozitor era faptul că apăruse ridicolă în fața lui Liam, care poate râdea de ea în sine. Strânse apă în palme și-și aruncă peste ochi, pentru ca ridicând privirea să-l găsească pe Liam în cameră. Imaginea lui se reflecta în oglindă. Scoase un țipăt scurt.

– Nu bați niciodată?

– Ba da.

Și poate bătuse. Carly se șterse, lăsând o dâră roșie de ruj pe prosop.

– Ce vrei?

– Te simți bine?

– Normal. Crezi că m-am refugiat să-mi plâng de milă în singurătate?

Se temea de apropierea lui, mai ales că încă nu-și recăpătase stăpânirea de sine, iar el putea profita. Oricât de nebunească era ideea, lui Carly îi surâdea posibilitatea de a fi îmbrățișată și alintată în brațele sale. Puse prosopul la loc și trase un șervețel

din cutie pentru a-și îndepărta urmele de ruj.

– M-am speriat. Acum ai un nou subiect cu care să mă ataci. Sunt o lașă.

– Dimpotrivă, un singur lucru îți spun – ai curaj.

– Glumești! Mi-am dat duhul până sus.

– Una e să urci, alta e să cobori, mai ales nefamiliarizată cu treptele astea. Dar ți-ai revenit la timp.

– Am să știu pe viitor, și ieși din baie fără a-l scăpa din priviri, de parcă ar fi fost pregătit să sară la ea.

– Vrei să mergi la capelă?

– Da, vă rog.

– O să fim doar noi. Pe Roland l-au chemat la birou, o treabă urgentă.

– Tu ai aranjat?

– De ce-aș fi făcut-o?

Ca să-i țină pe ei doi despărțiți, ca s-o prindă pe picior greșit…

– Aș fi vrut să vină și el.

Roland reprezenta scutul de protecție împotriva lui Liam…și al ei însăși.

– Și de obicei obții ceea ce-ți dorești…Nu?

Asta crezuse despre ea încă de când o văzuse în boxa martorilor.

– În general, da.

Chiar mai mult de-atât și-și aminti de Victoria și de Alison. Inima începu să-i bată cu furie și se aprinse toată doar la gândul

că Liam le privea într-un anume fel. O dorea; cu tot cinismul de care dăduse dovadă, era un bărbat atrăgător, și ar fi avut-o dacă ea îi permitea.

– Doar nu te temi de mine?

– Ha! izbucni ea, realizând că-l fixa, hipnotizată. Normal că nu, dar mi-a venit în minte scena de aseară, când m-ai aruncat pe pat – asta mă reține. Așa că te rog să mă lași singură să-mi refac machiajul.

– Sigur că da…Dar aș vrea să menționez că nu eu te-am împins prima oară. Ce-ai fi vrut, să-ți întorc și celălalt obraz?

O așteptă în sufragerie. Nici urmă de Roland. În schimb, doamna Corbe stătea pe canapea, cu o cutie de lac în brațe.

– Ai fost sus? Foarte îndrăzneață!

– Îndrăzneață! pufni ea. V-a spus cum am coborât? Dacă m-ar fi lăsat singură, preferam să mor de foame decât să vin neînsoțită.

– Nu cred că e cazul tău, zise Liam.

– Nici eu. Nu cedezi ușor. Uite ce am aici, și deschise cutia.

– Ce drăguț!

Liam se afla la fereastră, deci nu putea vedea ce este în cutie și nici nu știa. Carly îl simțea urmărind-o – "crede că sunt bijuterii". De fapt, cutia era plină cu nasturi de toate felurile și stilurile, nu foarte valoroși.

– Un cadou, pentru hainele minunate pe care le faci.

– Sunteți sigură? Vai, îmi va face plăcere să-i lucrez!

Observându-l că se apropie, Carly închise repede capacul,

cercetându-l intrigată.

– Ce-i dai?

– Nasturi, dragule. Obișnuiam să-i păstrăm și să-i punem la obiectele de îmbrăcăminte preferate. Pe când eram fată, aveam o croitoreasă personală, care locuia aici. O chema Berthe, și era foarte isteață.

– Sigur nu e nicio problemă? se asigură Carly, deschizând din nou cutia, pentru a-i arăta și lui. Nu le-ar trebui prietenilor dumneavoastră?

– Nu e cazul.

Fata deja se închipuia folosindu-i și simțea nevoia de a împărtăși acest amănunt cu Ruth.

– Pot să sun deseară acasă? Ca să știu că sunt în ordine. I-am promis lui William că-l sun.

– Ești atașată de băiat, nu?

– E o bomboană. O să cumpăr niște vederi, ca să i le trimit. Și să știți că vă consideră ca un personaj de poveste.

O explicație care nu prea ținea la Liam, dar deja atitudinea de respingere a faptelor ei se generalizase.

– Cum ați apărut la magazin de nicăieri…Își dorește o bunică, și i-am promis că o să vă propun acest lucru. Pe atunci credeam că locuiți singură, și că o să vă chemăm pe la noi. Oricum, poate vreți să vă semnați pe o carte poștală sub numele "bunica".

Ceea ce o încântă nespus pe bătrână.

– Apropo de copii, își aminti femeia, revenind la pozele vechi

și arătându-i una cu Roland copil.

Însă Carly se întreba cum arăta Liam pe-atunci. Nu găsea nicio fotografie cu el.

– Tu unde erai?

– Fugise de-acasă. N-a avut stare niciodată.

– Nu mă surprinde…

– Ziceai că vrei vederi? Dacă nu le pui azi, o să ajungă după tine, așa că mai bine plecăm.

Ieșiră, iar pe scări el se opri.

– Avem două opțiuni – de-a lungul coastei, pe stânci, sau pe șosea. Prima e mai rapidă.

– Nici gând, se crispă ea. Mergem pe drumul normal. Astăzi e una din acele zile în care m-aș poticni la jumătatea stâncii.

– Și-ai rămâne acolo să mori de foame?

– Ți-ar conveni, nu?

Îi sclipeau ochii. Era conștientă de efectul letal al replicilor ei, dar uneori nu se putea abține – voia să-l tachineze ca o adolescentă.

– Bine, hai pe drum, și dădu s-o ia de mână, dar Carly se feri discret.

Orășelul era plin de turiști, la plimbare, la cumpărături, la plajă. Unii oameni îl mai salutau pe Liam, ochind-o și pe Carly, care le răspundea în franceză. Un patiser alergă după ei, cu un pachet în mână, strigându-i. Mai de aproape, bărbatul părea îngrijorat, și începu să-i vorbească lui Liam repede. Carly se dădu un pas înapoi – pesemne că era o problemă personală. Se

îndreptă spre un butic, lăsându-i să rezolve situația, și până la urmă tipul plecă mulțumit.

– Un client?

– Oarecum.

– Îi taxezi, sau aici îți oferi serviciile pe gratis? zise, fără a-și măsura prea mult cuvintele.

– De ce? Ai nevoie de un sfat profesional?

I-ar fi plăcut să aducă în discuție situația magazinului.

– N-am încredere în lucrurile gratuite. Am cunoscut odată un tip care-mi oferea astfel de cadouri și am aflat apoi că avea datorii enorme.

Era mai mult decât evident la cine se referea, dar nu voia să-i pronunțe numele. Intră într-un butic, de unde alese mai multe vederi. Liam o aștepta afară. Se duse să le plătească și femeia de la casă o abordă:

– Stați la castel?

– Da.

– Prietenă de-a domnului Sherrard?

– De-a doamnei Corbe, preferă Carly, gândindu-se la toate celelalte fete cu care Liam mai apăruse pe-acolo.

După aceea, cei doi o luară de-a lungul falezei. Carly se așeză pe dig ca să-i scrie lui William. Pe una dintre vederi schiță un leu înaripat, pe care-l denumi Leo.

– Cine zice că așa-l cheamă?

– Nu-i așa? N-au nume?

– Nu.

– Atunci, de ce să nu-l cheme așa?

– Ia dă-o încoace, și-i smulse cartea poștală din mână.

O puse pe genunchi și retușă desenul, făcând un adevărat leu. Pe spinarea animalului puse o fată și într-un colț, un pirat.

– Măi să fie, izbucni ea în râs, dar știu că ai talent!

– Așa e, și-i luă fața în mâini, scuturând-o ușor.

Carly simți din nou cum se aprinde. "O să mă sărute, iar eu aș putea să-i răspund; dar ar afla sentimentele mele, și aș fi terminată".

– Trebuie s-o pun la poștă. În cât timp ajunge? Sau crezi că ajung eu mai degrabă?

– Depinde cât stai aici.

Așadar n-avea de gând s-o sărute. N-o împiedică să se desprindă din palmele sale. Carly nu-și dădea seama dacă e un motiv de liniștire sau de jignire.

– Când te întorci? Te pot însoți oricând, dacă nu depășești trei săptămâni. Eu trebuie să mă prezint înapoi în trei săptămâni.

Carly își planificase două, dar putea prelungi vacanța.

– Nu, mulțumesc. Faptul că am venit cu tine ți-a înlesnit investigațiile în ce privește persoana mea. Ai exclus toate elementele ce mă puteau discredita ceea ce el nu nega. Așa că n-am de gând să te mai însoțesc.

– Păcat. Credeam că ne cunoaștem destul de bine, și la întors ar fi fost o călătorie mult mai plăcută. Poate chiar te-aș fi surprins cu talentele mele.

– Nu, mulțumesc, și-și întoarse repede privirea spre mare,

simțind că ia foc.

La reflux, capela apărea de fapt ca o insuliță în mijlocul unor blocuri de rocă. Stâncile roșiatice erau pline de buruieni, iar în ochiurile acestora se vedeau băltoace gălbui. Carly refuză ajutor la urcuș, căznindu-se să se cațere, să salte, să se agațe de orice – reușind totuși să profite de aventura pe care o trăia.

Mai întâlniră alți câțiva turiști, fie pe plajă, fie pe stânci. Nu discutară prea mult, dar știa că și Liam se bucură la fel de mult de acea zi strălucitoare.

– Sper că știi să înoți, remarcă ea.

– Bineînțeles. Aici e ca a doua casă pentru mine.

– Trebuie să ne luăm la întrecere o dată.

– Oricând. Dar să ai grijă la stânci.

Fluxul ascundea pericolele ce zăceau pe fundul mării.

– Când mătușa ta m-a avertizat, mă gândeam că mai degrabă aș înota cu Roland. Sunt mai în siguranță cu el.

– Depinde.

Ea ar fi dezvoltat subiectul, dar ajunseseră la capătul drumului, în fața lor deschizându-se insula. Păși pe un smoc de iarbă și apoi porniră spre vârf. Movila de pământ era acoperită cu tufe mici. Priveliștea ce se deschise în fața ochilor ei o făcu pe Carly să se minuneze cu glas tare. Arcade mari de cărămidă se înălțau până spre cer. Fata grăbi pasul, depășindu-l pe Liam, deși era obosită.

În spate se deschidea marea; la orizont, o barcă albă. Carly se rezemă de peretele de stâncă, admirând spargerea valurilor la

mal.

Liam nu-i vorbise de când începuse urcușul, și nici nu-i auzea pașii din cauza țipetelor pescărușilor și a vuietului mării. Dar îl simțea aproape.

– Mătușa ta mi-a spus că era locul ei preferat. Că venea aici singură pentru a medita.

– Se înțelege. Întotdeauna a fost o minte lucidă. Chiar și acum caută soluția unei alte probleme.

– Adică?

– Să fim serioși! Sunt sigur că de când ai venit, ți-a dat prin minte că te-ai putea căsători cu Roland.

Replica o lăsă fără cuvinte.

Capitolul 7

Într-adevăr, ideea nu i-ar fi displăcut bătrânei, dar Carly nu luase relația ca pe una de durată. Bineînțeles că femeia îi dorea pe cei doi, ultimii descendenți, căsătoriți, dar nu cu prima femeie întâlnită în cale.

– E ridicol!

– Așa zic și eu.

Cuvintele lui veniseră ca și cum cu greu s-ar fi aflat persoana potrivită.

– La început am crezut că doar aduci a nepoata ei, explică Liam. Că ar vrea pe cineva în locul ei, provocându-și sânge rău. Dar mi se pare că planul ei avansează mai mult. Căsătoria dintre Roland și Antoinette a fost visul ei, probabil. Localnicii îi vedeau deja un cuplu, fiind de aceeași vârstă și mereu împreună; cu toate că relația noastră era precum cea dintre frați.

– Care putea degenera.

Ideea ca cei doi veri să fi crescut împreună pentru ca apoi să se îndrăgostească unul de celălat părea decupată dintr-o poveste.

– Antoinette e moartă de douăzeci de ani, zise el grav, risipind tot farmecul, așa că nu văd rostul acestui subiect. Iar planul mătușii e absurd.

– Nici nu mă așteptam s-o aprobi, sări ea, iritată de felul în care punea problema.

– Nu doar atât, dar nici n-aș fi permis-o.

Cine se credea? Carly ar fi izbucnit în râs, dar atitudinea lui o împiedica și să zâmbească măcar.

– Cred că e decizia lui Roland, nu a ta. Și de ce n-ai fi de acord, mă rog?

Știa motivul, dar voia să-l audă din gura lui – cum că o vânzătoare nu putea moșteni castelul, mai ales o vânzătoare cu cazier.

– Știi bine de ce.

– Pentru că n-am stare? Sau că mătușa ta m-a găsit într-un butic?

– Mi-e indiferent unde te-a găsit. Știu că ți-ai putea atinge scopul indiferent de situație.

Carly putea apărea la fel de distinsă ca și ei, punându-și în valoare bunele maniere, însă Liam o judeca prin prisma celor spuse în sala de judecată.

– Dar nu mă vezi o partidă potrivită pentru fratele tău fiindcă pritenul tău avocat m-a zugrăvit ca pe o profitoare.

– E și acesta un motiv.

Principalul motiv. Pe asta își baza Liam atacurile împotriva ei, și n-avea cum să-i deschidă ochii. Fata urmări cu privirea zborul unui pescăruș, încercând astfel să-și țină capul sus, să pară mândră, ca și cum n-ar fi interesat-o persoana lui.

– Cauți vreun leu înaripat?

– De ce-aș vedea unul tocmai azi? Deși dintr-o dată îl găsi în fața ei, dominând întreaga priveliște.

Nu mai vedea nimic în afară de el, nu putea face niciun pas fără să-l atingă. Se înfioră.

– De ce crezi că relația lui Roland cu mine e riscantă?

– Roland tinde să se lase purtat de val; dar n-are să se întâmple nimic, și știi de ce.

Carly știa doar că întreaga lui făptură o domina acum, răvășindu-i complet gândurile. Brațul său o țintuia de perete; iar gura lui o va pecetlui pe a ei precum o jumătate care și-a găsit perechea.

– Pe toți dracii, înjură el.

– P-poftim?

– Ah! Se auzi din spate. Bonjur. Pardon.

Era o femeie care apăru pe partea cealaltă a văgăunii și care se sperie la vederea cuplului. Doar câteva clipe i-ar fi despărțit de a fi puși într-o situație ridicolă. Carly se îngrozi la această idee.

– Bună dimineața, salută Liam, cu mâna pe umărul fetei, surâzând larg. Eu și logodnica mea admiram priveliștea.

Femeia o cercetă amuzată pe Carly. Probabil îi considera un

cuplu fericit. Inima fetei stătea să sară din piept. Brațul încolăcit în jurul ei îi amortizase toate gesturile. Liam schimbă câteva vorbe cu ea și cu soțul, apoi își urară reciproc vacanță plăcută.

Trebuia să le lase câteva minute ca să se îndepărtze. Iar Carly avea nevoie de spațiu pentru a-și reveni din golul în care fusese aruncată.

-Mă-ntreb dacă numele tipului este Leo, remarcă Liam.

– De ce?

– Se pare că niciun leu înaripat nu te-a salvat. Se poate să fi apărut deghizat.

Musafirii nu arătau deloc fioroși, dar apariția lor împiedicase o scenă fierbinte între ei doi.

– Ce tot vorbești?

– Gândește-te. Dacă mai treceau cinci minute, aș fi putut spune "soția mea și cu mine…"

– N-ai fi îndrăznit! Chiar crezi că te-aș fi lăsat?

Gesticula amplu, sfâșiind aerul cu brațele, ca și când ar fi indicat că nu era nici locul, nici momentul, nici bărbatul potrivit.

– Ești atât de înfumurat, încât nu te mai suport! strigă ea.

– Nici cu tine nu mi-e rușine. Dar și tu ești conștientă, nu?

– De ce anume?

– Că am arăta bine împreună.

Carly nu mai întâlnise un alt bărbat care să stârnească în ea o dorință atât de ardentă, însă faptul consumat era la fel de riscant precum a urca în fugă în turnul castelului. Putea cădea în gol de foarte sus, sfârșind dramatic. Cât despre el, nu existau implicații

reale. Poate doar ideea că o partidă de amor cu el ar împiedica-o să continue relația cu Roland.

– Trebuie să-ți dai seama că nu te pot lăsa să te căsătorești cu el. Nu pot ajunge să tânjesc după soția fratelui meu.

Glumea…într-un fel sau altul.

– O situație cam neplăcută pentru tine, îl înfruntă ea, considerând că atâta timp cât rămânea indiferentă, n-ar fi afectat-o. Eu nici măcar nu te agreez, darămite să te doresc.

– Ce ciudat, nu-i așa? Nici tu nu ești genul meu, și-i atinse ușor încheietura mâinii, simțindu-i pulsul accelerat. Altă dată?

Carly se smuci din mâna lui. N-avea rost să se prefacă neutră, dar rațiunea îi va controla sentimentele. Ba nu, nici sentimentele, căci nu se implicase emoțional încă. Doar trupul ei dorea mai mult decât orice să facă dragoste cu Liam.

– N-are să existe o "Altă dată". Hai să ne întoarcem. N-aș vrea să rămân atârnată de stânci.

– Cu mine, vrei să spui…

Exact. Singură sau cu oricine altcineva ar fi fost încântată. Ieși din crăpătura stâncii, grăbindu-se să ajungă la cărare. La un moment dat se opri, râzând.

– Lasă, mai bine înot.

El se amuză. "E ca un sport pentru el, dar dacă-l las să mă doboare, are să soarbă toată viața din mine."

O luară pe altă cărăruie ce ducea de pe plajă spre castel. Astfel, drumul se scurta, deși noul traseu era mai abrupt. Carly se descurca destul de bine. Schimbară câteva vorbe – nimic

important, dar nu mai menționară intențiile doamnei Corbe. Mai ales ea era foarte suspicioasă în ce privește reușita planului. Pe ultima sută de metri Roland le ieși în cale, la marginea stâncoasă, iar Carly se simți ridicol la posibilitatea ca ea să se afle acolo doar datorită demersurilor acestuia din urmă.

Ca de obicei când nu era în apele ei, începu să sporovăiască fără rost, povestindu-i ce văzuseră.

– Am fost teribil de impresionată, mai că mi s-a tăiat răsuflarea de emoție.

Pe bună dreptate! Fusese la un pas de a-și pierde mințile și autocontrolul. Aproape că se lăsase învăluită de Liam în plină zi. Se simțea vinovată.

– Te-a prins soarele, zâmbi Roland.

– Apropo, interveni celălalt, m-am întâlnit cu Jaques Nathan, al cărui fiu se însoară luna viitoare; i-am spus că poate lua vechea cabană Galaine.

– Da, bine, răspunse ca și cum nu el ar fi administrat lacurile

Lui Carly îi păru o situație ciudată, dar nu era treaba ei. După căldura amiezii și urcușul abrupt, dorea să intre la răcoare, în casă. Roland o luă de braț, conducând-o; Liam păși alături. "Poate că într-adevăr mă aflu aici cu aprobarea lui, iar Roland mă va cere în căsătorie înainte de plecare. Dacă accept, așa ne vom plimba pe viitor – eu cu Roland de braț, Liam uneori lângă noi". Dintr-o dată, își dori să-l prindă pe Liam de mână, să-l avertizeze că nu e potrivită pentru rolul atribuit de doamna Corbe.

Gazda stătea în salon, cu picioarele pe canapea.

– Cum vă simțiți?

– Puțin cam obosită. Cum a fost plimbarea?

Îi povestiră.

– Ai trimis vederile?

– Una, și le scoase pe restul. Vreți să-i scrieți una pentru mâine?

Bătrâna găsi o poză tocmai cu reședința ei și scrise pe spate: "Aceasta este casa mea. Sper ca într-o zi Carly să te aducă în vizită. Cu dragoste, bunica."

– Ce frumos, se entuziasmă fata.

– N-am mai scris acest cuvânt de mult timp…

Se referea la Antoinette, iar Carly regreta acum insistențele. Nici nu era sigură dacă să trimită sau nu vederea, pentru că promitea imposibilul.

Pe canapea se afla și cutia cu nasturi primită în dar. Carly o luă pentru a-i arăta lui Roland.

– Uite ce mi-a dat mătușa ta. Am să fac niște desene înainte să plec. Apoi, dacă mă apuc serios de treabă, poate termin o colecție până la Crăciun. Mai ales bluze, zic eu.

Doamna Corbe se aplecă și culese un mic nasture cu perlă.

– Trebuie să fie patru din aceștia. Au fost pe bluza din trusoul meu.

– Ca cea din vitrină, exclamă fata.

– Exact. Te-ai apucat să-ți faci trusoul?

– Încă nu. Acum nu mai e la fel. Începi pregătirilre doar la timpul potrivit.

– Poate că a venit acel moment. Nu vrei să-ți faci o bluză? și zâmbi strengărește, privind vioaie când la ea, când la Roland.

– Carly e o femeie de carieră, interveni Liam. Mai devreme, mi-a sugerat să investim în magazinul lor.

Replica le surprinse pe amândouă femeile deopotrivă.

– A fost o glumă…

– N-veți nevoie de investitori?

Ar fi fost prea ieșit din comun să refuze direct.

– Ba da….Chiar urgent, aș zice. Dar afacerea merge, iar banii se pot recupera ușor. Nu dintr-o dată, dar treptat, și cu dobândă.

– Vedem noi. Poate un parteneriat, adăugă Liam.

Adică de unde plecaseră. Un fel de "Cât vrei ca să nu mergi la Guirec Vert?". Acum era "Cât vrei ca să pleci de tot?"

Părea că Liam se impune în fața fratelui său. Evident că-i influența puternic pe amândoi.

– Am să mă asociez cu tine, acceptă fata.

Buzele lui fremătară, iar ale ei se încordară. Singurul beneficiu era unul financiar…

– Am să-ți dau banii înapoi, te rog să mă crezi.

– Și tipul care te-a condus la aeroport? Nu vrea să investească?

– Nu are bani.

– Măi să fie; înseamnă că orice ofertă era mai bună decât nimic.

Carly sări în picioare să plece, iar cutia căzu, nasturii împrăștiindu-se. În agitația de a-i recupera, furia i se mai domoli.

Pe când culegea și ultima bucată, Liam reveni la subiect:

– Ce zici, mătușă? Ți-ar plăcea să ai parte din acțiunile unui magazin de confecții?

– Poate. E un loc foarte drăguț.

– Atunci, am să trimit pe cineva acolo.

Cu siguranță că își punea relațiile în mișcare, dar era un risc pe care trebuia să și-l asume, și o șansă unică.

– Pot să o sun pe Ruth, vă rog?

– Normal, iar Liam o însoți până la telefonul din hol.

Ar fi preferat să discute cu ea între patru ochi. Prezența lui o intimida, prin simpla lui statură. Peietena ei se afla încă la lucru.

– O să te caute cineva pentru o afacere, anunță Carly. Cei de-aici se gândesc să investească în afacerea ta; din receptor răzbiră strigătele de bucurie ale femeii.

– Nu-i așa că-i minunat?

– Așa e…Deci știi, îi duci peste tot, le arăți actele și le expui potențialul.

– Sigur că da. Auzi, ți-ai găsit milionarul, nu?

Liam stătea aproape lipit de ea, iar Carly era convinsă că trăsese cu urechea.

– Bine, se grăbi, atunci gata. William e bine? Mă bucur; salută-l din partea mea. Pa! și închise. Are să fie o investiție profitabilă, zise către Liam, și am să-ți dau înapoi banii.

– Cu siguranță, surâse el, însă fetei nu-i venea deloc să râdă.

Se plimbă ceva timp de una singură pe terasă, înconjurând castelul până la sufragerie, rugându-se ca totul să iasă bine și ca

Liam să nu pună un preț prea mare pe acțiuni. Când intră, îl găsi doar pe Roland.

– Nu te așteptam să vii pe-aici, sări el. Ai sunat?

– Da. De obicei, Liam are ultimul cuvânt de spus în afaceri? Adică, ai putea tu sau mătușa ta să investiți pe cont propriu?

– Normal-deși, dacă Liam îi deconsilia, n-ar mai fi avut câștig de cauză. Ar putea fi ca o mită, murmură ea.

– O ce?

– O mită…Pentru ca eu să mă retag; să dispar. Liam crede că mătușa ta mă vede ca pe o posibilă nepoată, prin alianță. Zice că tu și cu Antoinette erați văzuți ca un fel de cuplu.

– Așa e, și rămase tăcut ceva timp, căutând prin cutia cu nasturi. E posibil. Îmbătrânește. Vrea să mă vadă însurat.

– Dar tu ce vrei?

– Mi-ar plăcea.

– Și?

– Mi-a scăpat de vreo două ori.

– La fel lui Liam?

– Nu, chiar deloc. Liam nu se implică niciodată prea mult.

Probabil că bătrâna făcuse eforturi disperate pentru a o aduce acolo pe Carly.

– Unul dintre motivele pentru care te-a chemat e că noi doi ne--am înțeles de minune încă din prima seară. Și bineînțeles, că o a doua întâlnire i-a surâs imediat. Nu contenea să te laude și să te asemuiască Antoinettei. Ceea ce l-a îngrijorat pe Liam.

– Nu mă mir. Întotdeauna te consulți cu ea în privința

prietenelor tale?

– Normal că nu!

– Atunci, cu Liam?

– Nu!

Dar îi respecta deciziile, iar Liam n-ar fi fost de acord cu o căsătorie între ei doi. Carly râse ușor; nu dorea să-l rănească.

– Să știi că nu mă dorește ca rudă.

– Poate se răzgândește.

Replica nu excludea consultarea cu fratele său.

– Să vedem.

– Îmi placi foarte mult. Dacă în vacanța asta chiar ajungem să ne cunoaștem mai bine?

– Sper să fie așa; deși nu îmbunătățea cu nimic situația.

– La sfârșit, poate chiar vom lua în serios ideea mătușii.

– Nu știu ce să-ți spun.

Roland vorbea foarte serios, însă ea, nu. Îi venea să râdă de ridicolul situației – cum să ceri pe cineva în căsătorie doar pentru că mătușa ta o place, iar tu te simți atras de persoana respectivă?

– Nu caut un soț. După cum spunea și Liam, sunt o femeie de carieră. Crezi că dacă nu eram atât de psionată de munca mea m-ar fi încântat la fel de mult o cutie cu nasturi? Nu-i așa că e frumoasă? și o redeschise. Ai niște foi de hârtie? Poate îmi vin câteva idei până la cină.

Roland îi aduse și Carly se așeză la birou, concentrându-se asupra schițelor. El se așeză în partea opusă, studiind-o atent.

– Mă strâmb mult. În afară de asta, nu prea ai ce să vezi.

– Chiar și-așa, ești cel mai frumos lucru din încăpere.

– Măcar e o schimbare. Unul din dezavantajele conviețuirii cu bogați e plictiseala îngrozitoare.

– Nu ți-ar plăcea să locuiești aici?

Exact ca Barney, Roland și-o închipuia deja acolo, pe când ea nu-și găsea locul.

– Cui nu i-ar plăcea, într-o astfel de casă minunată?

Roland n-o deranjă în timpul lucrului, iar Carly desenă în liniște până când Liam, apăru în cameră. Știa cine vine înainte de a-și ridica privirea, dar continuă să stea cu ochii pe hârtie. El se aplecă peste umărul ei:

– Ce e asta? O cămașă de noapte? Mătușii o să-i placă.

– O intimidezi, protestă fratele, la care Liam pufni în râs.

– E nevoie de mult mai mult ca s-o intimidezi pe Carly, nu-i așa, draga mea? și-i fixă ochii aprinși.

– Sigur, de parcă nu știi. Știai totul despre mine încă de când m-ai văzut acum trei ani în sala de judecată. De aceea i-am explicat lui Roland că nu m-ai accepta ca rudă prin alianță.

– Poți fi sigură de asta.

– Și faptul că investești în magazinul lui Ruth e o condiție ca eu să plec și să păstrez distanța.

– Magazinul lui Ruth? sări el. Nu sunteți partenere?

– Nu… ezită fata. Adică, lucrăm împreună, dar ea e proprietara. De ce? Contează? Cu puțin ajutor, pot să mă ocup eu de afacere. Și de plată. Ruth și William au nevoie de acel

magazin; eu îmi pot oricând vinde lucrurile sau să-mi caut altceva de muncă, dar ei nu. De aceea îmi doresc să-i ajut.

Pentru prima oară îl vedea pe Liam înfrânt.

– Credeam că faci asta pentru tine.

– Nu cer nimic pentru mine…

– Se pare că nu te cunosc chiar atât de bine.

În sufletul ei licări o flacără vie de speranță la gândul că o crede și că într-adevăr acum avea s-o ajute.

– Era și timpul să recunoști.

– Haideți să uităm ce s-a întâmplat acum câțiva ani, interveni Roland. E prima ei zi aici, n-ar fi mai bine să ne cunoaștem între noi?

Nu era tocmai prima zi; călătoria cu Liam schimbase radical raporturile dintre ei. Îl înfruntase, fusese la un pas de a-i ceda. Putea oricând s-o ia de la început cu Roland, dar Liam îi intrase deja sub piele. Niciodată n-ar mai fi putut nega impactul său, pentru a-l considera doar un străin.

Liam nu răspunse; părea absent.

– Chiar vrei să pleci din camera Antoinettei?

– Da.

– Nu vrei patul lui Napoleon? I-am explicat mătușii că e unul dintre eroii tăi.

– Nu-i adevărat! Nu-mi plac dictatorii. Și cum rămâne cu materialele fine?

– Nicio problemă. Le schimbăm.

– Prea bine, și se ridică. Am să mă mut chiar acum, dacă nu

vă deranjează.

Ideea de a se muta tocmai în acea cameră o emoționa la culme. Acțiunea nu dură mult, pentru că nu-și adusese multe lucruri, iar bărbații o ajutară să-și ducă hainele din dulapurile nepoatei în șifonierele de lemn masiv, lăcuite în culori închise.

– Baia e alături și o să-ți aducem și o oglindă.

Nu exista una acolo. Masa de toaletă era una simplă, din lemn.

– Josephine nu venea cu el aici?

Și-o închipuia pe Împărăteasă cinând cu soțul ei, în fața focului din șemineu.

– Asta s-a întâmplat după Josephine. Și după retragerea din Moscova. A venit doar cu o gardă de corp și cu unul din generalii săi.

– Păcat…

– Și el ar fi fost de aceeași părere cu tine, presupun, rânji Liam.

– Oricum, e fantastic. N-am mai avut niciodată o astfel de cameră, și-și plimbă degetele pe paravanul sculptat cu modele.

Încă mai simțea atingerea cuverturii fine de damasc pe care se întinsese mai devreme, atunci când încremenise, cu Liam deasupra ei. Își dorea din nou să se lăfăie pe ea, dar nu sub privirile celor doi.

– La ce te gândești? zâmbi Liam. Că toate acestea ar putea fi ale tale?

Perfect conștient de motivul pentru care fata sărise mai

devreme din pat, Liam nu făcea aluzie la planurile doamnei Corbe.

– E o prostie, așa că las-o baltă!

Roland încerca și el să protesteze, dar indiferent ce spunea, cuvintele sale nu răzbăteau în conștiința ei. Ca și cum întreaga atenție se focaliza exclusiv pe Liam, ca-ntr-o direcție unică de comunicare.

– Dacă tu spui…Dar să nu-ți uiți cuvintele.

Apoi îl auzi pe Roland ca prin ceață, rostind ceva despre masă.

– La masă? Da, ce bine. Mi-e foame, după plimbarea de astăzi.

Doamna Corbe nu-i însoți. I se aranjase un tacâm, dar servitoarea anunță că doamna mânca în camera dânsei, și că era obosită.

– Se întâmplă adesea?

– Nu, răspunse Roland. Am să-l sun pe doctor, să văd dacă e motiv de îngrijorare.

– Sigur că da. Apropo, vrei să pui vederea lui William?

– Nu, mulțumesc, ezită fata. Ar putea s-o ia ca pe o promisiune că vine aici în vacanță și n-aș vrea să-l dezamăgesc. E doar un copil care crede orice.

– Toți am fost la fel, zise Liam, dar ne-am dezobișnuit.

– Poate…Păcat, totuși.

Roland o conduse în camera mătușii sale, care se afla pe același nivel cu aceea a nepoatei. Își v ârî capul înăuntru înainte de a intra.

– Ne-ai lipsit la masă. A venit Carly să stea cu tine.

Doamna Corbe stătea pe o canapea lângă geam. Abia dacă se atinsese de mâncare.

– S-a întâmplat ceva? întrebă fata.

– Nu. Sunt doar…obosită, dar intră și ia loc.

Fotografia Antoinetei în ramă de argint se afla la capul patului.

– Liam zice că vrei să te muți în dormitorul lui Napoleon.

– Nu neapărat acolo. Dar nu mă simțeam în largul meu dincolo. Liam mi-a povestit că n-a mai dormit nimeni în acel pat și nu mi se pare corect să-i iau eu locul. Nu-mi permit. Pentru că sunt total diferită.

– Bineînțeles, draga mea, și privi nostalgic spre poză. Dar îmi aduci aminte de ea în multe privințe; nu e oare natural să ne atașăm de cei care aduc cu cineva drag?

Ba da, era foarte natural. Mai crunt ar fi fost să-i refuzi cuiva această plăcere.

– Îmi amintesc că… începu bătrâna, iar Carly nu găsi puterea s-o împiedice să-i mai povestească alte amănunte despre copilăria nepoatei. Roland și Antoinette erau denumiți cuplul locului. Liam s-a distanțat pe cont propriu întotdeauna; chiar și în copilărie se descurca singur, dar ei doi se aveau întotdeauna unul pe celălalt.

Să fi avut vreo nouă ani pe-atunci? Însă totul era de poveste, ireal.

– Mi-a spus și Liam. Și încă ceva… se rușină fata. Că poate

m-ați chemat fiindcă eu și Roland…

– De ce nu?

Era momentul să pună capăt situației. Se stăpâni pentru a explica hotărât că nu e persoana potrivită.

– Ne despart o mulțime de lucruri și nici măcar nu ne cunoaștem.

Liam o cunoștea cel mai bine; ba chiar bătrâna s-ar fi îngrozit de câte știa celălalt despre ea.

– Mai bine mă întorc acasă.

– A, nu! Te rog… și-i prinse mâinile, ca într-o menghină. Nu vă rog decât să vă acordați șansa de a sta puțin împreună.

La fel sugerase și Roland, dar Carly refuzase instinctiv.

– Nu e chiar atât de mult, nu?

Ritmul respirației i se accelerase, iar buzele îi tremurau.

– Nu, nu cred, admise Carly neputincioasă. Dar vă rog să nu vă faceți sânge-rău. Sunt convinsă că în scurt timp o să aveți și nepoței.

– Chiar? clipi ea moale. Am obosit.

Își întrevedea sfârșitul. Carly simți un nod în gât.

– Aveți nevoie de odihnă. V-am reținut. Acum, închideți ochii.

Bătrâna se întinse, și fata îi îndepărtă cele câteva fire argintii de pe frunte, după care așteptă în liniște, până când doamna părea că doarme. Când ieși, îl văzu pe Roland pe hol.

– Ai vorbit cu doctorul?

– Da. Ție cum ți s-a părut?

– Copleșită de situație. Bine, nici nu mai are vârsta de

altădată. De multe ori i s-a întâmplat?

– De curând. Întotdeauna e plină de energie.

Intrară în sufragerie. Liam stătea la fereastră, cu spatele la ei.

– Louis zice că o apasă teribil ideea că familia rămâne fără urmași. S-a împăcat cu ideea că Liam rămâne burlac, dar ne sugerează că singurul tratament benefic e ca noi doi să ne îndrăgostim.

Liam ieși pe terasă.

– Nu trebuie să fim neapărat noi, izbucni Carly. Ar accepta orice fată care te-ar face fericit. Pentru Dumnezeu, de ce le-ai lăsat pe celelalte să-ți scape?

– Bine, gata. Mă duc sus s-o anunț că ești cea mai grozavă și că ne înțelegem de minune.

Iar planul dădu rezultate. La cină, doamna Corbe apăru mai calmă, interesându-se de activitățile fiecăruia. Carly se întreba ce-i spusese Roland, căci la vremea plimbării de seară, bătrâna îi ceru lui Liam s-o însoțească pentru ca cei doi să rămână singuri. Liam citea și-și ridică ochii din carte.

– De ce?

– Pentru că ar vrea să rămână singuri, afirmă gazda, foarte natural. Poate că au ceva de discutat.

– Cred că n-au secrete față de noi, dar se ridică totuși în picioare și-i puse bătrânei șalul pe umeri.

– La ce se referă? șopti Carly după plecarea lor. Doar nu e o aluzie ca să mă ceri în seara asta?

– Asta i-ar plăcea, dar am impresia că nu te încântă.

– Cred că am înnebunit cu toții. Să fi știut la ce se va ajunge… n-aș mai fi venit. Eram la un pas de a te refuza.

– Știam…Și de ce ai venit, totuși?

– Pentru că erai atât de încântat…Și pentru că Liam mi-a impus să rămân acasă, recunoscu în cele din urmă. E o situație cam neplăcută pentru amândoi, nu? Crezi că poți suporta două săptămâni? Oare n-ar fi mai bine să plec mâine?

– Deloc, se grăbi el. Singurul meu regret e că aceste două săptămâni vor trece prea repede. Nu te jena; nu vreau să-ți strici vacanța.

Și așa se întâmplă. După scena respectivă nu o mai presară. Doamna Corbe se mulțumea să-i vadă pe Roland, pe Carly…și pe Liam împreună tot timpul, veseli. Roland continua să-i acorde atenție, ceea ce-i cofirma lui Carly părerea inițială că era un fermecător. Iar Liam se dovedi a fi cel mai incitant partener de vacanță. Se distră de minune.

În fiecare zi îi trimitea câte o vedere lui William, în care-i scria, ca într-un jurnal, ce făcea. Reușise s-o încalece pe Mimi, în ciuda protestelor de la început, și căzu din prima. Mai mică decât cei doi murgi de alături, iapa se arăta docilă și bucuroasă pentru zahărul primit din mâna fetei. Carly se ridică în șa, iar bărbații îi arătară cum să țină frâiele.

– Ce fac dacă se mișcă?

– Te miști și tu cu ea, explică Roland. O să prinzi ritmul.

Imposibil, căci imediat ce ei se îndepărtară pentru a urca pe caii lor, iapa se săltă, aruncând-o pe Carly în spate și luând-o la

galop, nechezând.

– Prinde frâiele! strigă Liam, dar Carly își pierduse deja echilibrul.

Mișcarea bruscă o speriase de-a binelea; îi scăpară și picioarele din scări. Liam se repezi spre cal, prinse frâiele, iar iapa se liniști imediat ce simți o mână fermă. Carly coborî brusc, ca un sac de cartofi. Era palidă, șocată, deși nu pățise nimic. Începu să sughită, iar cei doi bărbați se amuzară copios pe seama ei.

– V-am spus că e ceva în neregulă cu mine. Cred că nu mă potrivesc în șa.

Totuși, în zilele ce-au urmat, se acomodă și ajunse să călărească împreună cu ceilalți aproape toată dimineața.

Apărură și alți musafiri. Se țineau serate. Veneau și fete tinere, necăsătorite și frumoase, posibile pretendente, în opinia lui Carly. După prima săptămână, era convinsă că planul cu ea și Roland se evaporase, dar avea ce-i povesti lui Ruth acasă.

O sunase de câteva ori pe prietena ei. La întorcerea lui Liam, avea să participe la o întrunire de afaceri. Se pare că magazinul obținuse într-adevăr sprijin. Doar atât reușise să discute cu ea, căci nu-i putea spune despre intențiile inițiale ale bătrânei, căci Ruth ar fi mustrat-o pentru nehotărârea ei.

Locul și împrejurimile erau superbe. La fel și stilul de viață. Însă Carly nu se vedea îmbătrânind alături de Roland. Acum trăia doar o aventură de vacanță, care avea să se sfârșească la fel de repede.

Nopțile treceau pe nesimțite după aventurile epuizante de peste zi. Liam nu concepea vacanța ca un timp mort, ci ca pe unul extrem de antrenant. La fel ca persoana lui, de altfel. Întotdeauna o amuza; nu era doar o carte deschisă, ci un adevărat vulcan în acțiune, fără însă a-i mai face avansuri sau propuneri indecente. Cu toate acestea, atracția dintre cei doi devenea uneori atât de pregnantă, încât Carly se retrăgea din peisaj, incapabilă să se controleze.

În majoritatea zilelor înotau, de obicei în jurul insuliței. Fata învățase poziția stâncilor; chiar le putea zări printre valurile străvezii. Ori de câte ori se luau la întrecere, Roland o lăsa să câștige, Liam însă persevera în a-și păstra poziția. Îl amuza s-o întărâte, din motive necunoscute lui Carly. Săptămânile de vacanță erau pe sfârșite, și niciodată n-avea să atingă nivelul său de performanță, dar îl provoca în continuare la întrecere. Se depărtau până la capătul insulei, și uneori chiar stăteau la plajă pe ierburile de lângă ruine.

Într-o după-amiază, cei doi frați rămăseseră la mal, iar Carly se avântă lin în apă. Numai ea singură, cel puțin așa credea. Când, dintr-o dată, ceva o prinse de gleznă, trăgând-o la fund. Nici nu apucă să țipe. Speriată la început, își simți glezna eliberată, apoi chipul lui Liam apăru în fața ei. Surâdea, sub apă. O apropie și-și apăsă buzele reci și dure peste ale ei, după care se înălțară la suprafață, mână-n mână.

– Prostule! Credeam că vreun monstru marin m-a prins de gleznă!

– Ai avut noroc, de data asta!

Se înapoiară, veseli.

– Ai văzut? îi strigă ea lui Roland când ajunseră pe plajă. M-a speriat de moarte!

Ceea ce nu era deloc adevărat. Sărutul subacvatic îi făcuse plăcere, și încă mai trăia senzația brațelor lui Liam împrejurul mijlocului ei.

– Cât o să-mi lipsească toate acestea…Săptămână viitoare, pe vremea asta, o să mă delectez doar cu piscina din oraș.

– De ce nu mai rămâi? și Roland îi căută mâna. Căsătorește-te cu mine, și rămâi aici.

De data asta vorbea serios. Fata înghiți în sec, căci nu-și mai găsea cuvintele. Considerase că ideea relației lor nu mai era de actualitate, dar se vede treaba că el o cercetase zi de zi și bănuia aceleași lucruri despre ea. Cu toată nebunia unei asemenea idei, Roland nu glumea deloc.

– A, nu…Nu cred!

– Nu e o ofertă rea.

Carly se ura pe sine pentru neputința de a-i răspunde adecvat.

– E o ofertă tentantă, și crede-mă că n-am nimic personal cu tine. Te plac și consider că ești un om extraordinar; îmi place și locul….Dar nu vezi că ar fi o nebunie?

Între timp, apăru și Liam.

– Poate, dar nu văd de ce.

– Pentru că…

– Pentru că eu și Carly suntem amanți, interveni Liam. Am împărțit același pat, în noaptea de pe drum; la fel și aici, în cele mai multe nopți. Poate de aceea ar fi prea riscant să te ia de soț.

Capitolul 8

Carly simți că i se scurge sângele din vine. Îi venea să urle, dar scoase doar un strigăt de uimire. Roland sări instantaneu în picioare, râzând sălbatic.

– Dumnezeule, cum m-am făcut de râs în fața voastră! Nu e de mirare că ați vrut să schimbați dormitoarele!

Camera Antoinettei se afla într-o altă aripă, pe când cea a lui Napoleon era pe același culoar cu a lui Liam; al lui Roland se afla undeva mai spre capătul coridorului. Carly începu să murmure ceva, dar acesta din urmă nu mai avea urechi pentru nimeni și nimic. Se aruncă în mare, furios, la fel cum Barney se depărtase în fugă pe scările aeroportului din Birmingham. Liam avea într-adevăr un talent de a-i goni pe cei din jurul ei.

– Până ajunge dincolo, îmi va fi șters păcatele din minte.

– Se liniștește, zise Liam relaxat, deși rostise cuvinte monstruoase.

Dacă ea și cu Roland s-ar fi îndrăgostit de-a binelea, o astfel de caracterizare le-ar fi compromis relația, căci ea n-avea cum să-i demonstreze contrariul. Roland îl invidia pe fratele său, în ciuda respectului fratern pe care i-l arăta. Liam era cu un pas înainte din toate privințele. Cu toate că acuzațiile aduse de Liam nu-l înspăimântaseră, vorbele din urmă aveau să-l afecteze enorm.

Carly îl privi cum se îndepărtează cu mișcări sigure, dar parcă ea se cufunda în mare. Nu pentru că n-ar fi fost îndrăgostită de el, ci din cauza poziției delicate în care se afla acum.

– Nu era nevoie să minți. N-aș fi acceptat.

– Nu-mi puteam asuma acest risc, oricum.

O dovadă că încă mai avea dubii în ce o privește. Pe toată durata vacanței, se amăgise cu relația prietenoasă dintre ei, ca să afle că încă o spiona, protejându-și familia.

Nu era nevoie să-l "salveze" pe Roland. Ea singură se putea retrage din scenă fără alte implicații neplăcute. Nu putea decât să mulțumească Cerului că pleca a doua zi, deși își dorea ca plecarea să fie chiar atunci. Mai ales după câte va avea de înfruntat la castel.

Se ridică, împovărată și obosită, iar membrele îi atârnau grele. Nu era sigură că răzbește până la malul celălalt, însă nu mai puteau aștepta refluxul. Prefera înecul prezenței lui Liam, care nu părea că se mișcă. O privea doar împietrit, în timp ce ea și-ar fi descărcat întreaga durere asupra sa. Însă Carly nu mustea de furie, ci tremura de intensitatea emoțiilor trăite.

– Să te ia naiba! și se afundă în valuri.

Se lăsă înghițită, frământată de ape. Deși bună înotătoare, se deplasa acum fără direcție, precum orbii, nu atât din cauza sării marine, ci datorită lacrimilor ce-i curgeau șiroaie. Dacă voia să plângă acesta era momentul, pentru ca până la mal să apară lucidă. La un moment dat realiză că Liam înota alături; se feri, după care se cufundă la atingerea lui.

– Ai grijă! strigă el, căci rocile periculoase se aflau chiar sub ea. După care, fata își ținu privirea înainte. Însă tot se răni ușor pe coapsa dreaptă, și o dâră purpurie țâșni din piele. Dincolo își găsiră hainele după o stâncă, acolo unde le ascundeau. Se șterse repede, apoi acoperi rana. Nici nu simțise zgârietura și-ar fi sfârșit sfâșiată complet dacă Liam n-o avertiza. Dar nu avea de ce să-i mulțumească.

Roland se vedea sus, pe cărare.

– Sper că te pocnește, zise ea.

– Dimpotrivă; ar fi făcut-o pe loc.

Carly avea de gând să-și refacă imaginea. Își îmbrăcă tricoul și încălță sandalele, fără a mai lua și blugii care poate i-ar fi infectat rana. Rămase doar în tricou, iar costumul verde de baie făcu trei pete incolore pe albul acestuia. Liam era desculț, doar în blugi, cu prosopul pe după gât. Altădată se ținea de el la urcare, iar Roland mergea alături, bine dispus. Abia acum Carly își dădea seama cât de mult își depășise Liam fratele.

– Carly…

– Taci. Mai bine nu te întâlneam; nici pe tine, nici pe cei din

familia ta!

Vorbise neintenționat. Atât doamna Corbe, cât și Roland, se purtaseră extraordinar. I-o luă înainte, prefăcându-se distantă, dar trăia agonia prezenței lui în spate.

Acasă, Carly se repezi spre camera sa. N-ar fi suportat să întâlnească pe cineva. Urcușul o lăsase fără respirație, iar emoția o îneca teribil. Încuie ușa cu cheia.

Deși pleca a doua zi, încă nu începuse împachetarea. Nu i-ar fi luat mult și nici nu-și dorea cu adevărat să părăsească locul. Însă acum era mai determinată ca oricând să pună capăt aventurii. Întreaga situație îi părea o prostie, inclusiv faptul că stătea udă în mijlocul camerei, cu părul vâlvoi. Obișnuia ca după baie să facă duș în încăperea alăturată, iar acum fu nevoită să descuie ușor și să cerceteze holul înainte de a se strecura dincolo. Termină repede, apoi se uscă, își îngriji rana. Îmbrăcă hainele pregătite dinainte. Plănuiseră să meargă până într-un orășel apropiat pentru ultimele cumpărături, dar nu putea da ochii cu niciunul dintre frați. Cel puțin cu Liam n-avea să mai rămână singură nicio clipă.

Prefera să-și dedice sieși acestă ultimă zi, deși deloc convinsă că e în stare să se revanșeze în fața lui Roland. Să-i spună că Liam mințise. Măcar că el nu avusese nimic de pierdut. Dar situația o durea mai mult decât atunci când Gerald o părăsise. Cunoștea foarte bine senzația, și o retrăia ori de câte ori își amintea de acele împrejurări.

Purta acum o rochiță simplă, cu o eșarfă asortată. Hainele

ofereau doar o aparentă culoare simțurilor ei, secate acum de orice trăire. Se machie puternic, dar realiză că bronzul în combinație cu pudra n-o avantaja, așa că se șterse. Doamna Corbe intră la scurt timp.

– A început împachetarea? Căci dulapul era gol, iar valiza desfăcută. O să-mi fie dor de tine, draga mea. Presupun că nu se poate…

– Nu. Mulțumesc, trebuie să plec.

– Sigur… și privi atentă reflecția fetei în oglindă. Tocmai l-am văzut pe Roland. Era nervos, și-mi tot spunea că s-a făcut de râs, întrebându-mă dacă știu despre tine și Liam. Ce anume?

– Nimic; chiar nimic. Doar că Liam mă detestă și ar fi în stare să mute munții să știe că nu mă căsătoresc cu Roland.

– Imposibil…Ați fost împreună în cea mai mare parte din timp. Liam nu suferă persoanele stupide, și nici pe cele insipide. Dacă nu te agreea, ar fi…

– Și-a bătut joc de Roland…

– Vrei să te căsătorești cu el?

– Nu, mulțumesc, și începu să-și facă de lucru cu hainele. Și nici el nu dorește asta…

– Am avut impresia că-l vede pe Liam ca o posibilă piedică în relația voastră. Că Liam te influențează.

– Înseamnă că ați presupus greșit; la fel ca Roland.

– Bietul Roland. Lui Liam însă îi trebuie o fată foarte specială!

"Specială!" Adică o sfântă; și o proastă, fiindcă relația cu el însemna o aventură amarnică.

– Încă din prima clipă mi-am dat seama că tu ești o persoană foarte specială, continuă bătrâna, iar Carly o privi mută de uimire.

Asta le întrecea pe toate. Nu era în stare să mai asculte, iar dacă femeia îi sugera ceva acestuia din urmă, Carly s-ar fi simțit înjosită de-a binelea. Deja îi vedea rânjetul ironic.

– Nu-l văd pe Liam capabil să se îndrăgostească, observă Carly. E cel mai cinic om pe care l-am întâlnit vreodată.

– O, aici te înșeli, râse doamna Corbe. Este un dur, dar poate deveni extrem de afectuos. N-are pereche.

– Unul ca el ajunge…

– Și e foarte inteligent. Deține cea mai mare parte a acestui domeniu, după cum știi. Carly nu știa și nici nu-i păsa. Și e un avocat reputat. Desigur, niciodată n-a arătat pic de interes pentru căsătorie, și nici nu m-am așteptat la așa ceva din partea lui, cu toate că nu i-au lipsit fetele, unele chiar foarte drăguțe. Ultima – Victoria – nu mi-a plăcut, prea impulsivă, dar…ar fi splendid dacă…tu și Liam…

– Încetați! strigă fata. Gata, nu mai suport. Ați făcut o greșeală apropiindu-mă de Roland din cauza asemănării mele cu Antoinette, iar ideea de a mă cupla și cu Liam devine obscenă de-a dreptul! Nu ne înghițim unul pe celălalt. Într-adevăr am petrecut timpul împreună, și vă mulțumesc pentru tot ce mi-ați oferit, dar plec în Anglia sperând că nu-l voi mai vedea niciodată. Sunt convinsă că se poartă ca un gentleman cu dumneavoastră, că-și vede de treabă, însă comportamentul din ultimele două

săptămâni a fost exclusiv spre monitorizarea fratelui său. Și oricum nu l-aș fi acceptat pe Roland, deși e preferabil de mii de ori în fața lui Liam. Înțelegeți?

Realiză tonul înalt pe care vorbise abia când își curmă discursul, observând că doamna Corbe rămăsese ca trăsnită.

– Îmi pare rău, dar vreau să mă înțelegeți…

– Cred că a înțeles toată casa deja, intră Liam pe ușa întredeschisă, iar Carly se îmbujoră instantaneu.

– Carly împachetează. Ar fi fost frumos să mai rămână puțin.

– Nu-i așa?

– Îmi aduci, te rog, un pahar cu apă? ceru bătrâna, căzând pe un scaun. Liam îi turnă imediat unul. Carly trăia acum agonia remușcării; astfel de scene erau nerecomandabile pentru sănătatea gazdei. Femeia ceru pastilele, iar Carly fugi să i le aducă din dormitorul ei. Liam îi luă încheietura într-a sa pentru a verifica pulsul.

– Am discutat cu Louis ieri, anunță el.

– Cu doctorul?

– Da…El e doctor, eu sunt avocat, iar la interogatoriu mi s-a părut foarte tranșant.

– Cât tupeu! sări bătrâna, deși nu luase încă nicio pastilă.

– Și mi se pare că pulsul e bun…

– Sper că nu l-ai încolțit pe Louis…

– Doamna, continuă Liam spre Carly, a avut mici probleme cu inima de ani de zile, iar medicul consideră că situația nu s-a înrăutățit, și că va apuca încă un deceniu.

O veste îmbucurătoare pentru musafiră.

– Ne-ați învârtit pe degete înseamnă, realiză Carly. Ne-ați apropiat pe mine și pe Roland să ne căsătorim pe motiv că n-o mai duceți mult.

– N-am pretins niciodată că aș fi bolnvaă…Doar că sunt obosită, și așa este. Am obosit să-l tot văd căutând, să aștept moștenitori, copii care să se joace în camerele lor sau în fața șemineului. Și oricum nu mai e mult, am doar șaptezeci și cinci de ani…Mai întâi, am văzut bluza aceea în vitrină și am început să mă gândesc la nunți. Apoi a fost ziua mea. Știți cât de mulți trandafiri înseamnă șaptezeci și cinci? Am primit unul pentru fiecare an. Se referea la buchetul imens pe care Carly îl zărise în casa lui Liam.

– Îmi pare rău, se scuză bărbatul. La momentul respectiv mi s-a părut o idee bună.

– Și o să apucați și copiii jucându-se cu toate lucrurile rămase în acea cameră.

– Sper…dar tot e păcat că… și-l privi pe Liam. Mă rog, sper că Roland nu va sta să-și plângă singur de milă în seara asta. Avem musafiri la cină.

– Îmi pare rău că am țipat la ea, oftă Carly după plecarea bătrânei. Voiam doar s-o fac să înțeleagă.

– Sigur. Mai bine că Roland nu e acasă.

Se referea desigur la semnificația replicilor incisive, precum și la argumentul că vedea iubirea pentru Liam ca o obscenitate. Nu-l putea privi în ochi, preferând să continue împachetarea.

– De ce i-ai spus că suntem amanți, totuși? Mi s-a părut că ai trecut peste greșelile trecutului meu.

– Prima oară te-am zărit în boxa martorilor. Credeam că m-aș putea pune în pielea acuzatului, pentru a-l înțelege. Ești o femeie pentru care mulți aproape ar ucide.

– Te-ai gândit la astea doar urmărindu-mă acolo?

Doar că o singură privire i-a fost ei însăși îndeajuns pentru a-l recunoaște ani mai târziu.

– Mi-am schimbat părerea semnificativ, însă tot nu te văd potrivită pentru Roland.

– Doar nu crezi că i-aș periclita viața. De fapt, nu e de mirare că nici nu m-ai lăsat să-l refuz cum se cuvine…De unde știi că Roland nu m-a vizitat noaptea?

– Mi-am asumat acest risc. Dorm ușor, deci aș fi auzit.

– Așadar de asta ai insistat să mă mut din camera Antoinettei, se forță ea să râdă. Ca să mă supraveghezi, nu? Exact ce spuneai, te ții de promisiune…

– Încerc.

Liam stătea acolo în toată splendoarea lui, calm, arogant. Carly se întreba dacă nu cumva ajutorul promis venea ca urmare a acuzațiilor aduse comportamentului său din prima seară.

– Cum rămâne cu afacerea lui Ruth? Te mai implici…?

– Nu-ți face probleme, nu e nevoie să ne întâlnim. Afacerea rămâne.

– Mulțumesc, și abia atunci îndrăzni să-l privească în ochi, atrasă irezistibil, dorindu-l cu disperare.

– E vorba strict de hârtii, fără cereri de plată sau altceva.

"Știe și el, o simte; cu cât plec mai repede, cu atât mai bine".

– Încă ceva – te rog să nu vii mâine la aeroport.

– Cum vrei, și trase ușa după el.

Carly se trânti pe pat, cu fața în mâini. Atât Liam cât și Roland urmau s-o conducă a doua zi la avion, iar acum…Culese de pe noptieră un suvenir – o statuetă înfățișând un leu înaripat, pe care o privi îndelung. "Îl iubesc pe Liam, precum și relația intensă care s-a format între noi. Ador forța, inteligența lui, felul în care a reușit întotdeauna să mă întărâte sau să mă amuze. Vreau să mă arunc în brațele sale în loc să fug, să-l aud plângându-se de zilele proaste pe care eu i le înseninez."

Deși Liam nu solicitase niciodată ajutorul cuiva, doamna Corbe o considera pe Carly persoana perfectă, cea pentru care el ar fi ajuns aproape la crimă. Deja n-o mai vedea ca pe un posibil pericol, poate doar pentru Roland. Și totuși, o găsea atrăgătoare și aveau să se întâlnească, acasă pentru afaceri. Iar Roland n-avea să fie deloc încântat în aeroport, iar discuția lor se va rezuma la formalități. Poate totuși va reuși să-și motiveze atitudinea, dar n-avea rost să-și planifice totul de pe-acum. Se va conforma situației și timpului de care va dispune. Deocamdată, nu putea decât să-și repete pentru sine "Îl iubesc, îl iubesc…"; până când ideea n-o mai înspăimânta deloc. Hotărâtă să se obișnuiască tocmai pentru a se purta natural în continuare, încât nimeni să nu-și dea seama că cel pe care-l disprețuise de moarte, devenise acum centrul lumii ei.

Pentru seara respectivă, erau așteptați musafiri. Era petrecerea de adio a lui Carly. După ce strânse totul prin cameră, lăsând afară doar îmbrăcămintea pentru următoarele ore, luă câteva asipirine și se culcă.

Se trezi în timp util, răvășită, conștientă de greșeala pe care o făcuse îndrăgostindu-se de Liam. Uitase cum e să fii vulnerabil de când nu mai trăise senzația pe propria piele. Tocmai de aceea se panicase când doamna Corbe începuse a-i vorbi despre căsătoria cu Liam; căci emoțiile și cinismul ar fi doborât-o. Se aranjă la repezeală și coborî. Jos, într-o cameră ce servea drept birou, îl zări pe Roland prin ușa întredeschisă. Ciocăni și intră.

– Putem vorbi? Dorea să facă pace oarecum, deși după înfățișarea lui, nu prea avea ce să îndrepte.

– Îmi cer scuze pentru întâmplarea de astăzi…

– Știu că nu vrei să te măriți cu mine, dar Liam a mințit. De ce să te scuzi? Cele mai multe preferă bărbații care le venerează.

– Uite ce e…

– Nu-i nimic, i-o tăie Roland. Mă bucur că te-ai distrat, dar mai bine că pleci mâine. Poimâine apare și Alison Parley.

Vestea căzu ca un trăsnet asupra fetei, cu toate că Liam primise telefoane în decursul săptămânii, deși toate femeile suspinau după el. Acum însă primea o motivație în plus a respingerii ei, o dovadă că într-adevăr nu o dorea.

– Deși ai mai fi putut rămâne, adăugă celălalt, ironic. Nu-i trebuia camera ta. O folosea pe-a lui.

Carly ieși, îndreptându-se către salonaș, împărțind politeți

ori de câte ori era nevoie. Încercă să nu-i acorde atenție lui Liam, integrându-se oricărui grup în care se discuta ceva, pentru a-și găsi o ocupație. Când glasul său răzbătea deasupra tuturor, Carly se concentra la farfuria ei; și-ar fi astupat chiar și urechile, asurzite parcă de inflexiunile vocii sale masculine. Roland flirtă întreaga seară cu o fată pe nume Veronique, cu care chiar stabili o a doua întâlnire, hrănindu-și astfel orgoliul rănit.

"Poate că tu ești aleasa" medită Carly, privindu-i pe cei doi. Dimpotrivă, parcă i se ridica părul amintindu-și de perechea lui Liam; doar gândul la aceasta o dezgusta într-atât, încât nici nu mai putea continua masa.

Petrecerea se încheie destul de târziu. Carly salută pe fiecare invitat în parte, cu speranța că vreunul dintre ei va ajunge vreodată în Anglia. Nici ea nu știa ce-i rezervă viitorul. Mai întâi afacerea lui Ruth; apoi, probabil se va muta cu Barney, să le demonstreze celor doi frați că are de unde alege. Cu toate că ideea n-o satisfăcea deloc, dar parcă aiurea. Chiar băuse mai multe pahare decât era necesar, sperând să-și revină, dar sfârși prin a tânji după aer curat.

După plecarea invitaților, Carly le ură celorlalți noapte bună, retrăgându-se. Înainte de culcare trecu pe la baie, stropindu-se cu apă rece pentru a se trezi. La întoarcere, observă că ușa dormitorului ei era întredeschisă, or ea n-o lăsase așa. Pe coridor – nimeni. Păși înăuntru, căută întrerupătorul și-l zări în întuneric, la fereastră. Simți că se cufundă.

Doar o umbră, atâta vedea, ceva înalt, întunecat, împietrit.

– Pe Veronique o agreezi, văd, începu el. Mă bucur.

– E bună de decor, se pomeni că-i răspunde.

– N-ar fi trebuit să bei atât.

– Le-ai numărat? Tot mă mai urmărești? De ce?

– Pentru că nu-mi pot lua ochii de la tine, rosti el grav. De ce naiba nu te-ai uitat spre mine o clipă măcar? și vru să aprindă lumina.

– Nu! îl opri ea.

Purta doar o cămășuță de noapte, dar nu acesta era motivul; nu dorea să-l privească în ochi. O dureau pleoapele, ca și cum ceva o ardea pe dinăuntru. Liam o ascultă. Păși spre ea și o prinse de mână, trăgând-o spre fereastră. Carly ajunse în pata de lumină pe care luna o așternea în cameră.

– Privește-mă, ordonă el, și-i cuprinse cu palmele fața, forțând-o să-l înfrunte.

– Ce rost mai are? Ce-ți pasă dacă mă uit la tine sau nu? Poate că nu vreau!

Apropierea lor o măcina teribil. Îl dorea cu toată ființa, iar când el se dădu puțin înapoi, mai că-l strigă să se întoarcă. Silueta bărbatului reveni acum în umbră.

– N-am avut niciun drept să pretind că am fost amanți. Singura mea scuză e că mi s-a părut că aveam dreptate.

La fel considera și ea, amintindu-și clipele petecute în orășelul franțuzesc, de plimbarea mână-n mână, ca și cum făcuseră asta ani de zile. Atunci i se dăruise cu tot sufletul.

– Nu te puteam lăsa să te căsătorești cu el.

– Nu e nevoie să repeți!

Liam se temuse de Roland ca de un posibil adversar. Pe Gerald îl eliminase din cauza pedepsei ispășite. Ea însăși devenise o pradă ușoară. O dorea și odată ce intra în jocul lui, nu mai avea cale de scăpare, fiindcă tânjea după el cu tot atâta ardoare. Însă puterea era în mâinile lui, căci ea se îndrăgostise.

– Și ce crezi că i aș fi făcut lui Roland? L-aș fi omorât?

– Nu tu. Eu…Mi-am schimbat părerea despre tine. Aș fi fost în stare să ucid pentru tine. Știu că fratele meu n-a venit aici, pentru că am dormit cu ușa deschisă și n-ar fi trecut nimeni neauzit.

– Mi-a spus că săptămâna viitoare ai parte de vedeta aia de cinema. Că veți împărți camera.

– Nu.

Poate că Roland minți se; poate că auzise o conversație.

– Nu voi fi aici săptămâna viitoare. Nu te va duce Roland mâine, ci eu. Și o să ne oprim la Lonfleur – orășelul de pe drumul de venire. Lasă-mă să termin, se grăbi Liam, căci Carly vru să riposteze. Lasă-mă să-ți spun totul. Vreau să mă întorc acolo cu tine, pentru perfecțiunea acelor clipe. E un loc unde să revenim indiferent pe unde ne vor purta pașii în viață. Mai știi casa de vânzare?

– Da…

– I-am sunat pe agenți și le-am spus că vreau s-o văd. Ne așteaptă; am spus să mă consult cu tine, mai întâi. Dacă-ți place, o iau. Am putea rămâne la un hotel de-acolo o săptămână, sau

chiar în casă…

Poate că din cauz paharelor de vin lui Carly i se părea că visează, că Liam doar plutește prin cameră, spunându-i lucruri incredibile cu o naturalețe debordantă.

– Am auzit bine că o căsnicie cu mine ți se pare obscenă? redeveni el sever.

– Nu, nu…

Carly simțea că picioarele n-o mai ascultă și căută pe întuneric tăblia patului, prinzând-o cu toată forța.

– Vino te rog aici, șopti ea, cu brațele larg deschise, iar el o cuprinse dintr-o mișcare, lăsând-o să se agațe de gâtul lui. Îmi dai voie să te sărut?

– Să mă săruți? și aproape simțea răsuflarea pe buzele ei.

– Nu cer prea mult.

– Dar nu-ți promit că am să mă opresc.

– Presupun că întotdeauna pot să spuc că…mi-a ajuns.

Iar el o sărută, savurând aroma buzelor ei moi. Camera începu să se învârtă, și Carly se lăsă învăluită, căzând pe pat în brațele lui, conștientă că niciodată nu-i va fi de-ajuns.

Sfârșit